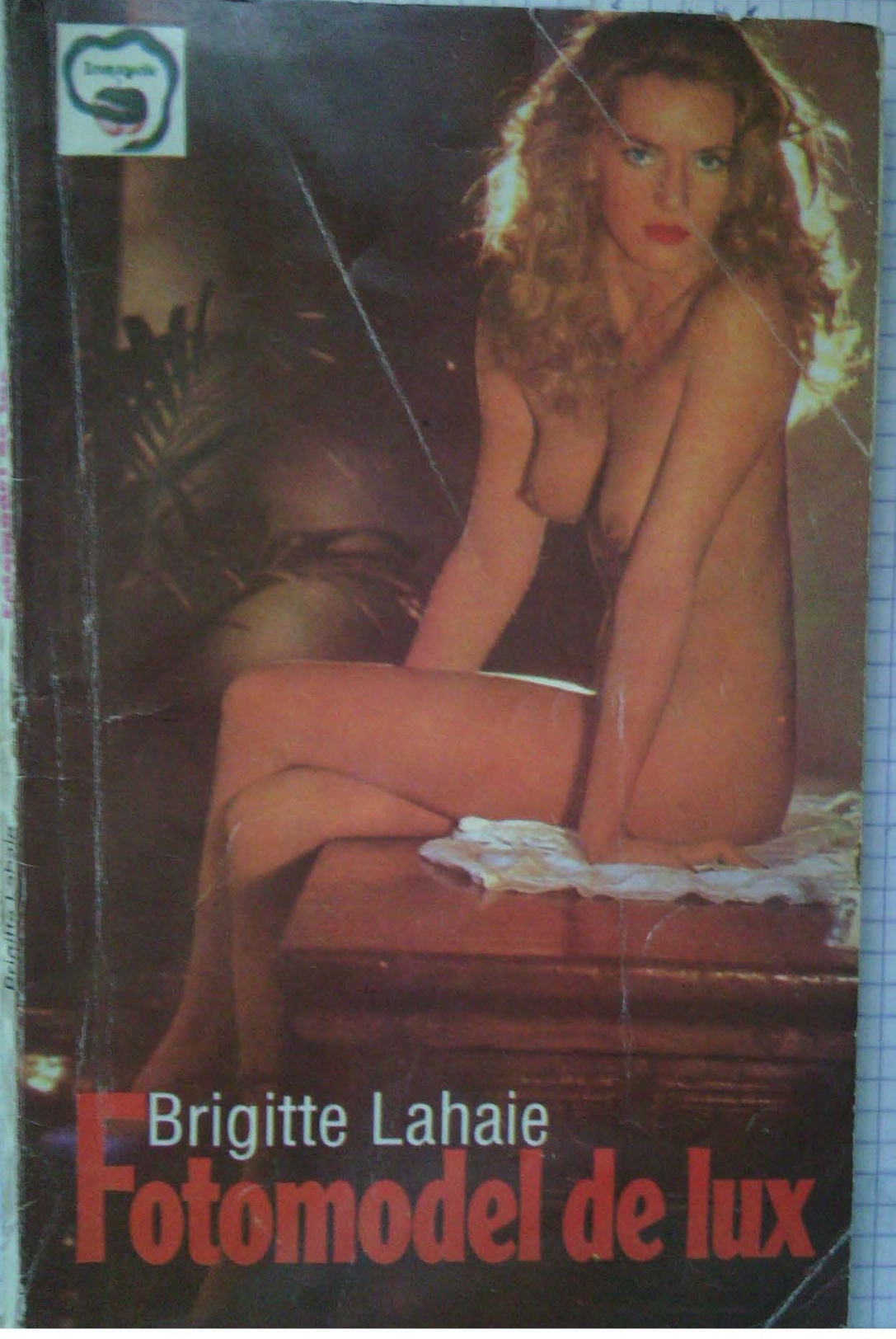
Brigitte Lahaie
Fotomodel de lux

Brigitte Lahaie

Fotomodel de lux

Un joc periculos! Ce se va întâmpla în ziua în care soțul va afla că Béatrice nu este femeia model pe care o cunoaște, ci o aventurieră ce își oferă corpul ca fotomodel în fața dorințelor oricărui străin? Căci a se expune astfel, goală, acoperită doar de parfumul ei sau de o fâșie de mătase care abia îi ascunde trupul flămând, este pentru Béatrice o aventură la fel de necesară ca un drog. Dar apariția lui Fabio riscă să distrugă acest echilibru fragil...

Timp îndelungat vedetă a filmului de serie X, Brigitte Lahaie și-a scris amintirile, a urcat pe scena teatrelor de comedie, iar acum îi apare primul roman.

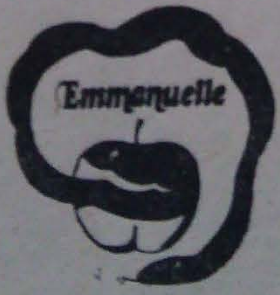

Coperta colecției : DAN ALEXANDRU IONESCU
Sigla colecției : LEO KOUPER

© Editions J'ai lu, 1991
Brigitte Lahaie
LA FEMME MODÈLE

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin Editurii NEMIRA. Reproducerea integrală sau parțială a textului este interzisă și va fi pedepsită conform legii.

Difuzare :
Editura NEMIRA, C.P. 26-38, București
Telefon : 668.54.10

ISBN 973-9144-95-0

1

Câteodată trebuie să știi să-ți zgândări soarta... Nu sunt sigură dacă numai am gândit sau chiar am rostit aceste vorbe, dar, inconștient, mi-am mângâiat pântecul. Oglinda mi-a redat gestul și, simultan, m-am surprins surâzând din colțul gurii, mărturie că ambiguitatea mă amuză. O spuneau înșiși ochii mei. Pupilele brun-aurii își schimbă culoarea după propria-mi dispoziție. Se întunecă, anunțând furtuna. Strălucesc cu sclipiri de pepită când sunt fericită. Părul lung și blond, care îmi încadrează obrazul le oferă un superb șipet natural. Îmi lubesc privirea, îmi lubesc pielea, la fel de mult ca și corpul pe care-l consider senzual, mai ales sânii, soldurile. Poate și buzele...

As mai fi petrecut mult timp să compar imaginea din oglinda băii cu cele din fotografiile mele care o încadrau, dar era momentul să plec la întâlnirea stabilită de Sandra.

Sandra este complicea anilor în care amândouă căutam în jungla pariziană o idee de viitor. Direcția „carieră" ? Direcția „întreținută" ? Mi-ar fi plăcut să găsesc o cale personală, originală, dar m-am trezit ghidată în direcția „căsătorie".

— Trebuie să știi să-ți zgândări soarta, mi-a ripostat Sandra, într-o zi când alergasem spre ea din nevoia de

a trăncăni și de a râde de nenumăratele prostii pe care le debitam, lăsând orele să se cearnă.

Mă plictiseam să fiu mereu singură. În barou, Marc Olivier răzbătuse printre soliști, și muncea ca un nebun să se poată menține. Știam că meseria soțului meu e pasionantă, dar, pe măsură ce se înmulțeau dosarele, îl vedeam din ce în ce mai puțin.

Am explodat în fața Sandrei :

— Este nedrept ! Femeile frumoase ureă treptele societății și habar n-au cum să-și cheltuiască timpul liber, iar celelalte trebuie să adere la Mișcarea pentru Eliberarea Femeii, în speranța unei îmbunătățiri a vieții.

— Nu-mi tot întona refrenul luptei de clasă, replică Sandra. De acord, cazul tău este banal de-mi dau lacrimile ! Ești măritată, bărbatul tău face avere, te răsfață, ca pe un copil, îți satisface cele mai mici dorințe... în afară de una sau două. Te cunosc bine și știu ce-ți lipsește. Mergi pe mâna mea, mă ocup eu de toate.

De atunci, îmi stabilește întâlniri cu unii din prietenii ei, discreți.

Am traversat salonul prea mare, prea bogat, prea încărcat cu obiectele adunate de Marc Olivier la întâmplare și uitate imediat ce au fost aduse, astfel încât „muzeul" lui semăna mai degrabă cu un depozit. În ce mă privește, nici nu le mai vedeam. Nu mă interesa decât silueta reflectată de oglinda cea mare, coapsa ondulând sub fusta crăpată, lăsând să se ghicească partea de sus a ciorapului. Mă plăceam provocatoare sub aparența distincției.

În această după-amiază din mijlocul săptămânii, nu mi-a trebuit decât un sfert de oră ca să ajung de la Saint-Cloud la Paris. Ce mi-a luat însă un alt sfert de oră a fost să-mi parchez Golful decapotabil în Champs-Elisées. Așa că, bătându-mi inima și în întârziere, am sunat după ora trei la ușa apartamentului de la ultimul etaj al unui imobil opulent din strada Francisc I.

Nu știam nimic despre cel care trebuia să mă primească și savuram, cu un soi de plăcere perversă, momentul acesta încert.

Mi-a deschis un bărbat frumos, cam de cincizeci de ani, cu un început de burtică pe un corp încă suplu.

— Bună-ziua, spuse, cu un zâmbet seducător, sunt încântat să vă cunosc.

Șchiopăta îngrozitor, conducându-mă spre salon ; unul din acele amănunte pe care, veșnic, Sandra uita să mi le semnaleze.

— Mă numesc Christian... Doriți puțină șampanie ?

Sticla aștepta în frăpieră. Am acceptat imediat, surâzându-i. Ador șampania. Îmi dă o stare de euforie, mă scoate din ale mele, mă excită, fără ca, totuși, să mă facă să-mi pierd capul. Am aspirat parfumul delicat al bulelor care pocneau discret și am început să cercetez locurile, sorbindu-mi, în același timp, cu înghițituri mărunte, șampania.

Christian era, pesemne, celibatar ; n-am descoperit nici o urmă de prezență feminină în apartament. Probabil călătorea mult. Fără pic de bun-gust, alăturase o măsuță din lemn exotic, ornată cu flori pictate, un covor imitație de persan și alte obiecte cumpărate, pe fugă, în sălile de așteptare ale aeroporturilor.

Gândurile despre decorarea casei mi-au fost întrerupte :

— Sandra mi-a spus cât ești de drăguță, dar m-a mințit, pentru că ești splendidă, atât de perfectă, încât mor de nerăbdare să te pozez, ca un omagiu adus frumuseții tale, Béatrice.

Trucul Sandrei funcționase o dată în plus. De trei luni mergeam la bărbați necunoscuți, ca să pozez ca model. Mai mult chiar decât fiorul așteptării în fața ușii, mă atrăgeau complimentele, curtea inutilă, pentru că totul era stabilit dinainte de „managerul" meu. Primeam între cinci sute și o mie de franci pe oră, dar, pentru acest preț, clienții pretindeau câteva poze în care eram absolut goală. Atât și nimic altceva. Era maniera mea personală de a-i rămâne credincioasă soțului. Prefer să nu mă gândesc cum ar reacționa dacă ar afla... Am prevenit-o pe Sandra :

— Sunt de acord să încerc, însă rămân de neatins.

Christian își aranja metodic aparatul pe trepied. A reglat câteva reflectoare, obținând o lumină mai degrabă plată. Puțin îmi păsa ; la urma urmelor, nu făceam artă,

nu eu, în tot cazul. Am așteptat ca regia să fie terminată; m-am ridicat și m-am apropiat de el.

— Unde vrei să mă așez?

— Acolo, în fața peretelui, nu crezi că acolo ar fi bine?

Adeseori, unul sau altul îmi cereau părerea. Nu puteam să le răspund că nu mă pricep și că, de fapt, puțin îmi pasă de problemele tehnice. Veneam la ei pentru un motiv de nemărturisit: mă adoram în aceste fotografii făcute sub imperiul dorinței. Mi-am dat seama de asta chiar de la prima ședință și această tentație neobișnuită a fost cea care m-a determinat să continui, aproape împotriva voinței mele. Mai era și mirosul cald al reflectoarelor din cameră, niciodată același, mai mult sau mai puțin penetrant, mai mult sau mai puțin impregnat de acela al trupurilor, parfumul meu, care se degaja ori de câte ori schimbam poziția, și cel al necunoscutului care se muncea cu aparatul.

Am început să unduiesc, languros, lăsând fusta să dezvăluie furoul spumos, pantofii de lac cu toc înalt și ciorapii negri cu dungă, care îmi lungeau și mai mult picioarele, de o formă perfectă datorită orelor de echitație, cu glezne fine, picioare de dansatoare de varieteu.

Am scos, dezinvolt, bluza, și Christian a putut descoperi un bust ademenitor, ferecat în sutien negru, a cărui culoare contrasta cu cea a pielii. Nu s-a putut stăpâni și și-a șters, pe furiș, fruntea. Recunoșteam acest semn, precursor al declanșării dorinței; l-am remarcat la majoritatea clienților mei. Avea darul de a mă stârni pentru repriza a doua.

Strip-teas-ul meu a început pe îndelete. Corsetul sublinia liniile corpului, făcea să-mi apară șoldurile mai rotunde și sânii mai voluptuoși. Când mă cambram, înainte de a îngenunchea, șlipul meu negru — cel strâmt — lăsa să scape câteva firișoare blonde. O mișcare de târfă, care a coincis cu protuberanța apărută instantaneu în pantalonul fotografului. Era momentul să mai destind atmosfera.

— Scuză-mă o clipă... Aș mai vrea puțină șampanie...

— Bineînțeles, vai de mine, unde mi-era capul!

Ca și cum n-aș fi știut unde-i era capul!

Cel mai înțelept lucru era să surâd. Înainte de a relua poza, am sorbit câteva înghițituri efervescente.

Sandra m-a văzut o dată lucrând. Pretinde că sunt dotată, că nu fur paralele pe care le câștig și că mănuiesc dorința bărbaților cu o indemânare perversă. Modulându-mi corpul pentru a schimba cât mai des pozițiile, îmi fac și o plăcere și mai și trag de timp.

Cred că mai sunt aproape douăzeci de minute până la sfârșitul ședinței. Christian își reîncărcă pentru a treia oară aparatul. Trei filme sunt, în general, maximum pe care clienții mei reușesc să le facă într-o oră. Am dedus că, de fapt, Christian lucrează foarte repede, sau, mai curând, că știe să-și stăpânească impulsurile.

Mi-am confecționat un glăscior din cele mai suave ca să-l provoc:

— Vrei să scot și ce mi-a mai rămas?

Când jucam rolul acesta de femeie-copiliță, propunând o situație erotică, clacau cu toții. Dacă bărbații sunt excitați de lenjerie feminină, aproape toți doresc să admire femeia visurilor lor în costumul Evei. Sandra avea o experiență serioasă în domeniu, mai ales pentru că ea făcea și dragoste cu clienții ei; evident, pentru un supliment de onorariu. Mi-a confirmat că, în pat, numai zece la sută dintre amanții ei preferă să-și păstreze ciorapii și portjartierul. Christian făcea, probabil, parte din această majoritate, pentru că se bâlbâia:

— Da, da... scoate-ți sutienul.

Încă unul care nu știa să facă diferența. Tulburarea crescândă ce-i împurpura obrazul scuza această confuzie, de care, de fapt, puțin îmi păsa. Am continuat dezbrăcarea desfăcându-mi bustiera.

— Vrei să te ajut?

— Nu! (Cu un surâs cald am atenuat bruscheța răspunsului și am adăugat:) S-ar rupe farmecul momentului!

Sunt convinsă că, goală și în formă ca în acea zi, atingeam perfecțiunea. Christian nu mai reușea să se stăpânească; ultimele fotografii vor ieși, ca întotdeauna, neclare. Era îngrozitor de excitat la vederea sânilor, aproape grei, fermi, strălucitori, a acestui mijloc atât de subțire, subliniind un pântec viu, pus în valoare de contracțiile

mele deliberate, un pântec ce trăia, ce exalta toată feminitatea trupului. Aparatul fixa pe peliculă aceste momente de senzualitate; fascinat de splendoarea oferită, operatorul uitase totul pe lume.

Nu și eu. M-am uitat la ceas și m-am ridicat imediat. Ora se scursese și, dintr-o tactică elementară, nu trebuie să le lași nici o secundă în plus, altfel pierzi din mister, din inaccesibilitate mai ales.

M-am îndreptat, fără un cuvânt, spre grămada de veșminte lepădate. Christian înțelegea că nu-i mai aparțineam, și, fără îndoială, nu mai putea să-și prelungească plăcerea.

— Cum, pleci, nu vrei să mă lași să termin filmul?

— Cu plăcere... data viitoare.

I-am adresat un gest calin, seducător și m-am închis în baie. Îmi plac aceste câteva minute când privesc sticlele de colonie ieftină, aparatele de ras din plastic, tocite de prea multă întrebuințare, sau tuburile de pastă de dinți, vesnic neastupate. Aceste mici imperfecțiuni, tipice, ale universului masculin, mă tulbură în mod ciudat.

M-am îmbrăcat la iuțeală, fidelă celei de-a doua reguli de aur: să nu te îmbraci niciodată în fața unui bărbat. Și să-ți regăsești impasibilitatea, ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut.

Christian a simțit cu siguranță această schimbare, când am revenit în salon cu un taior mai șifonat, cu un machiaj mai estompat și cu o expresie rece. A scos câteva bancnote din birou.

— Vrei să-mi lași numărul de telefon? Aș dori foarte mult să te revăd.

— Nu, sun-o pe Sandra. Sunt foarte greu de găsit.

A treia regulă de aur stabilită recomandă să nu-ți dai niciodată coordonatele, fapt ce face „obiectul-model" și mai inaccesibil.

Am luat mâna jilavă a lui Christian, lipind de ea, cât mai delicat și mai senzual, buzele mele, iar el mi-a strecurat în cealaltă mână, banii. Mi-am reluat glăsciorul calin și copilăros de adineauri ca să-i șoptesc un „pe curând", înainte de a dispărea.

Știam că mă va rechema. În privința asta n-aveam nici o îndoială și îmi făcea o plăcere nebună dorința clien-

ților mei de a mă revedea. Era tocmai ceea ce împlinea nevoia mea ascunsă de a experimenta, zi de zi, puterea de seducție a trupului meu, de a verifica cât de mult am reușit să-i captivez și să le plac bărbaților care mă devorau cu obiectivele lor.

M-am urcat în mașină, mai relaxată și cu sufletul ușurat. Nu eram în întârziere, dar mierc urea soțul meu venea, adesea, mai devreme, căci obișnuiam să ieșim împreună.

Îmi plac serile care urmează după-amiezelor de fotomodel. În acele zile, dorința celorlalți se substituia, într-o dată, dorinței soțului meu. Simțeam o profundă nevoie să fiu posedată, fără îndoială, pentru a mă elibera sau, poate, pentru a mă face iertată, nu știu! O femeie infidelă nu prea are seara migrene, după o bună tăvăleală extraconjugală. Ea își găsește forța în teama ca nu cumva soțul să nu bănuiască ceva. Bineînțeles, nu eram deloc în situația asta, dar și eu aveam „ceva" de ascuns.

Când am intrat în vila din Saint-Cloud, tocmai suna telefonul. Am ridicat receptorul și, de la primele cuvinte, am recunoscut vocea trepidantă a Sandrei. I-am retezat scurt inevitabilul entuziasm, căci specialitatea ei este să-ți povestească ultima aventură exact în momentul în care nu poți să o asculți. I-am promis să ne întâlnim mâine la coafor, gata să mă desfăt cu poveștile ei picante.

Extravaganțele Sandrei mi-au schimbat cu adevărat viața. Acesta era și motivul pentru care Marc Olivier — surprinzător de intuitiv pentru un bărbat — nu prea aprecia amiciția noastră.

Nu îmi rămânea decât să-mi ofer mai puțin de o oră pentru baie, timpul necesar ca să mă fac și mai frumoasă, mai atrăgătoare, cu alte cuvinte, irezistibilă pentru Marc Olivier. „Iubitul și tandrul meu soț" arăta bine la cei patruzeci și șase de ani ai săi, cu farmecul bărbaților nu prea înalți, însă zvelți și, mai ales, cu tâmplele grizonate, pe care femeile le admiră înainte de a visa la gura lor senzuală. În plus, mai are și dezinvoltura profesiunii, remarcabilă în societate, lucru ce le face să uite reflexele de oțel ale ochilor săi albaștri, mic defect de care nu am a mă plânge, fiindcă, de-ar fi avut ochii de

acel acvamarin al lui Jean d'Ormesson[1], de exemplu, delicioasele doamne nu s-ar fi jenat să mi-l sufle; așa, sunt convinsă că în șase ani de căsătorie nu m-a înșelat niciodată. De altfel, nici eu. Și mai știu că apreciază faptul că mă fac a nu observa privirile pofticioase și remarcile admirative, provocate de persoana mea în rândul cunoscuților săi. De fapt, nu există decât o singură zonă de umbră: munca îl absoarbe atât de mult, încât, adesea, la sfârșitul zilei nu mai are resurse.

Rochia roșu-sângeriu, pe care am ales-o, dintr-o ochire, din pricina croielii sale sugestive, era exact cât trebuie de colantă ca să atragă privirile în salonul elegantului restaurant pe care îl frecventăm. În lumina lumânărilor, ea conferea o strălucire specială tenului și exalta senzualitatea mea, și așa evidentă. Marc Olivier, elegant în costumul albastru-închis, înviorat de batista de mătase asortată la papion, mă soarbe din ochi. În timpul mesei, contrar obiceiului, a vorbit puțin, ascultând flecăreala mea și urmărind buna rânduială a mâncărurilor și a vinurilor.

Părea că a uitat de grijile trudnicei sale zile. Îl simțeam destins, tandru, apropiat. Mi-a mângâiat genunchiul pe sub masă cu atâta patimă, că i-am șoptit:

— Dacă ai cere plata?

Un jet de adrenalină îi străbătu trupul, și mâna i se crispă pe genunchiul meu. Îi făceam atât de rar avansuri, încât dorința provocată a fost intensă și violentă. Ne-am instalat în Mercedes-ul său în mai puțin timp decât ai spune-o. Cu mâna-mi pe coapsa lui, într-un gest de posesiune devorantă, a trecut, ca un bolid, pe roșu... Saint-Cloud ni s-a părut la mare depărtare de Paris...

Mă îmbrățișă încă din curte, în timp ce bâjbâia după chei. De la un timp, dormeam în camere separate, ritmurile noastre de somn fiind foarte deosebite, el având insomnii, eu lenevând diminețile, până târziu. În plus, voiam o cameră simplă, modernă, contrastând cu restul casei, adică un spațiu personal, apt să-mi reflecte imaginea, iar pornirilor mele narcisiste, libere de a se desfăta.

[1] Diplomat și literat francez. Și-a petrecut copilăria în România, unde tatăl său a fost ambasador până în 1940 (*n.t.*).

În pat, goi, fără o vorbă, înlănțuiți, mângâia îndelung fiecare rotunjime, fiecare adâncitură a unui trup pe care îl adora. Nu mi-o spunea, dar era limpede că aceste atingeri lente îi sporeau plăcerea. Reușise să mă înfioare din cap până în picioare.

Tandru și fără grabă făcea dragoste, fără impetuozități din partea mea. Îi plac pătrunderile prelungite, pe când eu rămân pasivă, cu ochii închiși. N-a îndrăznit niciodată să mă întrebe la ce mă gândesc; cu atât mai bine, pentru că, dacă și-ar fi închipuit sau dacă ar fi știut, s-ar fi îngrozit. Mi-a strâns coapsele în jurul lui, plasându-și palmele sub mijloc. De data asta a închis el ochii, cuprinzându-mă din ce în ce mai tare. Nu juisam, dar asta o găseam normal. Am citit într-o revistă că o femeie din două nu este vaginală și credeam că fac parte dintre ființoridiene. În schimb, eram nebună de fericire când șoțul meu atingea paroxismul și se scurgea în mine.

— Te iubesc, șopti el.

— Și eu te iubesc.

Și am adormit. Sinceră, fericită, îndestulată.

2

Ziua aniversării începea frumos. Soarele pătrundea prin transperante și o rază călduță mă mângâia pe obraz. M-am întins în patul meu, al meu personal. Marc Olivier era de mult plecat la tribunal. M-am afundat în căldura cearceafurilor mătăsoase. Patul fusese parcă special inventat pentru mine. Ca o nimfă într-un cocon, petrecând dimineți întregi rontăind ceva, citind, telefonând, uitându-mă la video, ore sublime, exersam arta de a nu face nimic altceva, în afară de a mă înfrumuseța și a trândăvi.

Mi-am adus aminte de întâlnirea de la coafor cu Sandra, și vraja s-a destrămat. Mi-am mai îngăduit câteva minute de leneveală, torcând ca o pisică, înainte de a ieși din regatul meu preafericit pentru a o tuli în baie.

După mai puțin de o oră, soseam, proaspătă și radioasă, în salonul lui Jean Claude, care, văzându-mă, își părăsi clienta pentru a se ocupa de mine. Salonul lui Jean-Claude nu era dintre cele mai celebre, dar îmi plăcea să-l frecventez, deoarece și Sandra și eu ne simțeam ca acasă.

Exuberanta mea prietenă se repezi să mă sărute. Noua pieptănătură era gata, sau aproape. Sandra are un splendid păr de culoare închisă, foarte lung, ajungându-i până la talie. Așa stând lucrurile, este dificil să vezi diferența dintre „înainte" și „după" o ședință la coafor. Ea ține însă la podoaba sa cu accentuată tentă de negru-albăstrui.

Sandra este minioană, mai mult decât drăguță, știind foarte bine să se pună în valoare. O figură caracterizată printr-o gură imensă și lacomă și, mai ales, o cambrură perfectă, o fac să aibă un succes sigur la bărbați. Toaletele sale provocatoare par adesea o invitație la viol. Sandra și-a dorit să devină manechin. Din păcate, inclinația ei pentru senzații tari o antrenează în excentricități care au făcut să fie dată afară de diversele agenții. Acum, se descurcă... Și-a constituit o frumoasă clientelă de fotografi amatori, din când în când mai pozează pentru un anunț publicitar sau pentru o colecție de costume de baie, ceea ce îi asigură o acoperire onorabilă față de familie sau de cunoscuți. Viața particulară însă este cu mult mai puțin ordonată. Nici un bărbat nu rezistă temperamentului său vulcanic, și eu găsesc „consumul" ei de-a dreptul înspăimântător.

Mărturisesc totuși că mi se întâmplă să-i invidiez tumultuoasele aventuri, pe care — când mi le povestește — le trăiesc prin procură. În fond, ea aduce vieții mele de tânără nevastă un pic de picanterie; eu, în schimb, îi ofer un pic de echilibru, de bun-simț, de blândețe. Și aceste diferențe sunt cele care ne apropie mai mult decât simpla prietenie.

Cele mai multe excentricități mi se par de neimaginat. Și-a afișat numărul de telefon pe spatele automobilului însoțit de cuvintele: „Dacă doriți să mă cumpărați". Nu că ar vrea să-l vândă! Se mulțumește să aibă încredere în flerul bărbaților. Este sunată de nenumărate ori și conduce abil conversația pe un teren foarte personal. Unii au mers drept la țintă și au întrebat-o direct cu cât se vinde pe ea, și foarte mândră — grație acestui subterfugiu — chiar și-a reînnoit clientela. Am încercat să-i sugerez că, de fapt, exercită meseria de *call-girl*. De fiecare dată, Sandra reușește să-mi demonstreze contrariul, cu o evidentă rea-credință, pretinzând că numai o adevărată și mare dragoste îi va da puterea să se oprească.

În realitate, nevoile sale financiare sunt fără limite, și ca urmare dispune în continuare de corpul său, de fapt singurul ei lucru pe care l-a avut vreodată. O văd risipindu-și banii făcând cadouri somptuoase unora sau altora, încât mă întreb dacă nu cumva această imensă ge-

nerozitate nu este o modalitate de a ascunde faptul că respectul de sine nu este la cea mai înaltă cotă.

— Beatrice, vino încoace să-ți povestesc...

Se agita, nerăbdătoare să povestească despre „noul" bărbat al vieții sale. Și revărsa valuri de cuvinte, într-un ritm îndrăcit, întrerupt de pufnituri și râsete.

Sandra a pozat unui pictor ca „să facă un serviciu" unei prietene, căreia nici măcar nu i-a pomenit numele. E una din manilele ei preferate : să facă servicii, indiferent cui, numai ca să plonjeze în necunoscut.

Pictorul se numea Fabio. Dădea lecții cumetrelor care speraau să devină pictorițe „de duminică", ceea ce-i permitea să-și rotunjească veniturile. Îl descria ca tipul de italian frumos, brun și tenebros, zvelt, cu ochii negri și adânci, cu părul exact atât de pletos cât să scoată la iveală „artistul".

— Și cu mâini lungi, expresive... Ah ! dacă i-ai vedea mâinile !

Era subjugată de degetele lui, care o înfiorau de la prima atingere, fapt ce se întâmpla atunci când îi arăta cum să pozeze. Pe ea nu o deranja să stea goală în fața elevelor. Ba, dimpotrivă, se simțea în largul ei. Totuși, privirea insistentă a lui Fabio, gesturile lui, la fel de precise pe cât de precise îi erau cuvintele, au reușit să o tulbure. La început, se simțea bine ; apoi, încet-încet, a început să se jeneze. „Monstrul" (vorbă pronunțată de ea cu lăcomie) își dădea seama de situație și se juca, satisfăcându-și plăcerea de a o umili în public.

— Sunt sigură că realiza că îl doream, că îl vroiam foarte tare și că el o făcea inadins, ca să mă înnebunească de tot.

Odată, terminată lecția, Sandra rămase pe loc, lăsând elevele să iasă, una după alta, ultima fiind o brunetă care-și permisese să-i spună „la revedere" profesorului, cu un ner de privilegiată.

Rămași singuri, Sandra s-a ridicat și s-a îndreptat spre el, oferind, impetuoasă, sânii ei mici și duri. Sprijinit de birou, abia dacă a privit-o. Și-a scuturat pletele pe spate și, profitând de goliciunea sa, s-a lipit brutal de el, sărutându-i gura uscată cu buzele ei sângerii.

— Mă crezi dacă vrei, se enervă ea, povestind, dar nici nu s-a clintit, animalul ! S-a lăsat sărutat, rămânând de

piatră, mimând indiferența. Pe urmă m-a dat la o parte, cu un surâs ironic, ca să-mi spună : „Nu este nici locul, nici momentul, dar lasă-mi telefonul".

Sandra obținuse un număr ușor de reținut, foarte necesar în meserie. Fabio a repetat liniștit „42 25 55 22", înainte de a-și pune mâinile lungi și fierbinți pe sânii fremătători ai Sandrei.

— Ai un corp sculptural... Pe curând...

De două zile aștepta un semn de viață, încercând, în zadar, să-și găsească busola. Bravă, sancționându-l cu epitete de genul „monstru" și „animal". Făcea pe viteaza, dar realizam că este amărâtă. Ar fi putut fi reacția unei mândrii batjocoritoare, dar îmi dădeam seama, destul de confuz, că, de fapt, era o problemă serioasă. De atâtea ori făcusem haz de aventurile ei, încât eram uluită că nu puteam spune nimic, că eram incapabilă să mă port prietenește. Presimțeam că prietena mea era pe punctul de a trăi o dragoste adevărată și că va suferi de pe urma ei. Eram atât de descumpănită, încât n-am putut face altceva decât să-i iau mâna între ale mele. Se destinse și reluă atacul :

— Ascultă-mă, Béatrice, fii atentă ! Am să-l am ! Tu știi că nu-mi rezistă nici un bărbat...

Dar ceva suna fals.

Îmi venise rândul la coafat. Momentele când șamponeza îmi masează capul sunt totdeauna euforice. Sandra mă părăsi și se instală la telefon. Gândurile îmi vagabondează, încercând să reconstituie imaginea celui care a dat peste cap inima și simțurile prietenei mele, nesocotindu-i avansurile. Cam a ce poate semăna acest superb individ ?

Farmecul reveriei fu întrerupt de intruziunea exasperată a Sandrei.

— La dracu ! Ticălosul ăsta este de negăsit ! Crăp ! Nimeni nu-l cunoaște la Școala de la Luvru, tocmai am sunat... Dă' fă ceva, încearcă, dă-mi măcar o idee !

— Nu una, dragă, două !

Marc Olivier avea de pledat o afacere complicată la Toulouse. Aveam la dispoziție două zile de absolută libertate. Aceste scurte despărțiri sunt, de obicei, benefice unui cuplu, întrerup monotonia. Îmi făceau plăcere, fără ca totuși să concep o despărțire prea lungă de soțul meu.

Reușea întotdeauna să-mi lipsească, ceea ce demonstra — presupun — că încă îl iubeam.

— Nu poate fi decât una ! bombăni Sandra.

— Ai dreptate !

— Ai răbdare ! Uite-o și pe a doua : Astă-seară sărbătorim „ziua mea de zile".

Pregătisem un set de aniversare a primului meu triumf de fotomodel, sau de „femeie model", cum îi plăcea Sandrei să mă tachineze. Speram că această ieșire îl va alunga gândurile rele. Nu vom face nebunii. Ne vom arăta doar atât cât să simțim privirile masculine urmărindu-ne. Bărbații privesc într-un fel o femeie singură și altfel pe una însoțită. Aveam nevoie de privirile altora pentru propria-mi plenitudine. Profitam ori de câte ori se ivea prilejul, provocându-l chiar, dacă era necesar, dar rămânând în același timp credincioasă lui Marc Olivier, singura condiție în ochii mei ca jocul să nu degenereze.

Sandra m-a scutit de banalitatea remarcilor de tipul „ce luna trece timpul". Dialogul nostru era întrerupt de „la adu-ți aminte"... „Mai știi"... și zguduit de hohote de râs.

— Ți-l aduci aminte pe primul ? Erai atât de intimidată la gândul că te dezbraci în fața unui necunoscut, încât nenorocitul a trebuit să-ți explice totul ! Cum să adopți pozele cele mai avantajoase, cele mai sugestive, cum să-ți cambrezi fesele, cum să stai dreaptă ca să-ți ridici sânii, să-i faci să țâșnească... totul, cap-coadă, ce mai !

Acest Bernard era foarte vorbăreț, generos, și buna sa dispoziție a avut darul să mă decontracteze. Cu timpul, ședință după ședință, am devenit prieteni. El m-a învățat să-mi aleg toaletele și, mai ales, lenjeria, în funcție de dorințele bărbaților. O femeie nu trebuie să se dezbrace la fel în fața unui academician, a unui negustor sau a unui politician. Am înțeles, datorită lui Bernard, importanța chiloților într-o fotografie de nud. Cheia misterului este exoresia. Frunzărind revistele sexy, împreună cu clienții mei, observasem că toți clachează în fața unei priviri pline de promisiuni. Exhibiționismul meu latent a făcut restul, o plăcere ascunsă, obscură, dându-mi ghes să continui.

— Îți mai aduci aminte, Béatrice ?

Bineînțeles, parcă a fost ieri... Ajunsesem la ora două fix în studioul închiriat, îmbrăcată în albastru, conform instrucțiunilor. Un loc carecare. Un ambient neutru, canapeaua tapițată cu catifea neagră contrasta cu mochetа roz-deschis ; și doar o oglindă mare și veche decora pereții goi. Camera nu avea suflet, te făcea să nu te simți în largul tău.

Bernard activa în sectorul publicitar, unde avea o situație importantă. *Hobby*-ul său era fotografia. Nu lucra decât în alb-negru, își developa și copia singur pozele. Soția lui nu avea acces în acest domeniu privat și tăinuit. Bernard era convins că eu nu știu nimic despre lucrările sale personale și convingerea mea era că prefera să închidă ochii.

Unele dintre fotografiile primei ședințe erau superbe. Din păcate, nu le mai puteam arăta, pentru că le rupesesem — pe cele mai multe. Îmi fabricasem „minicomplexe" asupra unuia sau altuia din părțile corpului meu, asupra pielii sau a părului — ca toate femeile — și când reperam ceva într-o poză, nu mai vedeam decât detaliul respectiv. Nu-mi suportam gâtul, pe care-l găseam prea lung, nici nasul rotund, care reflecta câteodată lumina, și, încă și mai puțin, burtica, atât de sexy, dar care dintr-o dată se apucă să facă pliuri absolut dizgrațioase. Se pare că asta mă făcea și mai atrăgătoare, dar eu nu eram convinsă. Bernard se apăruse când i-am criticat clișeele unde rădeam cu gura până la urechi. Eu le găseam vulgare, el, excitante. Înfuriată, le-am făcut bucățele !

Am înțeles, mai târziu, că îi făcea mult mai multă plăcere să revadă și să manipuleze prețioasele sale secrete. În întuneric, în acest laborator pe care nevasta l-i respecta, era fericit să asiste la nașterea fotografiilor. Puțin câte puțin, formele modelelor apăreau din revelator. Negativele erau ale lui, numai ale lui. Sechestrat astfel în timpul developării, trăia o voluptate mult mai intensă decât cea din timpul pozării.

Cea ce nu-l împiedica să fie satisfăcut de rezultat, ba dimpotrivă. Bernard le numea „nuduri academice", dar dacă Marc Olivier le-ar fi descoperit le-ar fi taxat drept

nuduri pornografice. Din punctul lui de vedere, reviste ca *Penthouse* sunt destinate impotenților și obsedaților sexuali.

Fără să o știe, Bernard făcea parte din sărbătorirea aniversării mele; obținuse, spre marea lui mulțumire, o întâlnire suplimentară. Am plecat de la coafor direct spre studioul său. Cam dăduse iama în colonie și, când l-am sărutat, nu mi-am putut stăpâni un zâmbet. Purtam o rochie (bineînțeles tot albastră) strânsă în talie, destul de scurtă, la care, cu îndrăzneală, am asortat ciorapi negri. Privirea lui pârjolă m-a convins că efectul era reușit. Amplasarea reflectoarelor îi lua întotdeauna îngrozitor de mult timp, dar, din simpatie pentru el, nu îi calculam ora de pozat decât de la primul declic. Și pe urmă mă servea, întotdeauna, cu șampania preferată.

Îmi sorbeam cupa, prefăcându-mă că ascult proiectele sale fotografice, dar, de fapt, fiind atentă să-i evit mâinile. Zicea că e îndrăgostit de mine și, într-o zi, chiar mi-a cerut să facem dragoste. Am fost atât de jignită, încât, mai bine de o lună, am refuzat să-l văd. Nu acceptasem să revin pentru poză — după ce și-a ispășit pedeapsa — decât cu condiția categorică de a nu mai pronunța cuvinte nelalocul lor. Deși, în sinea mea, găseam că nu este nimic șocant să faci avansuri unei femei. Numai că eu eram diferită de celelalte. Exhibiționistă, fără nici un pic de jenă când pozam, deveneam timorată dacă eram atinsă, chiar dacă doar pentru a mi se explica poziția. Totul trebuia să se petreacă numai prin intermediul aparatului de fotografiat, fără nici un contact.

Mă simțeam în formă, aveam poftă să-mi încep spectacolul. Bernard a simțit-o, și și-a luat imediat scula sa cea veche. Avea același aparat de mai bine de zece ani, îi cunoștea toate chițibușurile și nu l-ar fi schimbat pentru nimic în lume; i s-ar fi părut că a devenit impotent. Acest bătrân tovarăș era complicele său; avea mare grijă de el. Mă enerva timpul scurs între două declicuri. Prefer un aparat cu motor care să-ți permită să te misti, pentru că nu pot să sufăr să stau prea mult în aceeași poziție.

Dintr-o săritură m-am postat în fața aparatului, scoțându-mi ușor bustul în relief, ca să permit obiectivului să plonjeze în decolteu. Bernard are obiceiul să facă

puține fotografii de *strip-tease*. Ședința nu-l interesa decât din momentul în care rămâneam goală. O dată chiar a încercat să mă tragă pe sfoară, utilizând un aparat fără film. Mi-am dat seama și, sărmanul, a roșit. Când ți se plătește o mie de franci modelul, nu faci economie la o rolă de film.

Mă simt frumoasă, cu un corp bine bronzat, care reflectă minunat lumina artificială. Dintr-o fotografie poți deduce aspectul pielii. A mea este fină și catifelată.

În focul creației, lui Bernard i se întâmplă să-mi atingă umărul, coapsa, sau sfârcul unui sân. Descopăr că, de fiecare dată, trăiește o senzație intensă, care-l electrizează. Dacă mă cambrez, se apropie de părțile intime ale trupului meu.

Când cunosc bine fotograful, îmi dau drumul, mă ofer și devin impudică. Relația o compar cu cea dintre doi amanți care, cu cât se cunosc mai bine, cu atât jocul dragostei le este mai intens, contopirea mai deplină.

Mă dedic în întregime pozatului, mișcându-mi brațele fără încetare. În drum, o mână a atins sexul și, fără ca la început să-mi dau seama, mi-l mângâi. Bernard s-a apropiat atât de mult, încât îi simt mirosul de bărbat. Realizez că respirația mi se accelerează, urmând mișcarea degetelor care-și intensifică mângâierea. Pântecul mi s-a întins spre obiectiv. Îmi savurez plăcerea, cu ochii închiși, legănată de declicul aparatului. Bernard știe să păstreze tăcerea ca să prindă aceste momente. Nu și-ar fi iertat niciodată dacă ar fi ratat asemenea poze! Nu va face nici cel mai mic gest care ar fi putut să rupă farmecul, să mă sperie, să mă readucă cu picioarele pe pământ.

Încrezătoare, m-am lungit pe mochetă, desfăcându-mi coapsele, ca și cum aș fi făcut dragoste cu obiectivul.

Cu ochii pe jumătate deschiși îl observ pe Bernard, încordat, un pic congestionat, cu tâmplele bronbonite de sudoare. Dorința lui este vizibilă, și-mi ondulez bazinul ca să măresc tensiunea. O undă de voluptate îmi încinge coapsele, chemând celălalt corp. Fulgerător, îmi imaginez un bărbat înfundându-se în adâncul pântecului meu...

Izbucnind într-un râs nervos, m-am ridicat dintr-o dată, rupând cu bună știință această atmosferă devenită incandescentă. Era timpul să revenim cu picioarele pe

pământ. Bernard nu-mi dezvăluise birle jocul, prea mulțeresc, prea intim. Nu cunoștea suficient femeile pentru a le privească.

Ora era aproape terminată. Bernard părea epuizat, însă satisfăcut. Obținuse niște clișee erotice, promițătoare de lungi momente de plăceri solitare. Spre marea mea uimire, îndrăzni să ceară o favoare.

— Mi-au mai rămas câteva clișee... Beatrice, ai fi de acord să fac niște poze cu noi doi? Am un declanșator de la distanță.

I-am fulgerat cu privirea, dezamăgită, aproape umilită. De ce bărbații vor întotdeauna și mai mult?

— Sper că nu vă gândiți...

Refuzarem pronumele de politețe pentru a sublinia distanța dintre noi. L-am încăpățânat cu un gest nervos. În plus, i-am administrat o ultimă pedeapsă, începând să mă îmbrac, pentru că, de obicei, acceptam să rămân goală cât timp își strângea sculele. Înțelesese că era inutil să insiste, deși i-ar fi plăcut să aibă această fotografie, exclusiv pentru el, pentru a putea, uneori, când se simțea îmbătrânit, s-o privească și să-și spună: da, am stire această fată superbă.

Bernard, rănit, era posomorât. I-am tras o pupătură pârjolă, foarte apăsată, lăsându-i urma rujului de buze și pe obraz. Surâse imediat. Se simțea din nou iubit. Profitând de avantaj, mă invită să mai beau un pahar.

De obicei, refuzam. Cu ocazia „aniversării" puteam face o excepție ci să-l întovărășesc într-un local simpatic. Pentru mâncare, m-a condus într-un mic restaurant de pe Rive gauche[1], unde venise, adesea, întovărășit de Cécile. Cécile fusese amanta lui, de fapt, singura de care fusese îndrăgostit nebunește. Probabil că era cam vulgară, dar, în același timp, atât de... Și-a părăsit toate celelalte iubite pentru ea. Era clar pe ce să-și părăsească și familia, cu toate că-și adora cele două fiice. Până în ziua în care crudul adevăr i-a sărit în ochi. Cécile nu-l iubea, n-o interesau decât paralele lui, pe care i le oferea orbește. „Când iubești, nu faci socoteli", își-spunea, sincer și naiv. A căzut ca din pod când, prin cea mai stupidă întâmplare, s-a trezit față în față cu iubitul „de inimă" al Cécilei.

[1] Malul stâng al Senei, zona boemă a Parisului *(n.t.)*.

N-a suportat să fie trădat astfel, și a trecut de la dragoste la dispreț. Mai rău încă, s-a disprețuit întotdeauna că a putut să fie înșelat acestei femei, purtând stigmatul infidelității. Și-a jurat să n-o mai vadă, și nici n-a mai văzut-o vreodată; a aflat, însă, pe propria-i piele, că este mult mai greu să uiți atunci când ura a înlocuit dragostea. Luni de zile nu s-a mai putut apropia de o femeie, atât de adânc fusese rănit. Nu și-a recăpătat gustul de viață decât când s-a hotărât să fotografieze modele; din când în când, se și culca cu ele, fără însă a regăsi vreodată paroxismul atins cu Cécile.

Pentru el era o revanșă să intre împreună cu mine în acest local atât de familiar lui. În timp ce Bernard mă instala la masă, patronul nu ne slăbea din ochi. Simțeam, cenzoniteni, privirile cercetătoare ale bărbați fixate asupra mea, precum și răutatea de orgoliu care încendiase obrajii lui Bernard. Se așeză în fața mea și mă privi drept în ochi:

— Beatrice, nici nu știi cât contează pentru mine faptul că ai acceptat să bem împreună un pahar. Îmi faci un dar neprețuit...

Sinceritatea lui mă emoționa. I-am luat mâna într-a mea, strângând-o cu putere, pentru a-i transmite ce simțeam. Eram plină de tandrețe. Patronul a întrerupt această tăcere, plină de subînțelesuri, salutându-l pe Bernard, care mi-a prezentat, lar mie aducându-mi omagiile sale „cu considerația datorată frumuseții mele". Ceea ce, probabil, nu-l împiedica să se întrebe cum Bernard, un om oarecare, putea fi cu această femeie, atât de diferită de cealaltă... Desigur, Cécile, cu părul ei oxigenat, cu machiajul violent, cu toaletele ce-i scoteau în evidență rotunjimile provocatoare, era o tipă foarte bine, dar care-și afișa sexul cu prea multă ostentație. Bărbații preferă să lase în lume cu o „distinsă doamnă" și să se întoarcă în pat cu o sex-bombă.

Presupun că mă găseau, în acel moment, radioasă. Eram încântată, în sine mea, că mă aflam în cercul de cunoștințe al lui Bernard. Când un bărbat aduce o femeie într-un loc unde este cunoscut, înseamnă un compliment pe care i-l face, și trebuie s-o ici ca atare.

Am devenit volubilă, întrebându-l pe Bernard despre familie, aflând noutăți despre fiecare, chiar și despre pisică

și papagal, care mai învățase trei vorbe noi, la fel de bine utilizate ca și cele precedente.

Recăpătându-și încrederea, fericit să se pună în valoare, Bernard s-a apucat să-mi explice de ce a devenit fotograf amator. L-am ascultat cu multă atenție. Dacă îmi cunoșteam propriile motive, nu mă gândisem deloc la cele ale bărbaților care mă fotografiau și insistau să mă revadă, deși nu aveau decât o infimă speranță să ajungă vreodată să facă dragoste cu mine.

Bernard se destăinuia și îmi deschidea ochii asupra unui univers nebănuit, un univers de alibiuri, de sugestii, de vise, de fantasme. Aparatul de fotografiat servea drept pretext acestor oameni. De obicei, erau fie timizi, fie dezamăgiți de femei. Din lașitate recurgeau la această soluție.

Avusesem câțiva clienți foarte tineri. Aceștia deveneau cu mult mai puțin timorați dacă erau puși la locul lor. Odată, unul dintre ei s-a apucat să se masturbeze în fața mea. A scos un sex în maximă erecție, și când am vrut să fug, a încercat să mă oprească. L-am cârpit dușintors și am plecat fără să-mi iau banii.

Scandalizată și furioasă, îi telefonasem imediat Sandrei și-i povestisem aventura. Ea izbucnise în râs, adăugând :

— Se vede că tu n-ai probleme cu paralele !

Acum, reamintindu-mi scena, înțelegeam totul mult mai bine. Tinerii își controlează cu mult mai greu impulsurile sexuale. De atunci, îmi alesesem clientela, compusă, în majoritate, din bărbați mai copți. Chiar dacă nu erau de-a dreptul boccii, nici unul nu m-ar fi cucerit în alte circumstanțe.

Unii poate aveau chiar și talent, dar n-aș ști care din cele două pasiuni precumpănea : cea vizând femeia, sau doar imaginea ei. Metoda le îngăduia să întâlnească femei frumoase, disponibile, unele chiar foarte disponibile, fără a fi propriu-zis niște târfe.

Dintr-o dată, în acest bar plăcut și confortabil, mi-am pus întrebarea dacă este vreo deosebire și în ce măsură eram eu diferită de celelalte fete printre care îmi făcea plăcere să mă mișc. Eram sigură de diferența de raporturi cu fotografii mei. Unii aproape mă adulau, mă stimau

ca pe o divinitate inaccesibilă, alții mă disprețuiseră și mă insultaseră.

Ce contează ! Am descoperit puterea pe care o am, observând dorința pe care o provoc bărbaților. Este o armă care mi-a schimbat felul de a fi, care mă face, încetul cu încetul, sigură de mine. M-am servit de ea pentru a stimula dorința soțului meu. Câteodată las deschisă — ca din întâmplare — ușa dormitorului și, când îl aud trecând, iau diverse poze „provocatoare", în timp ce mă îmbrac, așa cum îi place lui și, mai mult, nu-i mai resping avansurile. Un bărbat suportă greu refuzul amantei sale, asta este o insultă adusă virilității lui. Dacă la început se face că pricepe, mai târziu — de teama refuzului — se îndepărtează de obiectul dorințelor lui. Nu suport ideea că Marc Olivier ar putea să mă înșele și, ca atare, prefer să fac eu primul gest, mai ales că eu dau foarte multă importanță actului sexual, spre deosebire de Sandra, pentru care acesta nu este altceva decât fie o hrană, fie o performanță. Atât de mult și-a oferit trupul, încât nu se mai poate dărui din dragoste, contrar mie, care n-am avut decât prea puțini amanți. Modul de viață, comportamentul, felul nostru de a gândi nu poate fi decât diametral opus.

Lui Bernard îi plac blondele cu forme generoase ; este un motiv serios să aibă o adevărată slăbiciune pentru mine. Dar, mai presus de orice, cred că răbdarea lui a fost spulberată de caracterul autoritar și dominator al Sandrei. Într-o zi Sandra i-a trântit de la obraz tot ce credea despre el. Bernard, pe bună dreptate, considera că plătește ca să obțină o plăcere și nu pentru a fi luat peste picior. De atunci nici că mai vrea să audă vorbindu-se de ea.

Discutasem ca doi vechi prieteni și, după o matură chibzuință, mă decisesem să fac o excepție dîndu-i numărul meu de telefon. Am avut încredere în Bernard și, până în prezent, nu mă dezamăgise. Suna, întotdeauna, numai la orele permise. Acum mă bucuram de rezultatele acestei încrederi și eram teribil de măgulită.

3

Aveam tot timpul să mă pregătesc pentru dineu. Încercam diferite combinații, asociam diverse toalete. Mă priveam în oglinda cea mare din camera mea. M-am surprins, o dată în plus, pozând în fața acestui ochi impresonal care-mi reflecta imaginea. Mă amuzam inventând poziții indecente. Observarea amănunțită a acestor părticele ascunse, invizibile în viața de toate zilele, mă tulburau mai mult decât aș putea-o spune.

M-am reîntors la alegerea toaletei. Nici nu se punea problema să concurez excentricitatea Sandrei. Totuși, în această seară doream să mă fac remarcată, așa că m-am decis pentru o ținută mult mai sexy decît de obicei. Goală încă, mi-am încercat rochia punându-mi-o în față, cu piciorul întins, și m-am privit.

— Oglindă oglinjoară, îi-voi cea mai frumoasă astă-seară ?

Și cu vocea gravă mi-am răspuns :

— Da, draga mea ! Această rochie de muselină crem lasă să ți se întrevadă toate comorile.

Dacă am să continui să-mi pierd timpul cu astfel de scenarii, jucând basme cu zâne pentru adulți, îmi voi exarceba tendința spre narcisism ; în plus, voi reuși să

mai și întârzii. O urmă de bun-simț îmi dădu imboldul necesar să mă pregătesc în viteză. Cu multă grijă, mi-am aplicat ultimele tușe de machiaj.

Sandra locuia în arondismentul al XVI-lea, într-un imobil modern, cu grădini interioare, și unde codul de acces se schimba la două-trei luni, din cauza psihozei de nesiguranță a locatarilor. Am traversat holul pustiu și am ocupat liftul. Când se deschise ușa, m-am trezit nas în nas cu un bărbat frumos, care mă privi fără cea mai mică jenă. Eram hipnotizată de căutătura profundă a ochilor săi negri, reci și învăluitoare în același timp. După câteva secunde, făcu un pas într-o parte, lăsându-mă să intru, continuând să se uite după mine. Am apăsat pe butonul etajului cinci și m-am ghemuit în fundul liftului. Eram incomodată, tulburată să mă simt devorată astfel. Rareori am întâlnit atâta îndrăzneală. Nu încerca să-și ascundă jocul, dimpotrivă, căuta înfruntarea. Mi-am plecat capul, fixându-mi cu disperare pantofii și mototolindu-mi poșeta. Se apropie de mine, sorbindu-mi parfumul. L-am auzit respirând, apoi mi-a șoptit la ureche :

— Béatrice... Ești femeia cea mai ispititoare pe care am întâlnit-o vreodată.

Am tresărit, privirile ni s-au încrucișat și intensitatea privirii lui m-a uluit. Îmi surâdea, așteptând o încurajare. În minte mi se învălmășeau cuvintele, fără să pot înjgheba o frază bine simțită prin care să răspund atacului. Eram obișnuită să stârnesc dorința, să ascult complimente despre senzualitatea mea și vorbele „te doresc" murmurate, atât de des, de necunoscuți. Mi s-a părut întotdeauna un joc fără importanță. Mă simțeam apărată de statutul meu de model inatacabil, un soi de sex-simbol inviolabil. Numai că, în această cușcă, în fața omului din care iradia o forță tulburătoare, aproape perversă, deveneam o ființă vulnerabilă și timiditatea mă copleșise. Din fericire, am fost eliberată de ascensor ! Așteptând „poc"ul de oprire, am ieșit cu aerul cel mai disprețuitor posibil. Simțeam în spatele meu prezența bărbatului. Blestemam rochia transparentă care-mi dădea senzația că sunt goală. Grăbii pasul și sunai febril la ușa

Sandrei. Când îmi deschise, aproape fără voia mea am aruncat o privire pe coridor, de unde bărbatul îmi făcea un semn de adio.

În acelaşi moment, uşile lifturilor s-au închis.

Prietena mea mă sărută în grabă, continuându-şi conversaţia telefonică. De obicei, eram foarte răbdătoare, cunoscându-i pasiunea pentru flecăreală. De data asta mă arătai nervoasă, voiam să ştiu mai multe despre acest vizitator misterios. O priveam fix, încercând să-i atrag atenţia; îmi făcu un gest complice. Se amuza cu un interlocutor masculin, care probabil că-i făcea o curte îndrăzneaţă.

În sfârşit, închise telefonul. O găseam senzaţională în rochia ei mini, roşie. O invidiam că îndrăzneşte să poarte astfel de toalete excentrice, care atrăgeau toate privirile. Mă gândeam la bărbatul care o admirase în această ţinută şi mă încercă un început de gelozie absolut de neiertat ţi mai ales deplasat. Mă întrebă:

— Unde ai reţinut?

Ciel, bineînţeles, eu eram cea în aşteptarea căreia ardeau aşteptările pilotoase, cum ar fi să găsească în ultimul moment o masă liberă într-un local elegant. Alegerea i-a plăcut. Era foarte bine dispusă. Nu ştiam cum să deschid discuţia despre subiectul care mă interesa. Dar ea mi-o luă înainte:

— Ghici cine tocmai a plecat de la mine?

— Nu ştiu, ia spune-mi, răspunsei eu, prudentă.

Ea se îl porni:

— Fabio... A rămas mai mult de o jumătate de oră şi am reuşit să-i smulg o vizită pentru mâine seară. Îţi dai seama, am preferat să organizez întâlnirea aici, e mai sigur că nu-l pot băga în pat.

Povestea entuziastă, convinsă că-i va deveni amantă chiar de a doua zi. Era fericită, ava că n-am mai avut chef să-i relatez tulburătoarea întâlnire pe care o avusesem. Nu voiam să-i abat atenţia, nu voiam să-i strice bucuria. Pe de altă parte, nici nu voiam să mă dau de gol. Preferam să păstrez acest moment tainic numai pentru mine, nu voiam să pierd nimic din tulburătoarea lui vrajă. Preţul, rapid acceptat, era această mică ipocrizie.

Intrarea noastră în restaurant nu a trecut neobservată. Două femei singure, care nu arată câtuşi de puţin a lesbiene, au, de obicei, un succes deosebit într-un local. Mai mult, amica mea făcea semne unor vagi cunoştinţe; nici un moment nu am rămas singure. Bărbaţii o priveau ca pe o bombă sexuală. Se uitau la ea fascinaţi, le simţeam dorinţele, pulsaţiile, pofta de a o poseda, fără ca măcar un singur moment să-şi imagineze o relaţie adevărată. Atraşi numai de aspectul fizic, de exuberanţă, treceau pe lângă calităţile sufleteşti ale Sandrei. O faţetă invizibilă a personalităţii ei, pe care numai un număr infim dintre amanţii i-o intuiseră.

Am profitat de subitul interes pe care-l arăta unul blond sportiv ca să plătesc, discret, nota, sarcină ingrată, deoarece adora să facă invitaţii, deşi posibilităţile ei nu prea i-o permiteau. La întoarcerea mea, blondul acela era deja instalat la masa noastră şi conversaţia lor nu lăsa să planeze nici cel mai mic dubiu asupra evenimentelor ce vor urma. Am pretextat o uşoară oboseală. Ea insistă:

— Hai cu noi, dragă, mergem la bar.

Ideea că voi sta în fum şi gălăgie, singură alături de acest cuplu ce flirta, nu-mi surâdea deloc. Am refuzat invitaţia. Era dezamăgită — cel puţin aşa spunea — cu toate că puteam avea încredere că noul său cavaler o va face să-mi uite lipsa. Sandra ura singurătatea într-atât, încât prefera să se arunce în braţele primului venit numai să nu se întoarcă singură acasă.

Dormea prost noaptea, amanţii o ajutau să lupte împotriva insomniilor. Iar acum, când părea sincer îndrăgostită de Fabio, atitudinea ei dovedea exact contrariul. Nu mă îndoiam de adevărul sentimentelor sale pentru acest pictor. Vibra pentru el aşa cum nu o făcuse vreodată pentru un alt. De la tulburătoarea întâlnire din lift, înţelegeam cu mai mult bine acest *coup de foudre* care o lovise pe neaşteptate.

Nu era exact seara aniversară la care mă gândisem. Imprevizibilul şi-a băgat coada, şi Sandra petrecea cu altcineva.

Mi-am regăsit camera cu un soi de uşurare. M-am cuibărit în mijlocul patului. Ador contactul cearceafurilor mătăsoase pe goliciunea mea, dar, în seara asta, nu-mi mai aducea calmul, uşurarea dorită. Simţeam nevoia să fiu apărată. Umărul sigur şi confortabil al soţului meu îmi lipsea. Eram fericită de pe-acum că îl voi regăsi mâine. Mâna mi s-a strecurat între coapse, uşoară, insistentă... Într-un târziu, somnul mă purta spre vise uşor jilave.

4

Scăderea temperaturii spre sfârşitul după-amiezii era binevenită. Până atunci atmosfera fusese apăsătoare pentru corpul meu, încă neobişnuit cu iarna. Aerul devenea mai uşor, adulmecam vântul serii, fremătam împreună cu iapa roaibă, al cărui galop devenea mai rapid.

Savuram acest moment, probabil singurul plăcut din acest sfârşit de săptămână petrecut la socrii mei, în Normandia. Îndurăm aceste sejururi fără proteste, ştiind că Marc Olivier adora să se regăsească în sânul familiei.

Clubul hipic, nu departe de locuinţa lor, îmi furniza, din fericire, a'libiul ideal să evadez. Începusem să călăresc destul de târziu. Dotată, dar mai curând inconstientă, pornisem de una singură la plimbare numai după câteva lecţii. În plină natură mă simţeam liberă, viteza mă îmbăta. Lucrasem în menaj, dar profesorul găsea că nu sunt destul de fermă cu caii. Ca atare, preferam să bat pădurea, lăsând dârlogii liberi. La urma urmelor, tovarăşul meu avea şi el dreptul să se bucure de ieşire. Nu-mi fusese frică, de fapt, niciodată, făcând haz de cele câteva căzături. Marc Olivier mă întovărăşea câteodată; desigur, nu era un călăreţ strălucit, dar cât de cât se ţinea în şa. Nu prea înţelegea el de ce acest sport care mă pasiona rămânea doar periodic. Era gata să-mi cumpere un cal,

dacă aș fi călărit zilnic. De fapt, sunt convinsă că prefera să mă știe în șa decât în tovărășia Sandrei. Și nu puteam să nu-i dau dreptate. Pe de altă parte, nici nu puteam mărturisi că îmi găsisem un alt derivativ. Poate că nu era tocmai un sport, dar era un joc cel puțin la fel de periculos.

Am trecut la pas. Mirosul de pământ reavăn se împletea cu cel de piele încinsă. Mi-am mângâiat iapa pe gât, lăsând-o să se întoarcă la grajd cu pași hotărâți. Știa că o așteaptă hrana. I-am zâmbit soțului, care, în ținută de sport, era alt om. Se apropie de mine și mă luă de mână. Eram pur și simplu fericiți.

La întoarcerea acasă, un duș bun mă învioră. Am șters-o în grădină, lăsându-l pe Marc Olivier împreună cu ai săi. Întins în șezlong, răsfoiam niște reviste de modă. Din starea de lene, care mă cuprindea cu încetul, am fost scoasă de zgomotul caracteristic al unui aparat de fotografiat. Am sărit în picioare și m-am trezit, nas în nas, cu Marc Olivier, care, plouat, găsi un soi de scuză:

— Ești atât de frumoasă în rochia asta aurie...

Cum nu răspundeam nimic, adăugă :

— N-am putut rezista.

— Dar știi prea bine că nu pot să sufăr să fiu fotografiată fără să știu !

— Da ! îmi răspunse cu un zâmbet crispat.

Am sesizat ridicolul situației. Lui nu-i putea trece prin minte că pentru mine treaba asta devenise o ocupație, aproape o profesiune.

De la distanță, soacra mea nu pierduse nimic din toată scena. Mă străpungea cu privirea ei cenușie ca oțelul, arătându-și dezaprobarea cu o mișcare a capului, cu bărbia înainte. Atunci, ca s-o sfidez, m-am cuibărit în brațele soțului meu. Mă înlănțui tandru și îmi propuse să-mi aducă un *coktail* — rețeta lui secretă. Incidentul era închis. Nu-mi păsa nici un pic de ceea ce putea să gândească această bătrână, care, oricum, m-a detestat întotdeauna.

Mă considera responsabilă de ruptura fiului său de prima soție, Patricia. Era o fată bine din toate punctele de vedere, dintr-o familie foarte bogată, ceea ce nu era și cazul meu. Socrii mei erau ei înșiși de condiție modestă

și făcuseră sacrificii pentru unicul lor fiu — un element strălucit, și care le îndreptățise speranțele să poată studia. Căsătoria lui cu Patricia, la câteva luni după ce s-au cunoscut, corespundea aspirațiilor lor. În același timp, le servise și pentru ascensiunea lor socială și financiară.

Cuplul dusese o viață foarte mondenă în cei șapte ani de trai în comun. Patricia cunoștea întregul Paris, ceea ce-l ajutase în cariera de avocat. Edificiul s-a năruit după nașterea fiului lor, care a murit la un an, de o meningită acută. El, pustiit de durere, nu mai voia să vadă pe nimeni, ea, dimpotrivă, își găsea uitarea frecventând numeroasele sale relații. A fost începutul problemelor lor. Se certau din toate fleacurile. Viața lor sexuală nu era strălucită. Ea îl înșela pe față, lui nu-i păsa ; până când, într-o zi, sătul, a intentat divorțul. Câteva săptămâni mai târziu, mă întâlni la o petrecere, unde venisem întovărășită de Sandra. Mă urmărise întreaga seară, și cred că s-a îndrăgostit de mine chiar atunci. Bineînțeles că remarcasem interesul ce mi-l arăta și mă simțeam foarte flatată, dar nu m-am lăsat sedusă decât încetul cu încetul. A știut să-mi facă curte asiduuă și m-a cucerit cu farmecul lui.

Evident, legătura noastră a făcut ca despărțirea lor să fie ceva mai complicată. Nu cunosc decât liniile mari, nu mi s-au făcut confidențe, știu, însă, că mult timp el a refuzat s-o vadă. Acum, după patru ani, se întâmplă să fie invitați împreună la câte un dineu. Între noi fie vorba, o bănuiesc că provoacă ea însăși astfel de întâlniri.

Trăiește cu speranța de a-l recâștiga, poate tocmai fiindcă-l știe fericit cu alta. Nu prea suportăm noi, femeile, să fim prea repede și prea bine înlocuite. În astfel de ocazii îmi supraveghez cu atenție bărbatul. El pare să se amuze de acest dublu interes și are tactul să-mi facă jurăminte de dragoste și de credință imediat ce rămânem singuri. Mă răzbun și eu, criticându-mi rivala. Este ușor, căci are zece ani mai mult decât mine și, apropiindu-se de patruzeci, trăsăturile i s-au înăsprit mult.

Această femeie frumoasă și deșteaptă, care a avut succes douăzeci de ani, îmbătrânind, seamănă din ce în ce mai mult cu o vrăjitoare. Ba chiar, s-ar putea spune că provoacă, cu bună-știință, comparația. Își vopsește părul

din ce în ce mai roșu, culoare ce a ajuns să-mi provoace repulsie.

Din schimbul făcut, cred că Marc Olivier este cel câștigat — fără falsă modestie ; dealtfel, vechii lui prieteni constată că este mai fericit acum, mai calm, mai destins. Numai părinții lui regretă timpul când fiul lor era fotografiat în *Vogue*, alături de prințese și actori de cinema.

Ruptura definitivă cu socrii mei s-a produs în ziua în care am îndrăznit să declar că nu am înclinații materne. Soacra mea s-a năpustit asupră-mi ca o zgripțuroaică. Marc Olivier a asistat, nepăsător, la un scandal formidabil. De atunci, între noi două s-a instalat indiferența, ba mai mult, disprețul reciproc. El suferă din cauza asta, dar ne cunoaște prea bine și pe una și pe cealaltă și știe că nu-i nimic de făcut. Mama lui este înspăimântată ca un cotar, fără îndoială, din cauza zodiei : Capricorn, cu ascendent în Capricorn. În ce mă privește, nu vreau să fac nici un efort, pentru că nu mă simt lipsită. Așa că, suportăm amândouă exasperarea ocazională din dragoste pentru același om.

A revenit cu bandura zgârietoare promisă. I-am mulțumit cu un zâmbet. S-a instalat la picioarele mele ; mâna îi sucea mângâietor în sus, între coapse. Am închis ochii, pentru a-i simți mai bine mângâierea.

— Masa e gata, iubi vocea răsfățată a soacrei mele.

Magia unei seri plăcute era, pentru a doua oară, destrămată. Marc Olivier, grijuliu să evite o nouă confruntare, îi răspunse cam cu prea multă amabilitate, doar dacă așa nu se datora gestului lui precis pe care îl făcea :

— Da, mamă, venim într-un minut.

Savuram aceste câteva clipe de răgaz, flirtând cu nerușinare. Am auzit ușa bucătăriei trântindu-se zdravăn : furia !

Masa a început într-o ambianță apăsătoare, apoi atmosfera s-a destins, puțin câte puțin, datorită socrului meu. Acest om sdevarat trebuie că a suferit prea mult de pe urma secetelor lăsate de anii petrecuți în prizonierat de război. Pe urmă și-a consacrat viața muncii și a așteptat pensia ca pe o eliberare. Acum era un om uzat, dar care păstra în ochi o scânteie vie, martoră a bunătății cu care aplana situațiile prea încordate.

Conversația se învârtea în jurul relațiilor comune ale mamei și fiului. Pe cât îl încânta pe el, pe-atât mă apăsa pe mine. Astă-seară, în loc să mă enervez, îmi lăsai gândurile să hoinărească în voie. Cuvintele s-au estompat, devenind un vag fond sonor. Îmi strecurai mâna de-a lungul coapsei stângi, hotărâtă să continui ce începuse Marc Olivier. Simțeam o plăcere ciudată mângâindu-mă ușurel, fără a o slăbi din priviri pe soacra mea. Îmi închipuiam mutra ei dacă ar fi putut vedea imaginile care mi se perindau în minte.

Cele petrecute în ședința de săptămâna trecută prindeau viață în timp ce ma atingeam. Clientul meu era, într-adevăr, simpatic, amuzant. Din păcate, de la primele puse, exuberanța i s-a transformat în vulgaritate. Debita frazе triviale, care m-au uimit. Îi auzeam expresiile înfiorătoare, continuând să mă dezmierd pe sub rochia largă, care nu punea nici o stavilă între sex și degetele mele îndemânatice. Sănii au fost cei care au inspirat pomelnicul dezlănțuit al clientului meu. „Tămpoane, flotoare, avanposturi, balconașe." Tipul mă făcea să descopăr tot soiul de apelative nătrușnice : „Tender, bulan, scăriișor" Și uite așa mi-a inventariat toată anatomia.

— Mișcă din curișor, haide ! Hai, mângâie-te, lustruiește-ți smochinuța... desparte-i bine buzițele...

Spusea atâtea, încât nu-mi puteam ține râsul. De ce râdeam, de-ala inventa altele. Profitând de această complicitate, îmi trânti :

— Târfutină dragă ! Mi s-a încins pixul !

Și ca să nu am nici o îndoială, și-a scos din pantaloni un sex enorm și turgescent, un obiect atât de impresionant, încât am fost mâgulită că sunt cauza unei asemenea imensități. L-am asemuit cu un buzdugan — nu știu nici eu de ce, poate că îl comparasem, inconștient, cu al soțului meu, mult mai puțin dotat de natură.

Fotograful amator se apropiase cu intenția mărturisită de a mă „călări". În momentul ăsta, gata cu râsul, gata cu jocul de-a vorbele. Mi-am venit în fire, supărându-mă serios, împiedicând gestul cu cuvintele, ca să evit să fiu violată. M-a înjurat, băgându-și sula la loc, strâu-

gându-şi aparatele şi a şters-o după o ultimă salvă de porcării care îmi răsunau în urechi.

Cu gura uşor întredeschisă, eram departe de Normandia, când am simţit mâna lui Marc Olivier pe cealaltă coapsă. Am tresărit ; mă privi uimit, surprins să-mi vadă ochii încărcaţi de dorinţă. M-am uitat pe furiş la socrii mei şi i-am găsit, într-adevăr, prea încuiaţi. Contrastul între cele două situaţii mă făcu să râd.

— Dragă, ai băut prea mult, spuse, ca să salveze aparenţele.

I-am răspuns făcându-i cu ochiul.

— Ai dreptate, şi, pe urmă, mor de somn. Mă duc să mă culc. Vino şi tu repede.

Speram că va capta mesajul şi că va profita de patul comun pe care-l avem aici. Am spus bună seara, drăguţ, socrului meu, acru, soacrei.

M-am dezbrăcat repede şi m-am strecurat în patul larg, ţărănesc. În cameră mirosea a levănţică. Îmi băgai capul sub pilotă. Tot trupul meu îl aştepta pe cel care întârzia prea mult să urce. Îmi venea să-l strig, dar, poate din orgoliu, poate din oboseală, am renunţat. Îi auzeam discutând, şi mi-am imaginat că absenţa mea favoriza flecăreala lor mondenă.

N-a venit decât foarte târziu. N-a îndrăznit să mă trezească şi s-a culcat, fără zgomot, alături de mine. Îmi mângâie soldurile, întârzie cu un gest tandru pe umărul meu... În toropeala de care eram cuprinsă, am simţit pe mijloc ceva dur, congestionat de dorinţă. Dar, în acea seară, somnul învinsese dragostea.

5

După această „ieşire la ţară", casa din Saint-Cloud mi-a apărut ca o oază a fericirii. Unii se întorc din *week-end* fericiţi, transformaţi, eu mă întorceam golită, cu nervii încordaţi.

Mai aveam destul timp, înainte de a merge la Sandra să ne bem amândouă ceaiul. Am plecat, deci, spre Place Pigalle, să-mi cumpăr câte ceva. Era timpul să-mi reînnoiesc gâtelile şi recuzita. Bărbaţii sensibili la desuuri sunt cei a căror dorinţă este invers proporţională cu centimetrul pătrat de material. Clienţii mei sunt lacomi de dantele, zorzoane şi transparenţe. Le place schimbarea, noutatea, şi este dificil să porţi în faţa lor de mai multe ori aceeaşi cămăşuţă. Mă întreb cum fac celelalte fete care pozează ca să câştige ceva bani, pentru că tot ce câştig eu se duce pe ciorapi, tocuri cui, sutiene cu jumătate de cupă şi chiloţei trăsniţi, gen brazilian.

Pigalle este coltişorul ideal unde poţi găsi aceste ademenitoare noutăţi. Nu mă vedeam făcând astfel de achiziţii în cartierul meu, în afară, poate, de ciorapi maţi, sau cu jartieră, cărora nu li se poate găsi nici cea mai mică originalitate erotică.

Îmi plăcea să mă uit la vitrinele care rivalizau în culori, unele mai ţipătoare ca altele. Nu mă puteam hotă-

piezi niţel. Şi acesta avea o nuanţă de brun-roscat, după o modă inspirată, probabil, din filmele cu Tarzan, King-Kong, din mitul omului cavernelor care te salută pe sus ca să te violeze după poftele lui.

Le-am lăsat deoparte, pentru un trois-pièces violet-închis. Mă priveam sub ochiul critic al vânzătoarei. Îi ascultam sfaturile din pură diplomaţie. Era impopoţonată cu un prost-gust de necrezut. Arăta ca un caltabos, într-un pantalon de piele şi o şemiseta galbenă, care crăpa sub presiunea unor ţâţe revărsate, pe care un sutien negru de-abia le cuprindea. Mă complimenta pentru „lenjeria mele sexy" cu exclamaţii excesive. Am lăsat-o să vorbească şi m-am decis pentru o drăgălăşenie de body cu găurele, din satin roşu brodat cu danteluţă albă, sigură de efectul pe care îl va produce când îl voi dezlănţui pentru perişorul meu blond.

I-am plătit codoaşei cu bani peşin. Bancnotele au dispărut în viteză în abisul decolteului său. Era cât pe ce să ies, când, cu mâna pe clanţă, am observat-o pe Sylvie, secretara şefului meu. Mă observa, de pe cealaltă parte a străzii. Am intrat în panică, fiindcă nu ştiam de cât timp mă urmărea. Cunoşteam devotamentul ei absolut faţă de patron, de care era îndrăgostită în tăcere. Marc Olivier — ca să-l-o reteze — îi zugrăvise despre noi tăbăcul cuplului perfect, iar despre mine, pe cea ai soţiei cu concepţii sănătoase, credincioasă, iubitoare de distracţii artistice şi a purităţii. Pe scurt, era dreptul ei să devină vigilentă şi să se întrebe ce dracu' căutam într-un astfel de loc.

Am evitat : dacă mă făceam că n-o văd, se va năpusti să povestească aventura... Era mai bine s-o înfrunt. M-am îndreptat spre ea cu mâna întinsă. Pe faţă i se citea cât de încurcată este.

— Bună ! Ce faci aici, la ora asta ? Ce amuzant să ne întâlnim, nu ? Vai, te rog să nu cumva să-i spui ceva lui Marc Olivier. Vreau să-i fac o surpriză pe care doar femeile o pot pricepe.

Şi, fără să-i las timp să răspundă, i-am întors spatele şi am pornit-o spre intersecţie. Ea rămăsese nemişcată, încremenită, consternată. Nu mult, cât traversă şi pătrunse în magazin. Era tipul de fată prietenoasă din fire.

care intra ușor în vorbă cu oricine și care nu avea nici o greutate să se înțeleagă cu patroana și să afle lista cumpărăturilor mele.

Am fost preocupată de incident tot drumul cât am condus ca să ajung la Sandra. M-a primit în jeans și cu un tee-shirt larg, în picioarele goale, nefardată, ceea ce demonstra proasta dispoziție. Fără să mai aștept, am spus gâfâind:

— Ei! cum îi cu seara ta de îndrăgostiți?

— Aștaptă! Am să-ți povestesc o groază de lucruri.

Vocea-i era mai puțin veselă ca de obicei. Mi-a părut rău să o văd atât de afectată, cu atât mai mult cu cât asta se întâmpla foarte rar.

— Mai ales, să nu cumva să uiți ceva, i-am spus întrebându-mă, atentă.

— Închipuie-ți că, mai întâi, a contramandat întâlnirea, a amânat-o pentru a doua zi, și că a preferat să vin eu la el. Are o mansardă, o-adevărat, nu în al șaisprezecelea[1], ci într-al nouăsprezecelea, dar superbă. Am ajuns mai devreme, și nu l-am găsit singur. Nu și-a ascuns enervarea, prezentându-mă din vârful buzelor, unei fete complet goale, care-i poza. Cum să-ți spun? Un soi de sparanghel androgin, fără complexe, care-l mânca din ochi și mă ignora ingrățește. Își dădea ifose pe o vechi canapea Chesterfield, plasându-și poza. Prezentarea a sunat așa: „Sandra, uite-o pe Maggie".

Ar fi trebuit să am cap și s-o întind, în loc să accept paharul pe care mi l-a oferit. Numita Maggie îmi displăcu absolut imposibil, pe care el le fotografia pentru a le întrebuința, se pare, în viitoarele lui tablouri. Mă flecăream că nu mă prencupă personalele lor. Priveam păzele împrăștiate prin atelier, majoritatea guașe și acuarele, reprezentând femei goale, pictate cu o tușă senzuală.

Nu-i lipsit de talent, știi... din contra. Dar ce m-a frapat cel mai mult a fost sărăcia mobilierului mansardei. Am senzația că de-abia reușește s-o scoată la capăt. Cred că îl obligă să dea lecții unor curioniițe, așteptând ca din când în când să-i expună marelui public.

[1] Este vorba de arondismentul al XVI-lea, cartier rezidențial și elegant al Parisului (n.t.).

În sfârșit, a trimis-o pe Maggie să se îmbrace. Ala s-a apropiat de el sugându-și pântecul, și așa plat. El i-a mângâiat unul din sânii minusculi. Și-a încolăcit brațele în jurul gâtului său ca să se ridice. Au flirtat așa, fără rușine, în fața mea. Am protestat:

— Dacă vă deranjez, spune-mi!"

— N-aveai decât să nu vii atât de devreme".

Turbam, dar mi-am înghițit vorbele cocâlțe, pe care eram cât pe ce să le scap. Cealaltă, cu ochii plecați, se îmbrăca fără grabă, ocolând locul fără să murmure. Probabil că era obișnuită cu atitudinile unui Fabio trăind înconjurat de femele. A condus-o, și eu i-am întovărășit pe palier, hotărâtă să-l împiedic să se mai îmbrățișeze.

Nu poți să-ți închipui cum mă simțeam, gândindu-mă că, de data asta, eram singuri, absolut singuri. M-am repezit peste el, devorându-l, gata să leșin.

— Mi-era atât de dor de tine..."

A răspuns avansurilor mele, mâna i s-a furișat sub vreminte, sfâșiindu-le, l-am ajutat să-mi scot slipul. M-a împins, fără o vorbă, spre canapeaua care, probabil, a văzut atâtea... M-a răsturnat, mi-a dat rochia peste cap, mângâindu-mi fesele, făcându-le să tăsnească. M-am răsucit spre el și m-a pătruns imediat, dintr-o dată, într-un rut bestial și sublim. Nu mai știu de câte ori am țâșnit în timp ce mă poseda așa, îngenuncheată sub el. Când m-a simțit satisfăcută, s-a retras, centimentru cu centimetru, făcându-mă să juisez din nou. Apoi s-a îndreptat spre baie, dezinvolt și mereu la fel de tăcut.

Eram dezorientată, cu coapsele umede, aruncată în gol, așteptând câteva vorbe de dragoste, o revărsare de tandrețe... El s-a întors ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca să-mi spună:

„— Grăbește-te, mergem la niște prieteni, e important pentru mine, mișcă!"

Adio cina mea cu lumânări, adio declarații înflăcărate...

Și, cu toate astea, n-am protestat, poate ca să par mai tare ca el. M-am aranjat și l-am urmat supusă, prosteșe.

Are un „Mercedes" crem, vechi, cadou de la una din bogatele lui admiratoare. Mi-a explicat că mergem la prietenul lui, Antoine, un anticar destul de cunoscut, care

îl ajută. Antoine îi prezintă femei pentru portrete. Fabio le vinde una din operele lui... Mi-e teamă că nu se mărginește să le propună doar pânzele...

Au discutat despre treburile lor și m-a ignorat aproape tot timpul. Norocul a fost că amicul său era simpatic, total diferit.

Acum știi toate amănuntele sordide ale cinei noastre de îndrăgostiți.

Vocea-i era plină de tristețe. Am luat-o în brațe, i-am șters lacrima ce i se prelingea pe obraz și i-am șoptit:

— Ai să-l revezi, curând, sunt sigură.

Mi-a răspuns plângând cu sughițuri:

— Da, vrea să-l aranjez o întâlnire între voi doi. Mi-a vorbit despre tine. Te-a întâlnit când a plecat de la mine și cred că, într-adevăr, i-ar plăcea să-l poezi. Nu i-am dat numărul tău de telefon. Voiam să-ți vorbesc înainte să mă sune din nou.

Această dovadă de interes ar fi trebuit să mă umple de mândrie; din contra, nu-mi venea deloc să mă bucur. Uram acest om care o făcea pe Sandra să sufere, și îdea de a mă dezbrăca în fața acestui bădăran mă-era insuportabilă.

— Doar nu-ți închipui că am să accept, după tot ce ți-a făcut; e inadmisibil!

— Ah! Uiți că m-a aranjat ca pe o găină în cădiță și, mai ales, cât am vrut. (A izbucnit în râs, continuând.) Și știi sunt neîntrecută, crede-mă... Ascultă, nu poți să-mi refuzi asta, vreau să-l am și tu trebuie să mă ajuți.

— Nu văd câtuși de puțin legătura... În sfârșit, vom vedea.

— Dragă, nu cunoști suficient bărbații și, pe urmă, nu ești suficient de perversă. Lasă-mă pe mine.

Își regăsea optimismul, pregătind o urmare a aventurii. Nu sunt sigură că era atât de convinsă pe cât voia să mă facă s-o cred, în orice caz, vitalitatea ei reintra în drepturi.

Mi-am dat seama că sunt în întârziere. Am plecat, după ce ne-am înțeles să ne revedem chiar a doua zi.

M-am strecurat cu destulă dificultate prin traficul parizian. Nu m-am putut împiedica să retrăiesc scurta îmbrățișare care o înnebunise pe Sandra, și sexul meu dădea semne de neliniște. Mi se întâmpla, din ce în ce mai des, să mă gândesc că un alt bărbat, în erecție, mă pedepsea. Poate că ar trebui să sistez profesiunea mea de model sau să-mi înșel soțul măcar o dată, o singură dată, atât cât să văd...

Această idee, care înainte mi-ar fi fost de nesuportat, mi se părea a fi soluția echilibrului viitor al căsniciei noastre. Știam, totuși, că Marc Olivier n-ar accepta nici cea mai mică infidelitate. Patricia îl marcase pentru totdeauna. Teama asta îl hărțuia, și-mi repetase de nenumărate ori:

„— Dacă mă înșeli, te las."

— Și eu, îi răspundeam glumind."

Dar el nu glumea. După aceea, făceam dragoste și se întâmpla, în acele seri, să mă facă să simt plăcerea.

Sau, mai curând, o anumită plăcere, pentru că îmi imaginam că mai există și altele. Cuvintele cu care Sandra îmi descria orgasmele când era pătrunsă mă făceau să viseze.

Mă uitam la bărbații singuri și, în așteptarea deblocării circulației, mi-am dat frâu liber imaginației, un mijloc ca oricare altul să suporți această imobilitate, în orice caz, mai plin de originalitate decât să tot numeri minutele de întârziere care se acumulau.

Am urcat pe scări cele trei etaje din Bulevardul Wagram ca să câștig câteva secunde. Am avut neplăcuta surpriză să-mi deschidă Sylvie; după opt seara, prezența ei îmi suspectă mă neliniștea.

Lucra cu Marc Olivier de mai bine de patru ani, îi clasa dosarele și era, categoric, o secretară excelentă, pe care îi era teamă să n-o piardă. Avea farmec și, după gustul meu, se ocupa prea mult de el. O bănuiam chiar că îi face avansuri. N-ar fi trebuit decât un gest din partea lui și l-ar fi picat în brațe. Din când în când îi atrăgeam atenția asupra pericolelor care l-ar paște dacă s-ar culca cu „personalul". Mă liniștea, spunând: „Dar ăsta măcar nu mi-a trecut prin minte".

Orice mi-ar fi spus, mi-l imaginam, în momentele de oboseală, cu nervii storși de vreo cauză complicată, lăsându-se alintat de ea. Nu petrecea în tovărășia lui mai mult timp decât mine? Nu era ea la curent cu proble-

mele lui profesionale ? Eu nu eram atentă când îmi vorbea de meseria lui, mă plictiseam imediat, pe când în Sylvie avea o confidentă la îndemână.

Am privit-o fix, cu răceală. Trebuie să recunosc că este nostimă, micuță, subțirică. Ochii albaștri, maliționși, dau viață chipului. Știe să și-i pună în valoare, își rujează puțin, sau deloc chiar, gura zâmbitoare. Câteva șuvițe brune, zburdalnice, îi scapă din coc. Pe deasupra, se pricepe să se îmbrace. În seara aceea purta o fustă strâmtă și o șemizetă de mătase, fără sutien.

M-a invitat să iau loc, căci Marc Olivier avea o convorbire interminabilă cu o clientă. Am refuzat-o, fiindcă simțeam nevoia stupidă de a-mi demonstra, față de ea, superioritatea.

Am ciocănit și am intrat ușurel în imensul birou. Obrazul soțului meu s-a luminat când m-a văzut. Îmi plăcea acel surâs. Vorbea, dar, după cum se juca cu stiloul, îl simțeam nervos.

— Bine, fiți atentă, oricum ne vedem mâine. Vom avea tot timpul să discutăm amănuntele acestea înainte de înfățișare.

Mi-a făcut un semn ; l-am sărutat pe gât și m-am așezat pe genunchii lui. Mă privea cu atenție. În sfârșit, a închis telefonul.

— Hai să mergem, nu mai pot.

Sylvie bătea la mașină. Marc Olivier se apropie de ea.

— Mai ești încă aici ! Hotărât, ești un model !

Ar fi putut să aleagă alt calificativ, nu pe-ăsta ! Și, colac peste pupăză, ea îi răspunse, surâzându-i seducător :

— Plec imediat ce termin de bătut asta la mașină, doreați să fie gata cât mai curând posibil.

— Mulțumesc, iubito, bună seara și pe mâine.

O sărută pe amândoi obrajii. Știam că are tendința de a spune „iubito“ tuturor femeilor, era un obicei. Asta nu mă împiedica să-mi displacă profund când l-am auzit adresându-se astfel unei posibile rivale. Fără să văd în asta o preferință din partea lui, puteam s-o iau drept o încurajare excesivă. M-am îndreptat spre ușă, fără s-o mai salut pe Sylvie.

Am demarat în trombă, după ce am trântit portierele, și m-am ferecat într-un mutism contrariat.

— Iubito, ai probleme ?

— Iubito, iubito și iar iubito ! Am exclamat cu ochii fixați la drum. Dacă-ți închipui că-i plăcut să te aud spunându-i așa și Sylviei !

Clocoteam. Îmi răspunse pe un ton mai ridicat ca de obicei :

— Ascultă, e o fată care n-a avut o viață ușoară, în plus, cred că am dreptul, totuși, să întrețin raporturi prietenești cu secretara mea.

— Așa-i, consoleaz-o pentru nenorocirile ei, patronul e făcut special pentru asta !

— Ești ridicolă, Béatrice, mi-o tăie el. Spune-mi, mai bine, ce făceai în Pigalle astăzi după-masă, credeam că-ți place să-ți faci cumpărăturile în cartierele șic.

— Așadar, acum mă supraveghezi ? Sau, mai curând, m-a pârât pacostea asta. Și, mai întâi, ce dracu' căuta ea în Pigalle ?

— Răspunde, mai întâi, tu.

— Când ai să-mi spui ce ți-a raportat.

— Că ai cumpărat un gen de lenjerie cu care n-aș putea să te văd în ruptul capului. Spune-mi pentru cine le-ai ales.

Replicele țâșneau. Scârba asta vorbise, încurcându-mi toate socotelile. M-am simțit demascată. Trebuie să reacționez rapid, să nu-mi pierd capul. Știam că explicația mea nu face doi bani. Mă concentram pe răspuns și, absorbită, am trecut pe stop.

În intersecție, mașinile claxonau — o adevărată cacofonie !

— Și, în plus, vrei să ne și omori, adăugă Marc Olivier, palid și exasperat.

Oprind la stopul următor, m-am întors către el.

— Dragul meu, voiam să-ți fac o surpriză. Voiam să mă deghizez în curvă și să-ți văd mutra... Dacă nu mă crezi, n-ai decât să te uiți în sacoșa din spatele scaunului meu. Sunt supărată și nemulțumită că am ratat scena, asta-i tot. Sylvie îmi promisese, totuși, că n-are să-ți spună. Eu te iubesc și tu îmi faci o scenă stupidă, când eu nu voiam decât să ne distrăm.

Ochii mi se umpluseră de lacrimi și tremuram de nervi. Era dezarmat ; furia i s-a stins pe loc și m-a strâns lângă el.

Semaforul era pe verde, și un nou concert de claxoane ne aduse la realitate. Demarai ușurată, furtuna trecuse, împrăștiată de râsete. Perspectiva de a mă descoperi într-o ținută străină lui părea să-l stimuleze într-atât, încât mă grăbea s-ajungem acasă.

Abia apucasem să trecem pragul că-mi și spuse cu subînțeles :

— Te aștept în salon.

Nu-l văzusem niciodată în halul ăsta. El, de obicei atât de distant, devenise dintr-o dată nerăbdător. M-am dus în camera mea și am ales, din garderoba cea secretă, costumația cea mai vulgară. Mi-am pus un corset negru cu auriu, am încălțat ciorapi filați cu dungă, m-am cocoțat pe niște escarpeni de lac roșu, căutând ce note de prost-gust ar putea accentua trivialitatea ținutei.

De când mă deprinsesem cu aceste preparative, știam să trag de timp pentru a spori tensiunea erotică. Mi-am accentuat machiajul până la exagerare. Pe urmă mi-am strigat, gingaș, soțul. Aprinsesem trei lumânări în jurul patului, flacăra lor dansa, desenând umbre mișcătoare pe cearceafurile mătăsoase, mirosul de ceară evoca epoca curtezanelor.

Marc Olivier încremeni în ușă. Îi era greu să mă recunoască. M-am ondulat către el, cu pieptul agresiv, cu pântecul ca o ofrandă.

— Vii...

A dat din cap. Am îngenuncheat în fața lui. I-am scos sexul, mimând gesturile unei senzuale odaliște, pipăindu-l ușor cu degetele, atingându-l cu limba înainte de a i-l înghiți. Îi simțeam bărbăția zbătându-mi-se în gură. Era, probabil, prima oară când îi făceam o felație atât de îngrijită. Murmură :

— Haidem pe pat.

M-am lăsat dusă. Vru să mă mângâie, dar eram hotărâtă să rămân stăpână pe situație. L-am încălecat, era cel puțin la fel de excitată ca și el... Simțeam nevoia să-l simt mai adânc în mine. M-am întors cu spatele. M-a pătruns, am avut o senzație difuză de plăcere înainte ca el să ejaculeze. Rămăsesem hămesită, el era sătul. Glumi :

— Am impresia că am fost violat.

Era, fără îndoială, felul lui de a mă face să înțeleg cât de mult ar dori ca asta să se întâmple mai des. Părea încântat de el. Așa sunt întotdeauna bărbații când au avut o juisare absolută. Dar, nu este și o dovadă de reciprocitate. Își primise plăcerea egoist, se purta în consecință. Am dispărut în baie ca să evit să răspund. Ieșisem din rolul de nevastă, jucasem un număr de mare seducție, toate astea pentru un rezultat amărât, care-mi lăsase un gust de cenușă.

După ce m-am schimbat, l-am găsit tolănit pe canapea, privind la televizor. Nu mai avea nici un chef să iasă. Am pregătit masa, a mâncat ca un căpcăun și s-a întors în fața micului ecran. Programul nu mă interesa câtuși de puțin. Mă plictiseam și începusem să regret că m-am oferit cu atâta ușurință. Bărbații n-ar face curte femeilor decât ca să le aibă ?

Dacă l-aș fi provocat toată seara, fără îndoială că m-ar fi dus la cel mai mare restaurant. Chelnerii m-ar fi admirat. Pe urmă, la bar, un cunoscut mi-ar fi aruncat priviri incendiare. Iar Marc Olivier și-ar fi dublat intențiile ca să-mi fie pe plac.

A sunat telefonul ; mă întrebam cine ne deranjează atât de târziu. Nici nu s-a clintit, captivat de emisiunea lui politică.

— Alo, am murmurat eu, alarmată.

— Alo, sunt Bernard... în seara asta sunt singur și mă gândeam la tine...

Numai el mai lipsea ! Șoptii :

— Pardon, cu cine doriți să vorbiți ?

Mi-am văzut soțul ciulind urechile. Bernard n-a părut deloc blocat de răspunsul meu, după elocință, cred că era beat.

— Spune-mi orice, nu vreau decât să-ți aud vocea !

— Cum îndrăznești să insiști și să deranjezi oamenii la ora asta ?

Am trântit telefonul. Marc Olivier mă întrebă :

— Cine era ?

— O greșeală și un mitocan.

Mă privi bizar, fără să insiste. N-avea nici un chef să se certe din nou. Indiferența asta mă supără și m-am hotărât să urc la culcare. Când m-am apropiat să-i spun noapte bună, m-a prins de braț.

— Iubito, mai rămâi puțin, doar n-o să te culci de la zece jumătate.

— Drăcia asta a ta mă plictisește, nu văd de ce aș fi obligată s-o privesc.

— S-ar părea că n-ai deloc răbdare, ai toată ziua la dispoziție să faci ce vrei și, când te rog să rămâi lângă mine, nu suporți.

Eram revoltată. Mă dădusem lui, așteptam să fie atent cu mine, și el, dimpotrivă, voia și mai mult! Am preferat să fug și să mă închid în camera mea. Îmi venea să plâng. Izbucnii în hohote, convinsă de nefericirea mea. Peste câteva momente, tot eu îmi băteam joc de mine.

Soțul meu trecea cu vederea aproape toate capriciile. Atunci de ce să am draci?

A doua zi de dimineață am descoperit în salon un imens buchet de trandafiri și aceste două vorbe simple „Te iubesc".

Totul reintrase în normal.

Saturn tronează în mijlocul patului de formă rectangulară. Este un motan mare, negru, cu ochi albaștri, calm și liniștit. Prezența lui trădează intima nevoie de dragoste a proprietarei sale. L-a botezat Saturn, numele planetei ce guvernează semnul ei zodiacal. De cum mă vede, se așează pe genunchii mei, torcând. Ne înțelegem bine, am sarcina să-l hrănesc în timpul absențelor Sandrei.

Mă anunță că trebuie să-l întâlnească pe Fabio, ceva mai târziu, la galeria unde expunea, și-mi cere să o însoțesc. Își uitase ranchiuna și vorbea ca despre un pictor deja celebru care-și vernisa expozițiile una după alta. Mi-ar fi convenit mai mult să-mi spună ceva despre ce se va întâmpla.

— Dacă mi-ai explica ce vom face ...

— Nu fii îngrijorată. Patrick e un băiat drăguț, care adoră să fotografieze femei împreună. Fiecare cu tiparele lui. Știi la fel de bine ca și mine că e suficient să răspunzi dorințelor bărbaților — aproape totdeauna aceleași — ca să-i satisfaci.

Soneria de la intrare a răsunat concomitent cu telefonul. Izgoni pisica, profund nemulțumită, în bucătărie, și îmi făcu semn să deschid ușa, ea ridicând receptorul.

Am rămas încremenită, cu mâna pe clanță, în fața unui bărbat care ar fi putut colecționa toate premiile de urâțenie din *Marea Carte a Recordurilor*. Aproape tot atât de lat pe cât de înalt, avea obrazul brăzdat de o cicatrice de la urechea stângă până la bărbie. Îi rămăseseră doar câteva fire de păr brun, foarte lungi, petrecute peste creștet, dintr-o parte într-alta. N-am putut să-i disting culoarea ochilor, imposibil de definit în spatele ochelarilor cu lentile foarte groase.

Cum, oare, prietena mea și-a putut băga în pat individul ăsta diform? Nu-mi puteam da seama. Ședința se anunța dificilă.

Îmi întinse o mână, pe care abia o atinsei.

— Bună, mă numesc Patrick Deslanges și sunt fericit să te cunosc.

Vocea, melodioasă, agreabilă, atenua, în parte, șocul provocat de fizicul său.

— Încântată... Intră, te rog.

6

Nu prea mă simțeam în largul meu când am ajuns la locuința Sandrei. Trebuia să pozez în duo cu ea, și era pentru prima oară. Mă temeam că nu voi fi naturală, că mă voi purta stângaci în fața prietenei mele. Când îmi propusese, totuși, acceptasem, curioasă să cunosc o experiență inedită.

Pentru respectiva ocazie, purtam o rochie foarte feminină, care contrasta cu șortul minuscul al Sandrei. A scos din frigider o sticlă de șampanie. Am găsit — nu fără greutate — trei cupe, într-un morman de cești și farfurii.

Garsoniera ei măsoară abia treizeci de metri pătrați, dar a fost aranjată funcțional. Sandra are atâta simț practic, încât stoarce maximum posibil și din oameni, dar și din lucruri.

Patul este în centrul unor oglinzi fumurii, care retransmit, la infinit, imaginile. În celălalt colț — colțul salon — o măsuță joasă din marmură cenușie; nu există nici cea mai mică posibilitate să iei aici un cât de modest dejun, pentru că — adorând să meargă la restaurant — nu vede utilitatea bucătărisirii. De altfel, chicineta este cel mai neglijat colț al casei, cu un frigider mai încărcat de creme, cosmetice și ojă decât de provizii.

Sandra închise telefonul, brânșă robotul, sări spre el și-l sărută pe gură. Sărutul acela mi-a făcut greață. Mi-era teamă că ar putea fi și mai rău. Patrick deschise o sacoșă și scoase mai multe pachete.

— Sandra, uite ce mi-ai cerut. Pentru tine, Béatrice, necunoscându-ți gusturile, mi-am permis să-ți aduc două parfumuri diferite. Sper că măcar unul îți va face plăcere.

Sandra își desfăcea pachetul, hihăind.

— N-are nevoie de nimic, dac-ai ști cum o răsfață bărbatu-său!

Categoric, în materie de răsfăț în străchini n-are asemănare!

Extrase, triumfătoare, darul său, un ditamai ponis artificial, a cărui originalitate consta în culoarea sa aurie. Împrăștiind mii de focuri, asemenea unui diamant.

— Este un obiect prețios, glumi Sandra, este decorativ și, în plus, îl pot găsi cu ușurință chiar și în toiul nopții.

Părea fascinată. Încercă să vadă cum funcționează și-l plimbă între sâni și între coapse, apoi îl puse la capul patului, mângâindu-l.

Avusesem parte de clasicul „Chanel 5", imortalizat de Marilyn Monroe într-un film de succes, și de „Obsession", al lui Calvin Klein. Îi descoperisem parfumul pe piele și apreciam finețea alegerii lui Patrick. Îmi întinse o cupă de șampanie. Ambianța devenea plăcută și, cu toată urâțenia lui, începeam să-l găsesc simpatic.

Sandra profită de momentul de euforie ca să ia inițiativa.

— Haidem!

Patrick scoase trei aparate din geantă și verifică dacă sunt încărcate. Așteptam să văd ce urmează. Ea se dezbracă complet, eu încă ezitam, descheindu-mi rochia.

— Dezbracă-te, preferă să fim goale.

Se întinse pe cuvertura din blană de culoare închisă, se privi în diversele oglinzi și mă chemă lângă ea.

Sandra își ridicase niței fesele. O privii cu admirație. Era, într-adevăr, frumoasă, pletele brune îi accentuau latura animalică. Patrick începu să o fotografieze. O găsea ispititoare, extrem de ispititoare. Dădea impresia unei sălbăticiuni care poate s-ar lăsa mângâiată, dar, în nici

un caz, nu și domesticită. Își mișca șalele în ritmul lent al muzicii. Era făcută să trăiască goală. Părea fericită să se etaleze.

M-am instalat lângă ea, dar nu mă simțeam la fel de decontractată. Exhibiționismul meu era, pesemne, mai puțin tenace ca al ei.

Își trecu ușor mâna peste sânii mei. M-am înfiorat. Îmi șopti la ureche :

— Lasă-te în voie.

Am făcut o ușoară mișcare de apărare, ea insistă, blocându-mă cu trupul.

— Ai pielea catifelată, murmură.

Apoi m-a sărutat.

Sărutul ei mă surprinse. Era dulce, delicat, fără putință de comparat cu buzele unui bărbat. Coborâ spre piept, atingându-mă ușor cu limba, făcându-mă să mă înfior. Și m-am lăsat în voia ei.

Patrick era încântat. Formam un cuplu frumos, blonda și bruna, opuse și îngemănate. Eram aproape de aceeași talie, de o frumusețe cu totul diferită. Pielea mea aurie contrasta admirabil cu bronzul arămiu al prietenei mele. Ne mitralia, pur și simplu, cu aparatele. Complicitatea noastră îi ușura treaba. Spectacolul pe care i-l ofeream era dogoritor. Îmi imaginam sexul lui devenind dur până la durere. Dacă una dintre noi și-ar fi așezat palma pe protuberanța din pantalon, ar fi juisat instantaneu.

Parfumul prietenei mele mă amețea, pielea îi era catifelată. Îi făcea cu adevărat plăcere să mă atingă. Epidermele noastre se atingeau în felul acesta pentru prima oară și contactul lor mă excita. Una câte una, barierele căzuseră împreună cu temerile mele ; gesturile partenerei mele deveneau tot mai precise. Mâinile ei lunecau pe șolduri, îmi atingeau pântecul, sexul, în cercuri din ce în ce mai strânse. Coapsele mi se lăsau pradă, uitasem de intrus, zgomotul aparatelor se îndepărta, se estompa.

Valuri de dorință mă copleșeau, mă lăsam legănată de ele. Sandra își apropie gura fierbinte de clitorisul meu turgescent. Îl aspira, cu suavitate, îl simțeam cum se congestionează, cum devine dur. Cu limba îmi îndepărtă labiile, insistând asupra monticulului cu o extremă concentrare. Mă făcu să juisez îndelung, delicat, gustându-mi

lichidul sărat și dulce totodată. Rămăsesem tăcută ; nimic nu-mi trăda plăcerea, decât, poate, roșeața obrajilor. Într-o ultimă tresărire de voluptate, trupul mi se tetaniză. Mă domoli, mângâindu-mi umerii, pieptul, coapsele. Am deschis ochii, recunoscătoare pentru acest moment de profund extaz, intensificat — mai mult ca sigur — și de faptul că mă știam observată.

Zgomotul aparatului lui Patrick mă readuse la realitate : fixase pentru totdeauna expresia feței mele. M-am simțit deposedată de figura mea, de propria-mi intimitate. Furase o particică din mine. Crezusem că am fost discretă, dar am înțeles din privirea lui că m-a ghicit. M-am pornit să-l detest, urâțenia lui îmi destrăma euforia. Aveam chef să-l văd dispărând, iar Sandra să nu mai existe.

Mi-am aruncat ochii pe ceas, o bijuterie superbă de care nu mă despărțeam niciodată. Am făcut cruda descoperire că mai rămăseseră cel puțin douăzeci de minute de poză. M-am ridicat, evitându-i privirea, încercând să mă adun, să găsesc o atitudine potrivită. Rupse tăcerea cu vocea lui melodioasă.

— Nu mai am film. Să ne oprim aici. Ați fost senzaționale, vă mulțumesc de mii de ori.

Categoric, individul era ghicitor. A știut să întrerupă ședința la timp, să-mi redea libertatea. Am sărit din pat și m-am refugiat în baie. Aveam nevoie să fac un duș, să-mi regăsesc pielea de soție onorabilă. Abia ieșită din apă, curiozitatea puse iarăși stăpânire pe mine. Ascultam prin ușă ce-și spuneau :

— Sărută-mă, linge-mi buzele, gustă-i parfumul, savurează-i licoarea, fă-o și pe a mea să apară...

Vorbele ei deșănțate m-au șocat, la fel ca și răspunsul :

— Suge-mă, nu mai pot, înghite-o, înghite-o...

N-am mai auzit nimic, împietrisem cu halatul de baie în brațe. Fata asta știa să le vorbească bărbaților. Făcea dragoste, îi mângâia, descrîndu-le scene țâșnite din imaginația ei delirantă.

Nu ezita să întrebuințeze cuvinte triviale, care le reîncingeau dorința. A fost suficient să-i reamintească lui Patrick ședința noastră ca să-l aducă la temepratura de topire.

Am lăsat încă o dată să curgă apa pe mine. Încercam să șterg totul, dar nu-mi mai regăseam busola. M-am înfășurat într-un prosop moale, mi-am periat părul încâlcit. Sandra a intrat surâzătoare. M-am răstit la ea :

— Mai e tot acolo ?

— Sigur, te așteaptă să bem un ultim pahar.

— Spune-i s-o șteargă... N-am nici un chef să-l mai văd.

Mimica îi exprima surpriza.

— Exagerezi ! Este atât de drăguț. Dacă ți-e teamă că te va judeca, nu te neliniști, n-a pus mâna pe tine, rămâi tot „cea de neatins".

Intuise corect. Mi-era atât de rușine... Am întrebat-o :

— Ce gândești despre mine ?

Mă mângâie pe gât și pe obraz :

— Știi prea bine că te ador. Ce s-a întâmplat va rămâne numai între noi. Haide... Vino să bem puțină șampanie.

Cuvintele magice „șampanie" și „te ador" și-au făcut efectul reparatoriu.

Patrick începu să ne vorbească despre meseria lui. Era astrolog, și descoperea cât de complexă putea deveni această cercetare. Cu o oră în urmă fusesem descumpănită de acest bărbat, iar acum îi dădeam ziua și ora exactă a nașterii pentru a-mi revela secretele personalității mele. Ce-i drept, suntem niște animale ciudate, cum spune Molière... Patrick îmi promise un portret al eu-lui meu intim. Eram sceptică, dar curioasă să aflu ce mi-ar putea spune.

Mi-a afirmat că dorea să-mi dea siguranță, să mă ajute să-mi învingă îndoielile și timiditatea latentă. Îmi luă mâna stângă. Am fost surprinsă de contactul degetelor lui pe palmă. Erau delicate, precise. Se aplecă și deveni foarte atent. Apoi mă privi cu intensitate și-mi spuse :

— Fii atentă, Béatrice...Văd mari schimbări în viața ta. Vei avea de ales și va fi dureros.

Am dat din cap, surâzând. Sub privirea lui intensă, mi-am dat aere.

— Nu-mi plac previziunile și n-am încredere în prezicători... Prefer să trăiesc clipa.

— Bineînțeles. Lasă-mă, totuși, să-ți întocmesc componența astrală. Sunt convins că voi descoperi o personalitate uluitoare.

Sandra ne atrase atenția, fără menajamente, că n-avea chef să întârzie la vernisajul lui Fabio.

Patrick s-a ridicat imediat, nedorind să-și impună prezența — secheță a complexelor datorate fizicului. O sărută, tandru, și pentru prima oară mi-am înțeles prietena. La rândul meu mi-am lipit buzele de acest chip chinuit. Impresia sinistră avută în prima secundă fusese șterșă de calitățile sufletești ale acestui om. Odată mai mult, Sandra știuse să aleagă un fotograf pe care-l voi revedea cu plăcere, fiindcă avea ceva de spus.

Cum a plecat, Sandra se aruncă în șifonier, se schimbă și iar se schimbă. Nu izbutea să găsească vestimentația șocantă pe care o căuta. Îmi cerea părerea, iar eu simțeam că suntem mai apropiate ca niciodată.

În sfârșit, cu aprobarea mea, și-a ales o rochie de piele neagră, cu niște pantofi de lac, care o înălțau cu vreo zece centimetri. Se admiră în oglindă, se machie, un pic cam violent, din dorința de a arăta cât mai bine, și astfel împopoțonată, învăluită în parfumul meu „Obsession", se simțea în stare să-și înfrunte noul amant.

7

De afară, galeria părea micuță. Descopereai cele trei nivele abia când te aflai înăuntru. Vernisajele de aici sunt foarte căutate de clientela internațională, a marilor hoteluri învecinate din cartierul Saint-Honoré. Pictorii pe care-i expune sunt urmăriți de colecționarii avizați, care au încredere în proprietara ei, personaj bine cunoscut pe piața artelor plastice. Corinne, frumoasă, înaltă, subțire, se apropia de cincizeci de ani. Trăsăturile dure îi conferau o alură trufașă, al cărei efect îl exploata. În același timp, știa să se îmbrace cu gust și să fie acceptată de unele medii ale „lumii bune" pariziene. Cei care-i invidiau incontestabila reușită afirmau că ar fi mai bine să nu i se scormonească trecutul, când începuse prin a-și vinde farmecele, înainte de a întâlni un libanez bogat, cu care se măritase cu vreo zece ani în urmă și care-i adusese avere și respectabilitate. La început, ca să-și găsească o ocupație în timpul călătoriilor soțului ei, cumpărase câteva valori sigure. Prinsă de virusul picturii, tabloul devenise pasiunea sa permanentă, reușind să se impună în circuitele închise ale junglei artistice.

Dacă l-a expus acum pe Fabio este pentru că i-a considerat interesante operele. Și dacă ar fi să cred ce spune Sandra, a organizat această expoziție și din prietenie pentru confratele ei, Antoine. Căci Fabio s-a purtat odios chiar de la prima lor întâlnire. S-a închis într-o mutenie

constantă, refuzând concesiile comerciale, impenetrabile și cu nasul pe sus. S-a mulțumit să repete că meseria lui este să creeze și nu să facă „relații cu publicul".

Corinne l-a pus la respect din două vorbe : „Nu păcălești pe nimeni cu ipocrizia dumitale de artist, pentru că vrei să expui într-o galerie de succes și nu la un «descoperitor de talente ipotetice»".

Fabio, care se baza pe farmecul său, a fost impresionat de această femeie, care îi domina pe bărbați prin siguranța ei firească. El, care nu suporta să datoreze ceva cuiva și, mai ales, unei femei, nu înghițise cu ușurință să fie pus la punct și, mai cu seamă, să rămână fără replică. A fost necesară diplomația, abilitatea, puternica poziție a lui Antoine pe această piață, ca expoziția să vadă lumina zilei „cu titlul de încercare", cum a spus Corinne.

De îndată ce am pășit înăuntru, m-am simțit nelalocul meu în lumea asta, cu toți acești necunoscuți atât de diferiți de mine. Sandra, în schimb, era ca pește în apă, fără cel mai mic complex, busculând cucoanele în plină discuție despre tendințele modei, despre politică, sau chiar, neașteptat, despre pictură.

Își croia drum, fără scuze, căutându-l pe Fabio „al său". Mă țineam după ea cum puteam, când am dat peste un bărbat de circa treizeci și cinci de ani, nu prea înalt, cu părul și barba încărunțite. Antoine ne zâmbi, ne luă de braț și ne conduse.

— Veniți să vă explic. Am vorbit cu Fabio la telefon. Sosește, în sfârșit. Nebunul ăsta și-a închipuit că va lua plasă. Nu voia să-și vadă tablourile expuse în sălile goale. A trebuit să-i jur că nu poți arunca nici măcar un ac. Voi încerca să vă prezint pe proprietara galeriei. N-o luați în seamă, este furioasă pe protejatul nostru.

Antoine m-a surprins plăcut. De la bun început l-am găsit simpatic și diferit cât cuprinde de prietenul său. Se părea că-l tratează ca pe un frate mai mic, cu toate că era vizibil mai tânăr, ceea ce era și amuzant, și înduioșător.

Prezentările au fost pe cât de mondene, pe atât de reci. Am rămas impresionată de clasa Corinnei. Reprezenta tot ce mi-ar fi plăcut să fiu. Din contra, contactul

cu Sandra a fost un dezastru. S-au privit una pe alta cum privește o leoaică o panteră, fără cruțare.

În sfârșit, a sosit și Fabio. Corinne l-a acaparat pentru a-i prezenta posibili clienți, mai ales femei, sensibile la farmecele sale.

Trebuie să recunosc, l-am găsit minunat în costumul prea mare pentru el. Probabil, nu purta prea des așa ceva. Avea un aer stângaci, cu mult mai plăcut decât morga lui obișnuită. Părea un cal sălbatic care-ar fi fost capturat și se încerca să fie dresat. Era tot cu nasul pe sus, dar îl simțeai jenat să fie în centrul atenției acestei mulțimi.

Corinne nu s-a lăsat înduioșată de atitudinea lui de artist închis în turnul său de fildeș. Își făcea meseria, îl târa de la un grup la altul, își plasa argumentele.

Într-un târziu, reuși să-i scape, și Fabio se îndreptă spre noi. Apucasem să-l salut cu un semn din cap dar am fost bucuroasă văzându-l că se apropie. Prietena mea se bâțâia pe loc, agitată din cale-afară. Îmi întinsese mâna și mi-o reținu niței prea mult. Îi evitam privirea. Părea că nu vrea să-i dea atenție amicei mele. Mi-a zâmbit, înainte de a-mi lăsa mâna. Inima-mi bătea, eram tulburată. În sfârșit, se întoarse și spre Sandra și o sărută. Ea îi înconjură gâtul cu brațele. Gestul lor intim mi s-a părut deplasat, dar a trebuit să constat că nu-i băga nimeni în seamă.

Corinne veni să-l caute, aparent calmă, reamintindu-i obligațiile și îndepărtându-l de noi. Cu un gest pe jumătate posesiv, pe jumătate protector, își petrecu brațul pe sub al lui, spunându-i ceva la ureche. El, Fabio, părea întrucâtva mai decontractat decât la venire.

— Își imaginează, probabil, că-i al ei, șuieră Sandra, furioasă.

Făcu, totuși, față. Sandra nu era cu adevărat amatoare de pictură. Voia să descopere totul despre Fabio, fiindcă-l iubea. Asta-mi place la ea, latura de spontaneitate.

Am făcut înconjurul simezelor. Îl găseam talentat, avea o violență a culorilor care atrăgea. Nu era pe de-a-ntregul stăpân pe meșteșug, dar avea câteva pânze absolut reușite. O părere împărtășită, judecând după remarcele — mai curând măgulitoare — pe care le auzeam.

Majoritatea tablourilor reprezentau nuduri. O siluetă blondă îmi atrase, în mod deosebit, atenția. Era reprezentată în spatele unui geam aburit, corpul ușor voalat, trăsăturile feței — vagi. Un moment mi-a făcut impresia că mă recunoaște. Bineînțeles, mă înșelam, dar am dorit să cumpăr acest tablou, care mă reflecta ca o oglindă într-un vis. I-am cerut părerea Sandrei.

— O, da ! E formidabil. Am să-i spun...

Am încercat s-o opresc, dar ... oprește o Formulă Unu.

S-a năpustit direct spre el. De data asta a primit-o bine, aruncându-mi, totodată, ocheade malițioase. Nu îndrăzneam să mă apropii de ei ; am rămas pe loc, încurcată. Un necunoscut mă abordă :

— E foarte interesant, nu găsiți ?

N-aveam nici un chef de conversații, și i-am întors spatele individului chiar în momentul în care simpaticul prieten bărbos îmi veni în ajutor.

— Deci, dumneavoastră sunteți Béatrice, faimoasa prietenă a Sandrei ?

— De ce faimoasă ? am spus eu, în defensivă.

— Ne-a vorbit atât de mult despre dumneavoastră, cu atât entuziasm, că voiam să vă întâlnesc, asta-i tot.

Trecând peste compliment, l-am întrebat nervoasă, cu un ton sacadat :

— Iar dumneavoastră sunteți, deci, faimosul prieten al lui Fabio.

— Da, ne cunoastem de un car de ani, îmi răspunse, fără să țină seama de sarcasm.

— Nu-i cam ciudat câteodată ?

— Nu... e un tip minunat, puțin cam scorțos, asta-i tot (surâdea explicându-mi). Are nevoie să fie apreciat. Este nefericit, sper că această expoziție îl va ajuta.

Modul în care lăsa să i se întrevadă generozitatea îmi plăcu.

Îmi îndulci tonul.

— De fapt, v-o datorează, Corinne este prietena dumneavoastră.

— Să spunem mai bine că este o relație de afaceri. Are puțini prieteni, asta este, se pare, ceea ce valorează cel mai mult în această meșerie. De fapt, părerea ei este că n-ar fi necesar mare lucru ca să-i lanseze pictura

dacă n-ar fi atât de ursuz. Ne vedem mai târziu, am promis s-o ajut pe Corinne pe lângă clientelă. Ce-ar fi să luăm un pahar, puțin mai târziu, toți partu ?

— Da, este o idee foarte bună.

A plecat. Am găsit-o pe Sandra în conversație cu un mic grup. Descria, cu un fantastic aplomb, maniera de lucru a pictorului, adăugând detalii inventate, ca să pară cât mai real.

Pot să spun, fără să fac jocuri de cuvinte, că am auzit „de toate culorile", „Este mai bun decât prima manieră a lui Francisc Baxon", „Ba deloc, nu este artă homo, este o pictură viguroasă, un Kooning figurativ, dacă vreți", „Aș zice, mai curând, un Cobra revizuit...". Păsărească asta mă plictisea. Am preferat să nu mai ascult toate bazaconiile astea și să privesc mai atent pictura. Tablourile aveau o expresivitate caldă, care mă răscolea.

Trecând dintr-o sală într-alta, mi-am încrucișat privirile cu ale lui Fabio, care-mi făcu cu ochiul. Corinne, pare-se, a observat gestul. Se apropie de mine.

— Doriți să-l cumpărați pe douăzeci și șapte, cred. Să vi-l rezerv ?

— Într-adevăr, aș vrea, dar va trebui să mai reflectez.

— Pot să vă las un douăzeci la sută, fiindcă sunteți preteni, dar nu tărăgănați prea mult, totul se va duce iute de tot.

A continuat, punându-mi întrebări despre mine, din pură curtoazie, cărora le răspundeam amabil. Apreciam simțul comercial al acestei femei. Mă impresiona din ce în ce mai mult. Mi-ar fi plăcut să am siguranța ei. M-a lăsat după ce i-am promis să-i dau urgent răspunsul.

Sala se golea, încetul cu încetul. Vernisajul se termina cu un succes deplin. Am plecat amândouă, împreună cu Antoine, să-l așteptăm pe marele nostru artist la braseria din colțul cu Avenue Matignon.

Mă apropiau de Antoine puncte comune, descoperite pe drum. Eram amândoi originari din Lyon și am făcut schimb de impresii și amintiri din copilărie, Tête d'Or, cheurile râului Saône, piața Bellecour, Part-Dieu, colțuri familiare și dragi. Vorbeam ca doi vechi prieteni, cu un ton complice, care se instalase fără să ne dăm seama.

Cum sosi, Fabio se prăvăli pe un scaun. Felul în care mima epuizarea ne făcu să râdem. Parcă era un copil care se maimuțărea. N-avea aerul c-ar lua prea în serios expoziția. Își dădea, oare, seama în ce măsură reușita ei putea să-i schimbe viața, să-i permită să picteze în fiecare zi fără să se mai gândească de unde să facă rost de bani ? Sau era mai tare decât credeam, și atitudinea lui nu era decât un simulacru ?

În jurul măsuței, făceam pentru el planuri măreție. Atmosfera era plăcută, destinsă. Mă simțeam foarte bine, când, dintr-o dată, farmecul s-a rupt : am simțit coapsa lui Fabio lipindu-se de a mea. Mai întâi am crezut că e o întâmplare. Insistența, însă, nu-mi lăsa nici un dubiu cu privire la intențiile lui. Eram jenată, dar, în același timp, nu-mi venea să mă îndepărtez. Evitam să-i întâlnesc privirile. Un val de căldură m-a cuprins. Sandra mă întrebă atunci ceva, nu mai știu ce și, uitându-mă la ea, m-am simțit vinovată și mi-am retras piciorul. Incidentul m-a readus la realitate... soțul meu mă aștepta.

Am sărit în picioare, promițându-i lui Antoine că-l voi vizita în anticariatul său. Am depus un pupic tandru pe obrazul Sandrei, care parcă se scălda într-o feri cire nouă. Fabio îmi sărută delicat mâna și-mi spuse : „A fost o deosebită plăcere să vă întâlnesc. Artistul din mine omagiază frumusețea dumneavoastră". Și azi mă întreb ce l-a făcut să debiteze o frază atât de pompoasă.

Am plecat cam fără tragere de inimă. Speram să recâștig în mașină timpul pierdut, făcând să scrâșnească cutia de viteze. Tocmai reușisem să mă strecor, când stopul a trecut pe roșu. Am accelerat, prost inspirată — nu văzusem de cealaltă parte a intersecției agentul de circulație. Mi-a făcut semn să trag pe dreapta. Eram hotărâtă să-mi păstrez calmul, nu numai ca să evit un proces-verbal, cât, mai ales, să nu pierd un minimum de timp. Vardistul înainta cu pași măsurați către pradă. Am ieșit din mașină ca să-i demonstrez întreaga mea considerație. Mi-am cerut iertare, cu umilință, și i-am prezentat actele, cu un surâs voit timid, făcând-o pe fetița prinsă cu ocaua mică. S-a potolit și a început să-mi facă morală. Ascultam cu atenție, cel puțin în aparență ; nu cred că i se întâmpla prea des ca o femeie frumoasă să-i asculte

predicile. Tocmai atunci, altcineva trecu pe roșu, obligând pe un altul să oprească, scrâșnind din frâne.

Agentul fluieră energic, îmi făcu semn să plec și se îndreptă spre noua victimă. De data asta era un bărbat, prea grăbit, agresiv, și nu va scăpa, probabil, de ridicarea carnetului. Mi-am binecuvântat salvatorul care-mi permisese să scap basma curată.

Am parcat, unde s-a nimerit, în fața Palatului de Justiție și am luat-o în galop pe scări. Speram să ajung în timpul deliberării, înainte de sfârșitul ședinței. Aș ! M-am trezit nas în nas cu Marc Olivier în fața sălii de ședințe. Era furios. Știam câtă importanță avea procesul acesta pentru el și cât de mult dorise să strălucească în prezența mea. Întârzierea mea nu putea decât să-l dezamăgească. Un confrate îl felicită călduros ; am rămas pe trepte. Mă simțeam vinovată și nu-mi venea în minte nici o scuză serioasă. Așa că m-am strecurat în brațele lui, sincer emoționată.

— Iartă-mă, iubitule, ar fi trebuit să fiu aici !

— Nu-i așa grav !

Reacția mea spontană îl dezarmase. L-am sărutat din nou, cu recunoștință.

— Am câștigat. Haide, vino, vom sărbători victoria într-un restaurant de lux.

Pe când coboram scările, îmi povesti, cu mândrie, desfășurarea procesului. Simțise sala parcă agățată de buzele lui și reușise să atragă curtea de partea sa. Cu toate astea, cauza nu era ușor de apărat, o poveste încâlcită cu niște escroci care storseseră economiile unor oameni simpli utilizând portretul unei celebre prezentatoare. Marc Olivier îmi mărturisi că a fost atât de convingător fiindcă avusese impresia că m-a zărit în public. Mi-a părut rău, dar n-am fost în stare să regret momentele petrecute la braserie. De față cu soțul meu nu mai eram aceeași, deveneam o soție prevenitoare. A fost foarte nemulțumit aflând că Sandra era vinovată de întârziere. Din lașitate, nici măcar nu i-am luat apărarea când el își reînnoi atacurile : „Fata asta e ca o piază rea pentru tine, are întotdeauna probleme. În ziua în care vei înceta s-o mai vezi îmi vei face cea mai mare bucurie !"

I-am apreciat modul în care își formulase cererea, ca pe o dorință, nu ca pe un ordin. Am preferat să schimb vorba.

— Și eu am chef ca un mare avocat să-mi facă curte !

Era codul pentru unul din jocurile noastre preferate, un soi de semnal ca să mă seducă, așa cum o făcea la începutul legăturii noastre. A intrat imediat în rol și a început să-mi debiteze o lungă tiradă de complimente. Bineînțeles, am sărit peste restaurant, ca să sărim direct în pat. Puțin după aceea eram înlănțuiți și m-a făcut să juisez îndelung.

Victoria din acea zi îl făcuse să devină un mai bun amant.

8

În anumite zile ești prost dispus fără să-ți dai seama de ce. Mă târam, jalnic, încă de dimineață. Aveam o ședință de poză peste o oră și n-ajungeam să mă pregătesc. În mai multe rânduri am vrut să anulez întâlnirea. Instrucțiunile comunicate de Sandra mă intrigau și mă descurajau concomitent. Un soi de conștiință profesională m-a ajutat să mă adun și să mă îndrept spre Avenue Simon-Bolivar, în arondismentul al XIX-lea, capătul pământului pentru mine, care veneam din Saint-Cloud, chiar dacă drumurile periferice sunt libere la începutul după-amiezii.

Deși demodată, clădirea avea șic. Am urcat scara abruptă, ca să găsesc, la etajul patru, o ușă întredeschisă. Clientul nu accepta să fie văzut, și organizase un ceremonial strict, asortat cu consemne imperative. Perspectiva unui joc ce devenea din ce în ce mai pervers mă scosese din apatie.

Am sunat de două ori ca să-mi anunț sosirea și-am așteptat cele câteva momente ce-i vor lăsa timpul să se ascundă. Începusem să mi-l închipui cum se ascundea, cu inima bătându-i, cuprins de dorința ce se năștea în el. Am împins ușa solidă, care scârțâia, și m-am trezit într-o cameră mare, cu tavanul înalt. Nu era lumină, în afara celor două reflectoare pregătite pentru pozat.

Atmosfera era complet diferită de cea la care mă așteptasem și, mai ales, de cea a apartamentelor unde obișnuiam să-mi exercit meseria, prea bogate, prea încărcate. Aici și mobilele și obiectele, patinate, uzate, aveau personalitate. În plus, încăperea era împărțită în două de bariera insolită a unei draperii negre, în spatele căreia se afla necunoscutul.

— Puteți începe, îmi spuse.

Vocea mi se păru deformată. Atâtea precauții mă amuzau. Prietena mea îmi explicase că este vorba de o persoană cunoscută, care se folosea de apartamentul unui prieten. Nu-mi închipuiam o vedetă locuind într-un astfel de loc.

Primele note ale primei simfonii de Mahler au dat semnalul de începere a ședinței. Îmi place mult Mahler. Numai că muzica simfonică nu mi se părea o alegere fericită, ținând seama de circumstanțe. Pe de altă parte, nu-mi place să lucrez orbește, în mod obișnuit mă las ghidată de obiectiv. Încercând să mă concentrez, fără să reușesc să demarez, i-am cerut :

— N-ați putea pune un disc mai antrenant ?

Numai întreruperea bruscă a muzicii m-a convins că am fost auzită. Îmi pare rău dacă-i dezamăgesc pe melomani afirmând că este mai ușor să te dezbraci pe o melodie a Madonnei.

De data asta nu mai aveam motive, trebuia să mă dezbrac. M-am întors cu spatele, începând să-mi mișc soldurile în ritmul muzicii, în timp ce-mi ridicam rochia. Nu purtam decât un slip, un portjartier negru și ciorapi.

Mă observa, categoric, deși nu făcuse încă nici o fotografie. Trăgeam cu urechea să aud zgomotul magic al declicului aparatului.

Căldura reflectoarelor mă ajuta să mă destind. M-am întors spre el, cu figura provocatoare, cu mâinile acoperindu-mi sânii, îndepărtându-mi degetele puțin câte puțin, cu gura ca o ofrandă. Faptul că nu-l vedeam îmi dădea senzația de a fi și mai impudică. Mă lăsai în voia căldurii și a muzicii, care continua cu o melodie lentă, ce mă îmboldi să mă întind. Degetele prinseseră, delicat, minusculul slip, trăgându-l în jos. În sfârșit, am auzit zgomotul aparatului.

Acest țăcănit familiar îmi este indispensabil ca să mă pot juca cu corpul meu, care atunci reacționează reflex. Exhibiționismul meu are nevoie de o justificare sau de un stimulent.

M-am alungit, senzuală, pe sofa, mâinile îmi frământau sânii, sfârcurile se întăreau, coapsele se desfăceau, dezvăluindu-mi acestui necunoscut sexul. Mi-am ridicat un picior, prins în mătasea neagră a ciorapului, ca să-i dau putința să-mi aprecieze mai bine intimitatea.

Degetele s-au fixat pe clamele ce-mi susțineau ciorapii. Am auzi un „nu" scurt, brutal, puțin răgușit. Am zâmbit încântată ; mă urmărea cu atenție și mă dorea.

Atmosfera devenea incandescentă. M-am înfundat și mai mult în pielea uzată a canapelei. Mâna dreaptă luneră pe pubis. Degetele mi se agitau în zulufii blonzi și intram din ce în ce mai mult în erotismul propriului meu joc. Nu-mi plăcea prea mult să mă mângâi, fiindcă, singură, ajungeam cu greu la paroxism, dar, acolo, în acel loc straniu, simțeam cum mă cuprinde voluptatea. Pântecul îmi poruncea să continui. Cealaltă mână a luat în posesie buzele sexului, le-a îndepărtat și-am introdus trei degete deodată în intimitatea atât de primitoare a delicioșului du-te-vino pe care îl imprimasem. Uitasem de fotografii, de omul din spatele perdelei, de existența unui soț... eram a mea și numai a mea și... făceam dragoste cu mine însămi.

Mă aflam, navigând, la țărmul juisării, cu ochii închiși, cu capul pe spate, gemeam, îmi venea să urlu, dar un rest de pudoare m-a împiedicat să-mi tip plăcerea. Valuri de dorință-mi urcau din coapse, îmi crispau fesele, îmi frământau pântecul încins. Apoi o undă puternică mă inundă și-mi smulse strigătul orgasmului. A fost prea scurt pentru gustul meu, dar atât de violent, încât am rămas minute întregi nemișcată, tăcută, înainte de a-mi veni în fire.

Pentru prima oară ajunsesem la o fericire care, interzisă fiind, fusese cu atât mai intensă.

Necunoscutul nu se manifesta, dar continua să mă fotografieze așa, în starea mea de abandon. Discul cu Madonna se terminase. Nu se auzea nici un zgomot, timpul încremenise în loc. Am deschis ochii și am început să-mi vin în fire. La ce bun să mai joc această mascaradă ? Și-a dat, fără îndoială, seama că mă lăsasem pradă... Avusese din belșug pentru banii lui.

— S-a terminat, trebuie să plec, am spus, ridicându-mă.

L-am auzit chicotind, ceea ce mă jigni teribil. L-am apostrofat :

— Vă credeți grozav în spatele acestui zid, dar aveți o purtare de impotent.

În loc de răspuns, strecură cei opt sute de franci prevăzuți pentru ora abia scursă. Această a doua jignire era prea mult. Mă simțeam desconsiderată, concediată ca ultima târfă. De furie, i-am aruncat banii. Pentru prima oară când mă oferisem cu adevărat, era un succes !

Am țâșnit afară, dar, odată ajunsă la aer curat, am început să-mi regret fuga. Trebuia să-l demasc în spatele paravanului său. Ce consemn trebuie respectat cu un astfel de mitocan ? Sandra va avea multe de auzit de la mine... chiar dacă trebuie să recunosc că-i datoram un extaz ieșit din comun.

Ce-aș putea face ca să-mi schimb dispoziția înainte de a mă întoarce acasă ? Nu eram prea departe de târgul de antichități de la Clignancourt și-mi veni ideea să-l vizitez pe Antoine. I-am găsit cartea de vizită în poșetă și-am descoperit, fără greutate, magazinul. Era ocupat cu o clientă, ceea ce nu l-a împiedicat să mă salute de la distanță.

— Béatrice, ce drăguț că ai venit atât de curând, îți stau la dispoziție imediat.

Era o dorință creștinească ! Respectiva doamnă căuta să cumpere cea mai frumoasă piesă la cel mai scăzut preț ; nu va scăpa așa de repede.

Scotoceam prin prăvălie, învârtindu-mă dintr-un colț într-altul, mângâind mobilele. Două pânze de Fabio tronau între alte obiecte de artă decorativă. Am apreciat alegerile lui Antoine. Totul îmi plăcea în magazin, sau aproape totul. Mă uitam la diferitele statuete expuse, care ar fi constituit cadouri drăguțe pentru soțul meu. Aproape alesesem un călut de bronz, când s-a eliberat Antoine.

Am schimbat pupături ca între prieteni vechi. L-am complimentat pentru diversitatea și calitatea mărfurilor

adunate. De la una la alta, fără să ne dăm seama, am început o discuție amicală mult mai intimă.

Înțelege admirabil femeile, iubindu-le. I-am destăinuit marea mea nevoie de activitate. Nu mai eram atât de frivolă încât să continui această viață de nevastă mergând de la coafor la masor și de acolo la cosmeticiană. Căutam ocupații ceva mai serioase.

—Ai gust și ești sensibilă la modul de prezentare al obiectelor, îmi spuse. Mă tutuia spontan, flatându-mi, astfel, amorul propriu. Un anticar are nevoie să i se păzească magazinul atunci când pleacă pe nepusă masă ca să prindă încă fierbinte pleașca semnalată de cutare sau cutare achizitor. El n-are încredere în angajați, care profită ca să negocieze cumpărarea diverselor obiecte pe cont propriu. Idealul este o persoană ca tine, care și-ar ocupa timpul, instruindu-se totodată. Gândește-te !

Eram încântată de propunere. Puteam, însă, paria gras că soțul meu nu ar vedea cu ochi buni o atare manifestare de independență. Faptul că depind de el îl făcea să se simtă liniștit.

— Totuși, soțiile lipsite de ocupație devin, adesea, necredincioase, remarcă Antoine.

În acel moment am fost cât pe ce să-i povestesc despre curioasa mea ocupație, dacă n-ar fi intrat un cuplu „pentru o informație".

Dorința de a mă destăinui îmi trecu la fel de repede cum îmi venise. Antoine scăpă de cei doi și orientă discuția spre Sandra, căreia îi făcui, bineînțeles, elogiul.

— Este curios, spuse Antoine. Îl simt îndrăgostit pe Fabio. Îl cunosc atât de bine, încât sunt sigur. Totuși, nu-mi vine să cred că de ea.

— N-ai decât să-l întrebi !

— Am făcut-o. A pretins că de ea... dar nu-l cred !

Nu pricepeam de ce l-ar fi mințit pe Antoine, căruia i-am și spus-o.

— Este atât de ascuns... când este ceva serios, nu se prea destăinuie.

Cu fostele lui iubite, Fabio trăise numai relații pasionale, îmi explică el. De fiecare dată când constata că prietena era prea îndrăgostită de el, o înșela pe față, ca

să dispară din viața lui. De fapt, se părea c-ar vrea să rămână solitar și impenetrabil.

— Știți, este absolut genul de bărbat paradoxal care o seduce pe Sandra.

— Aș vrea să te cred. El are enorm de mult succes la femei, îi cad în brațe și, după aceea, vin la mine să le consolez.

— Și tu, burlac înrăit ?

— Nu-mi plac decât femeile frumoase, dar acestea preferă să mă aibă mai degrabă confident decât amant.

Acest răspuns mă puse atât de vizibil în încurcătură, încât mă luă afectuos pe după umeri, cu un surâs cald.

— Nu te îngrijora pentru mine, am câteva aventuri, suficiente echilibrului meu fizic și spiritual.

Bineînțeles, nu era chiar seducător. Părul și barba căruntă îl îmbătrâneau. Ochii săi căprui-deschis erau jucăuși, plini de maliție, dar nu atrăgători. Cât despre buzele prea subțiri, nu-ți inspirau dorința de a le lipi de ale tale. În plus, era destul de scund, și numai artificiile vestimentare îi dădeau ținută și stil. Cu toate astea, mi-l imaginam atent și prevenitor cu femeile. Eram convinsă că-și va găsi curând o prietenă. I-am transmis această certitudine. Nu răspunse nimic, mulțumindu-se din nou să surâdă.

Apoi, a schimbat vorba, orientând discuția asupra cadoului pe care voiam să-l fac soțului meu. Îmi recomandă un alt obiect, o sculptură reprezentând un cuplu ciudat înlănțuit. Îmi făcu un rabat enorm, mărturie a prieteniei noastre născânde.

L-am părăsit încântată, grăbită să-mi ofer darul. Mi-ar fi plăcut să-i povestesc lui Marc Olivier că am putut să-l cumpăr datorită unui adevărat prieten. Dar, oricât îmi frământam mintea, nu găseam nici o soluție. Nu-i place să mă știe înconjurată de bărbați, ceea ce, la urma urmelor, denotă o încredere cel puțin relativă. Așa că, ajungând la Saint-Cloud într-o casă goală, am așezat cuplul pe masa mea de toaletă, unde, de-acum încolo, îmi va îmbogăți universul personal.

9

Marc Olivier își bău ultima înghițitură de cafea tare și-și îmbrăcă sacoul. Se întâmpla rareori să luăm micul dejun împreună ; îi țineam companie numai când pleca la lucru mai târziu ca de obicei. Tocmai se pregătea să iasă, când răsună soneria. Se duse spre intrare și deschise ușa. Când se trezi nas în nas cu Sandra am fost la fel de uluită ca și el. La o astfel de oră, căzuse din pat ! Marc Olivier, obișnuit cu toaletele ei ultrasofisticate, a fost și mai mirat s-o vadă într-un *jeans* vechi, tricou pe gât și pantofi de tenis. Mi-am dat seama imediat că se întâmpla ceva grav.

Primirea soțului meu a fost de-abia, să zicem, politicoasă. Mă sărută, rece, și plecă fără să mai întârzie.

— Evitați să spuneți prea multe prostii, dacă este posibil...

Am ridicat din umeri. Sandra aștepta zgomotul caracteristic al mașinii pe pietriș înainte de a vorbi.

— Am dat de dracu' !

— Ai necazuri cu Fabio ?

Făcu nu din cap, punându-mi în brațe un *Playboy*, ediție italiană, și spunându-mi, cu o ușoară ironie :

— Nu... Tu, însă, da, ai necazuri. Uită-te la pagina nouăzeci și doi, ți-am pus semn.

Am răsfoit nervoasă revista și am dat peste o fată cu un fizic atrăgător. Eu... A fost ca o lovitură în moalele capului. Brusc, mă descoperea de-a dreptul impudică pe această hârtie velină, pe care orice individ putea s-o cumpere.

Amintirea ședinței îmi reveni imediat. Avusesem întâlnire într-o cameră luxoasă de hotel, nu departe de Champ-Elysées. Fotograful avea un material de ultimă oră. Și atitudinea lui era total diferită de a celorlalți. N-a căzut pradă numărului meu de seducție. Mai curând tânăr, trebuie că avea cam treizeci și cinci de ani, mi s-a părut chiar drăguț. Îmi pusesem întrebarea de ce utiliza acest subterfugiu ca să se poată delecta cu goliciunea unor femei frumoase. Am vorbit foarte mult, făcând fotografiile. A încercat să mă cunoască mai bine ; în joacă, i-am povestit vrute și nevrute, născocind mereu altceva. Atitudinile mele îi plăceau, cu toate că, de fiecare dată, îmi cerea să-mi rectific cambrura șoldurilor, poziția mâinilor, expresia feței. În plus, era foarte atent la jocul de lumini.

Acum, totul era clar : avusesem de-a face cu un profesionist adevărat. Eram distrusă.

— Nu te îngrijora chiar în halul ăsta, îmi recomandă Sandra. E o revistă care nu se vinde în Franța. Am găsit-o la Fabio, care a adus-o, cu siguranță, din Italia. Și, pe urmă, nu e genul de lectură a soțului tău.

Argumentele ei nu mă prea linișteau, căci dacă, din întâmplare, m-ar recunoaște cineva și i-ar spune lui Marc Olivier, s-ar declanșa un scandal cumplit.

Pe moment, i-am purtat pică Sandrei. Totuși, eu eram cea care, aproape întotdeauna, îi ceream să-mi găsească clienți noi. O primă întâlnire mă incita mai mult decât a doua. Mă îmbrăcam și mă machiam cu mai multă grijă. Îmi închipuiam bărbatul în funcție de ce știam despre el. Lăsam fantasmele să zburde ca o amantă înaintea unei întâlniri de dragoste. Mă întreceam pe mine însămi, de fiecare dată, într-un veritabil act de seducție. Cu cât simțeam crescând dorința masculului, cu atât îmi dezvăluiam mai senzual corpul. Știam că am câștigat când nu-l mai auzeam șuflând, cu respirația tăiată. De data asta, însă, jucasem, jucasem de-adevăratelea, și pierdusem tot de-adevăratelea.

Interpretam acest incident, cu consecințe greu de imaginat, ca pe un avertisment serios. M-am hotărât pe loc :

era timpul să încetez aceste activități extraconjugale. O anunțai pe Sandra, care nu-mi răspunse nimic.

— Ce crezi tu că s-ar putea face ?

— Un proces ! La urma urmelor, cunoști un avocat excelent...

Ne-am pornit pe râs, ca niște puștoaice, și am continuat să facem haz schimbând impresii asupra clienților comuni. Sandra îmi promisese că va continua să-mi povestească isprăvile ei. Am să fiu în stare să le trăiesc prin procură ? A încercat să mă convingă cum că n-ar fi nici o problemă să continui cu fidelii, de genul lui Bernard, sau Patrick. Dar i-am spus că hotărârea mea este definitivă.

Nu insistă și, pentru a-mi schimba gândurile, îmi povesti șuița aventurii sale cu Fabio. Au petrecut o noapte împreună, o noapte de amor nebun, de excese, de superlative. Delira, pur și simplu, vorbindu-mi de capacitățile iubitului său. Îi făcea o plăcere perversă să-mi descrie în amănunt toate pozițiile experimentale, rămase definitiv imprimate în memoria ei. Nu-și dădea seama că gelozia îmi sfâșia inima. Fi-voi silită să renunț la toate aceste magnifice escapade interzise mie numai pentru că duceam o altă existență ?

Destinul pe care-l zgândărisem mă pedepsea acum cumplit pentru că încercasem să-mi schimb, cât de cât, viața.

Sandra-și termină elogiul ei înflăcărat, anunțându-mă că pleacă pentru două zile și mă puse să-i promit că mă voi duce să-l hrănesc pe Saturn la ora obișnuită, cinci după-amiaza, în fiecare zi. Nu era ordonată decât față de motan și asta mă înduioșa.

Mă lăsă singură cu numărul din *Playboy* și cu mustrările mele de conștiință. Mă simțeam exact ca un animal închis într-o cușcă de aur ; îmi pierdusem libertatea, mă gândeam la ședințele mele de poză. O senzație imensă de vid mă cuprinse. Viața-și pierduse tot interesul. Mă învârteam prin casă de colo până colo, fără rost, cu gândurile învălmășite.

Am urcat la mine în cameră ca să ascund *Playboy*-ul printre colecția de fotografii. Erau dosite într-un cufăr, sub un morman de tot soiul de boarfe. Brusc, am simțit

cum îmi ard degetele, și am început să le rup, una după alta. Mă opream din când în când la o imagine deosebit de reușită. Retrăiam momentele în care fusese făcută. Eram foarte emoționată, tensiunea mi se ridicase, mă sufocam și, de ciudă, le-am distrus ca și pe celelalte.

Am continuat masacrul incluzând și revista și m-am trezit în mijlocul unei grămezi de hârtii inutile, simbolul mai multor luni din viața mea.

Acum, când nu mai rămăsese nici o urmă care să divulge acest trecut recent și nebulos, regretam că l-am transformat în confeti sub impulsul spaimei și al nervozității gesturilor necontrolate. Mi-am privit mâinile care-mi tremurau și m-am simțit și mai sărăcită. Am luat scoci, lipici, am vrut să lipesc câteva fotografii. Rezultatul era oribil, ai fi zis că e imaginea mea într-o oglindă spartă în mii de cioburi. Trupul mi-era făcut bucățele, sufletul mi-era fărâmițat, împrăștiat în neant. Am rupt aceste restaurări neîndemânatice, aflând din nou că orice încercare de a reface trecutul este doar o iluzie.

Am înfundat gunoiul amintirilor mele într-o pungă și am legat-o. Nu mai eram îngrozită, eram doar tristă. Mă gândeam la biata mea viață — o grămadă de hârtii rupte, într-un sac.

Ce-mi rămânea ? Viața unei burgheze înstărite ? Invariabilele curse prin magazine ? Veșnica trăncăneală la coafor și în cofetării ? Înfulecatul de prăjiturele și dineurile mondene, unde nu faci altceva decât să-ți mănânci aproapele ?

Perspectiva îmi provoca greață. N-aveam nimic altceva de sperat ? Chiar nimic ? Mă gândeam la Patrick, astrologul, care prevăzuse această cotitură în viața mea. Ajunsesem acolo, dar nu știam cum să ies la liman.

Am format imediat numărul său, pentru a-l întreba dacă interpretase horoscopul și dacă putea să-mi clarifice viitorul. Dar nu răspundea nimeni. Am lăsat telefonul să sune îndelung, singură și nenorocită.

Punga de plastic zăcea în continuare la picioarele mele. Nu mă puteam hotărî s-o arunc. Am ascuns-o într-un sac cu pantofi, în fundul unuia dintre dulapuri, nedecisă și prost dispusă.

10

Nu știu cum am reușit să întârzii, dar era aproape cinci și jumătate când am intrat în blocul Sandrei. Bietul Saturn n-o să se supere. O să-și capete păpica și va toarce câteva momente. Am băgat cheia în broască și am fost uimită că nu i-am auzit imediat mieunatul de încântare cu care mă întâmpina de fiecare dată.

Am apăsat pe întrerupător, degeaba. În garsonieră domneau un întuneric și o liniște neobișnuită. Fără să închid ușa, ca să pot zări ceva, am strigat motanul, care-mi răspunse cu un mieunat slab și neliniștit. Atâta insolit începea să mă pună pe gânduri. M-am îndreptat spre fereastră, s-o deschid. Hodoronc ! M-am lovit de măsuță și, înainte să cad, o mână mi-a astupat gura, iar o alta m-a cuprins de după umeri.

Am încercat să țip, să mă eliberez, dar agresorul era un zdrahon cu mușchi de luptător.

M-a aruncat în pat și s-a trântit peste mine. Am simțit pe obraz contactul unei stofe. Căscând bine ochii pe întuneric, am înțeles că era mascat. Pe jumătate sufocată, îngrozită, mă zbăteam din răsputeri. Degeaba !

Tot soiul de idei îmi treceau prin cap : „Am să-l mușc de ureche ... Am să-i smulg nasul ... Am să-l strâng de testicule ...“ Mă zbăteam să scap, dar, la fiecare mișcare, presiunea creștea implacabil. Puțin câte puțin, încetai lupta, relaxându-mi mușchii.

De-abia atunci retrase de pe gura mea mâna-căluș. Eram pe punctul de a urla, când își lipi buzele de ale mele. Contactul lor era cald și catifelat.

Nu era momentul unor astfel de considerații, și-l mușcai cu cruzime. Un pic de sânge îmi rămase pe limbă. Am profitat de surpriză ca să mă zbat cu și mai multă disperare. Se făcu și mai greu peste mine și, cu forța, îmi trecu încheietura mâinii drepte și apoi a celei stângi într-o pereche de cătușe strânse deasupra capului. Eram prizonieră, redusă la neputință, la bunul său plac. Încercam în continuare să rezist, dar corpul, astfel întins, îmi provoca dureri. Nu încetasem să gem și să gâfâi.

Văzând că n-am de gând să tac, îmi înfundă o batistă în gură. Cu toate că mă obișnuisem cu întunericul, nu reușeam să deslușesc silueta bărbatului. Tremuram de frică, plângând în tăcere, lacrimile-mi alunecau fierbinți pe obraji.

Când îmi smulse bluza și-mi ridică fusta, mi-am înțepenit dinții pe batista care mă reducea la tăcere. Degetele-i îmi cuprinseră sânii, începură să-i frământe. Într-un ultim efort, îi trăsnii un genunchi în burtă. Riposta a fost imediată ; am primit o pereche răsunătoare de palme, care-mi înroșiră obrajii. Încetai să mă mai zbat, conștientizând condiția mea de sclavă.

Încheieturile mă dureau. Va abuza de mine, eram resemnată, priveam faptul ca o pedeapsă impusă de justiția imanentă, care m-a condamnat fiindcă-mi plăcuse să mă joc cu focul.

Îmi venea să-l rog să termine repede, dar se vedea că e hotărât să facă totul pe îndelete. Îmi pipăia trupul, întârziind în cele mai intime părți. Vru să-mi îndepărteze coapsele, am rezistat, mi-am înfipt unghiile în carnea palmelor, pentru a-mi da curaj. Cum nu reuși să-și ducă planul la îndeplinire, îmi trase încă o pereche de palme. Datorită șocului, rezistența mi-a slăbit ; a profitat, mi-a îndepărtat picioarele și și-a introdus, ușurel, un deget umed în sexul meu. M-a trecut un fior de dezgust. Gurios, și-a întrerupt imediat gestul !

Secundele se târau, îmi țineam respirația. Nu mai mișca. Mă așteptam să scoată cuțitul. În sinea mea îl rugam să nu mă omoare, eram gata să suport orice, cu condiția

diția să se termine odată! În loc să scoată șișul, își înfundă capul între pulpele mele și mă pătrunse cu limba. Nu mai îndrăzneam să mă zbat, atât îmi era de teamă de reacțiile sale brutale. Îmi spuneam: un violator nu-și omoară victima dacă nu-i rezistă.

Făcea admirabil ceea ce făcea, și am început să-mi urăsc trupul care se dăruia mângâierii impuse. Sexul mi se umezea și-mi era rușine. Își dădu seama de capitularea mea și am auzit fâșâitul fermoarului pe care-l deschidea. M-am crispat, îi simțeam sexul vârtos pe pântec, se apropia de-al meu, dar îi era greu să mă pătrundă, datorită pasivității mele. A reușit dintr-o zvâcnire a șalelor și o puternică împingere abdominală. O durere ascuțită mă străbătu. Am înțepenit, nu-mi aminteam un membru atât de gros. Corpul meu cedase, dar mintea-mi rezista. Îi suportam îmbrățișarea, foarte blândă, de altfel, mâinile îmi mângâiau sânii, mă săruta pe gât, îmi lingea urechea. Mă cutremuram de furie, de frică sau de plăcere, nu mai știu, dar mă simțeam și mai umilită.

Pielea lui pe pântecul meu, mirosul său nu-mi mai atâtau dezgustul resimțit. Întovărășeam, fără să vreau, mișcările unui penis lung și puternic. Corpul mi se deschidea, durerea dispărea, făcând loc unei călduri necunoscute. Nu mai plângeam, suportam, cu toate simțurile în alertă. Mă trata ca pe o pradă, iar eu eram complet supusă.

S-a îndreptat de șale ca să se înfunde și mai adânc în mine, iar eu mă desfăceam tot mai mult și mai mult. Își accelera ritmul și sexul meu se înfierbânta. Gâfâiam. Călușul lunecase în timpul zvâcnirilor noastre sălbatice. Mi-am ridicat picioarele ca să vibrez și mai tare sub acest baros. Mișcările lui violente îmi smulgeau strigăte pe care nu le mai controlam. Din pântec, din sâni, din șale, din degetele picioarelor, din toată ființa mea, juisam în cascadă; leoarcă de sudoare, am început să tremur foarte tare, uluită, într-o stare de epuizare și totodată de intensă satisfacție, ca și cum aș fi ieșit dintr-o crisalidă, ca și cum aș fi renăscut ... chiar în momentul în care am alunecat într-un hău negru ... și apoi ... nimic.

Nu mi-am revenit decât seara, târziu, neștiind unde sunt. Aș fi adormit din nou, dacă torsul lui Saturn, cuibărit lângă gâtul meu, nu m-ar fi scos din toropeală. Dintr-o dată am realizat situația, m-am ridicat, m-am pipăit, eram întreagă, dar o altă. Am știut-o din momentul în care mi s-a revelat propria-mi capacitate de a juisa, mult timp ascunsă. Lucru care nu va rămâne fără urmări.

M-am ridicat, înnebunită, lovindu-mă din nou de o mobilă. Am auzit ceva zuruind, probabil am spart o lampă. Am deschis geamurile. Prin garsonieră parcă trecuse un uragan, pe mochetă zăceau o grămadă de lucruri. Am respirat aerul serii, aveam nevoie să-mi umplu plămânii. Apunea soarele, era aproape opt seara. Soțul meu era probabil mort de îngrijorare și, pentru prima oară, avea și de ce.

Pântecul însă îmi reamintea prea puternic violul ca să-l pot goni din minte. Detestam acest bărbat și îl uram cu atât mai mult cu cât îmi dăruise o plăcere necunoscută de arzătoare. Nu mai aveam decât un singur gând, să plec, să părăsesc aceste locuri, să nu mă mai văd reflectată în mulțimea de oglinzi, martore ale scenei.

Mi-am adunat bluza, o zdreanță care nu rezistase luptei. Nici fusta nu arăta mai bine. Am căutat ceva de îmbrăcat în garderoba Sandrei, dar nu mi se potrivea nimic. Până la urmă, am găsit o fustă gri, prea scurtă, și un tricou, prea lung, care măcar aveau calitatea de a nu bate la ochi. Am tras pe mine costumația asta, apoi, unul dintre pantofi, celălalt rămânând de negăsit. Era cât pe ce să ies pe ușă, când Saturn — «sfinx pe frigider — îmi reaminti că există; venisem să-l hrănesc și el își aștepta în continuare pateul. Am deschis cutia, și am recuperat niște pantofi care erau în drum.

În sfârșit, am plecat, alergând pe coridor; mi-am sucit piciorul și o durere ascuțită îmi străbătu gleznа. Șchiopătam, mi-era rău, m-am descălțat în lift. Oglinda reflecta o imagine dezastruoasă, tricoul se mula prea tare pe sâni, machiajul mi se șterse, nu mai aveam ciorapi și un singur picior era încălțat ... Dumnezeule, ce arătare! La etajul doi, s-a urcat o pereche, mi s-a făcut rușine sub privirile lor. Ajunși la parter, am fugit ca o hoață, lăsând în urmă o femeie nervoasă care-și cicălea bărbatul.

Ea mă privise cu insistență și, fără îndoială, nu putea suporta că și soțul ei făcuse același lucru.

M-am încălțat, de bine de rău, în stradă. Ploua, și, cu mersul meu șchiop, alunecam pe asfalt. Între coapse simțeam ceva lipicios. Mă spălasem prea în grabă. Și, ca să le pună capac la toate, simțeam nevoia să vomit.

Aveam senzația că sunt ținta tuturor privirilor. În ciuda gleznei mele dureroase, mergeam cât se poate de repede. Un bărbat m-a acostat, luându-mă, fără îndoială, drept prostituată. L-am înjurat, a încremenit, surprins. Eram pe punctul de a face o criză de nervi, când, în sfârșit, m-am prăvălit în mașină. Am încercat să mă calmez, fără prea mult succes, căci mă gândeam din nou la violatorul meu.

Fusese, într-adevăr, un viol? Pentru ce nu mă zbătusem mai mult? Pentru ce simțisem această erupție de plăcere? Eram într-atât de diferită de celelalte femei? Trebuia să mă destăinuiesc soțului meu, Sandrei? Omul care mă posedase astfel era chiar atât de misterios? Nenumărate întrebări care rămâneau fără răspuns. Conduceam repede spre strada Bois-de-Boulogne. Dintr-o dată mi se făcu frică să dau ochii cu soțul meu. Ce-am să-i spun? În nici un caz nu-i pot spune adevărul. Eram sigură că agresiunea era urmarea ședințelor mele de pozat. Nu-mi mai rămânea decât să găsesc o explicație plauzibilă acestei întârzieri neobișnuite.

Am pătruns în curte, cu farurile stinse, ca să garez în spate și să intru pe ușa de serviciu. Din salon am auzit zgomot de voci și mi-am adus aminte de seara pe care trebuia să o petrecem cu socrii mei. Nu-mi mai lipseau decât ei! Când să urc scara, crezându-mă scăpată, am dat nas în nas cu socrul meu, care ieșea de la toaletă. Mă privi hipnotizat. Avui un reflex stupid, mi-am pus degetul pe buze, implorându-l să tacă, atitudine care-mi trăda, evident, vinovăția. Îmi surâse, cu un mic gest de complicitate.

Am ajuns în cameră, rugând cerul ca bătrânul să-și țină gura. Aveam nevoie să mă dichisesc, să fac o baie, să-mi cremuiesc pielea, să-mi masez corpul. N-am avut decât timpul să mă schimb. Mi-am pus un pantalon larg ca să-mi maschez gleznа care se făcuse de două ori mai mare. Cu greu am reușit să-mi pun o pereche de tenișl vechi. M-am demachiat și mi-am privit, un lung moment, obrazul astfel curățat, poate pentru a încerca să pricep ce era în capul meu.

În sfârșit, am coborât să-mi înfrunt familia. Prima privire pe care am întâlnit-o a fost a socrului meu. O expresie complice licărea în ochii lui veseli, semn că va tăcea. Asta m-a reconfortat și mi-a confirmat slăbiciunea pe care o avea pentru mine. Soția lui îmi aruncă o privire rece, iar fiul său îmi veni în întâmpinare, nerăbdător să afle.

— Unde-ai fost? Eram îngrijorat!

— A fost o tentativă de spargere la Sandra. M-am dus destul de târziu să-i hrănesc pisica. A trebuit să anunț portăreasa și am aranjat puțin după ce-au plecat polițiștii.

Marc Olivier nu se putu abține de la un comentariu reprobator:

— Nu-i de mirare, cu genul de oameni pe care-i primește ...

Am preferat să tac, fiindcă avea aerul să-mi creadă scorneala.

De altfel, discuția nu a mai continuat. Asta era partea lui bună, de față cu o terță persoană, evita să provoace cea mai mică disensiune între noi. Mamă-sa bombăni ceva, nemulțumită să constate că mă trata ca pe o regină, atât de mulțumit era că m-a regăsit.

Toată seara mi-a fost greu să fiu prezentă, să urmăresc conversația; împotriva voinței, gândurile îmi zburau aiurea. N-avea importanță, și totul era conform ambianței altor dineuri. Totuși, când soacra mea și-a permis o remarcă acidă asupra aerului meu absent, nervii mi-au cedat. Am izbucnit în plâns de față cu toți, mi-era imposibil să mă mai opresc. M-am ridicat de la masă, scuzându-mă. Marc Olivier m-a luat în brațe, încercând, tandru, să mă liniștească, să mă mângâie cu vorbe dulci și, încet, mi-am regăsit calmul. Știind cât sunt de emotivă, gândea că sunt sub impresia spargerii. Am profitat, ca să mă eclipsez. A vrut să mă întovărășească, lucru pe care l-am refuzat, cu o perfectă ipocrizie mondenă:

— Nu, nu, mama ta nu vine atât de des, las-o să profite de prezența ta.

Socrul meu îmi ură noapte bună, mai călduros ca de obicei. Nu spusese nimic. Erau ani de când nu mai avea dreptul la cuvânt. Soția lui domnea tiranic. În seara asta savura o mică răzbunare.

Am putut, în sfârșit, să-mi fac baia purificatoare, să-mi ung pielea, să mă dau cu cremă. M-am cuibărit în pat cu o carte. Nu reușeam să mă concentrez, paginile îmi defilau prin fața ochilor, goale de conținut. Am fost usurată auzindu-i plecând devreme. La puțin timp, Marc Olivier ciocăni la ușă. Aveam nevoie de o prezență.

— Intră, dragul meu.

— Iart-o pe mama, spuse, este, într-adevăr, insuportabilă, atât de egocentrică...

Am ridicat din umeri. S-a întins lângă mine și eu m-am lipit de el. S-a apucat să mă mângâie, m-a sărutat. Îi suportam îmbrățișarea, dar corpul mi se crispa. Începu să mă mângâie mai jos, eu păstram distanța, cu gândul la celălalt. Dar astă-seară trebuie jucată comedia soției iubitoare. Tremuram, dar nu de fericire. M-am oferit, rapid, și pentru prima oară m-am prefăcut că freamăt sub mângâierile lui, pentru a sfârși cât mai repede. Înșelat de demonstrațiile mele, mă încălecă și mă pătrunse. M-am simțit străină de acest om care se agita în mine și care nu va putea niciodată să-mi ofere nici un sfert din plăcerea pe care celălalt mi-a smuls-o.

Am făcut, la iuțeală, un duș. Rămăsese la mine în cameră. Mă simțea încă încordată și-mi oferea toată dragostea lui. L-am liniștit, doar așa, să se potolească. M-a strâns lângă el pe sub cearceaf. Cât aș fi vrut să se ducă la el în cameră ! În sfârșit, a adormit adânc.

Cu ochii închiși am retrăit marea aventură, care mă obseda. Cu cât înaintam în noapte, cu atât eram mai pierdută, mai nenorocită. Uneori îmi detestam agresorul și în mine se năștea intenții criminale ; dar corpul mi se revolta, reclama din nou deliciile a căror revelație o avusese, această bucurie ascunsă într-un cotlon al ființei mele, căreia, până atunci, îi ignorasem existența.

Credeam că am ghicit cine era necunoscutul, chiar dacă mai subzista o ușoară îndoială. În întuneric simțurile îmi confirmau impresia. Mai întâi acel parfum bărbătesc, „Habit rouge" al lui Guerlain. Nu-mi plăcea în mod deosebit, dar mergea de minune cu pielea sa brună. Mi s-a părut că am zărit și nuanța închisă a părului. În sfârșit, și mai presus de toate, era contactul mâinilor sale, atât de ferme, atât de precise și totodată mângâitoare peste tot corpul meu și amintirea tactilă a modului inimitabil în care prelungea strângerile de mână de fiecare dată când ne-am întâlnit.

Aveam convingerea intimă că violatorul era Fabio, amantul celei mai bune prietene. Doream să-l revăd, dar imediat m-am întrebat de ce. N-aveam nici un chef să-i fac față, să-i întâlnesc privirea malițioasă.

Cu atât mai puțin, nu țineam s-o văd pe Sandra. Să-i povestesc totul, ar face-o să sufere. Totuși, nu doream să păstrez acest secret, prea greu de suportat. În toropeala care mă cuprinse, se contură imaginea lui Antoine, era singurul care mă putea ajuta, îmi putea explica, singurul care putea fi tot atât de bine prietenul unuia și confidentul celuilalt. Primele raze ale aurorei apăreau când, în sfârșit, mi-am găsit tihna.

II

M-am trezit, în timp ce mașina lui Marc Olivier vira pe pietriș. Sărind din pat, am răcnit de durere, glezna mea umflată întinzându-mă pe covor. M-am târât până la baie, am înghițit două aspirine și mi-am aplicat un bandaj bine strâns. Mă durea capul, nu mă simțeam deloc bine, dar dorința de a-i vorbi lui Antoine, de a afla mai multe, anihila orice oboseală.

Antoine nu deschidea magazinul decât după-amiaza. L-am sunat, sperând că n-o fi plecat, chiar din zori, să scotocească prin târgurile de vechituri. Telefonul zbârnâi de cinci ori, de șase ori, și nu răspunse decât la al șaptelea apel, monstrul !

— Pot să-ți vorbesc ?

— Bineînțeles... sunt singur și am tot timpul. Mai mult, pariez că vrei să-mi vorbești despre talentul unui anume pictor...

Răspunsul mă puse în încurcătură. Ce-i doi „cumetri" îndrăzniseră cumva să se informeze ? Dacă da, trebuia să fiu atentă la ce spun, să discut prudent.

— Ai ghicit. Aș vrea să știu mai mult despre Fabio.

— N-am prea mare lucru să-ți spun. A trecut ieri să mă vadă. I-am anunțat succesul vânzărilor din expozițiile. De-abia mă asculta, deși, săptămâna trecută, era singurul lucru care-l interesa. Este pentru prima oară când îl văd atât de captivat de o femeie. Pentru el, ești un amestec de fragilitate, de suavitate, de senzualitate, de mare feminitate, un pic perversă..." pe scurt, femeia perfectă. Este vrăjit de tine și îl inspiri mult în pictură. Ar vrea grozav de mult să te vadă și a venit la mine să-i dau numărul de telefon. Asta e... nu-ți pot spune mai mult.

Eram numai miere și fiere, și începusem să eșafodez planuri de răzbunare.

— Sper că nu te superi că i l-am dat...

— Din contra... În schimb, dă-mi-l pe-al lui. Perfect... Te îmbrățișez cu drag.

Anuarul electronic, branșat pe Minitel, mi-a furnizat adresa lui Fabio în următorul minut. Numărul corespundea.

M-a cuprins o furie rece, indescriptibilă. Fusesem victima a doi infami ticăloși.

Era în arondismentul al XIX-lea, era garsoniera mitocanului, din Avenue Simon-Bolivar, cel care se ascunsese în spatele unei draperii pentru a mă fotografia. Deci, Sandra îi era complice. Mă implorase să accept această ședință, tocmai când regia anunțată nu mă inspira. După aceea m-a îmbrobodit cu mesele pisicii de la ora cinci. Și eu, care-mi făceam scrupule fiindcă îl găscam frumos pe amantul celei mai bune prietene ! Iar codoasa asta nu ezitase să mă predea amantului, ca așa să mă violeze !

Eram în culmea furiei. Am uitat de oboseală, am uitat că șchiopătam, am uitat de toate celelalte și am sărit în mașină. Garsoniera ei era la celălalt capăt al Capitalei, ambuteiajele mă scot din sărite dar, fir-ar să fie, dar am ajuns într-un timp record.

Aveam cheia și am deschis ușa.

— Cine e ?

Vocea era fără timbru, îmbătrânită, mi-a fost greu s-o recunosc. Sandra s-a ridicat în fața mea, lunatică, atât de greu de recunoscut, că toată furia mea s-a topit.

— Ce s-a întâmplat ? Data viitoare când vei vrea să schimbi decorul, anunță-mă !

Dacă reușea să păstreze un dram de umor, nu era totul pierdut. Deci, m-am mărginit să-i povestesc. Totuși, pe măsură ce retrăiam scena, mă enervam și vocea-mi tremura de exasperare. I-am povestit tot, evitând

însă să-i descriu fantastica plăcere pe care o încercasem. În schimb, l-am calificat pe Fabio al ei drept gunoi, mai ales ca să-i văd reacția.

Se gârbovise sub șoc, cu ochii în pământ.

— Răspunde-mi cinstit, Sandra : care-i rolul tău în acest jalnic complot ?

A clacat dintr-o dată, izbucnind în hohote de plâns. Amenințată că nu o va mai vedea, Sandra îi cedă cheile, acceptând această unică posibilitate de întâlnire între noi. Fabio reușise să-i smulgă propunerea de a-mi arăta fotografiile de la ședința de poză. (Aș fi preferat tabloul pe care mi-l va face dacă tot voiam să cumpăr unul.)

Ce individ murdar ! Acum plângeam îmbrățișate, vărsându-ne amarul, mai ales că, după isprava asta, l-a văzut pe Fabio, de-abia după două zile... De când știa, era geloasă pe mine ; nu suporta ideea că făcuse dragoste cu mine, uitând cu totul împrejurările.

Liniștea apăsătoare ne despărțea. Nu mai știam ce să ne spunem, iar apropiata noastră afecțiune îmi părea dintr-o dată incertă. M-am ridicat prima.

— Haide să strângem... Te ajut.

Gata să sară la mine, să-și apere ce-i aparținea, mă privea dușmănos.

— De fapt, nu prea ți-a displăcut !

— Sunt dezolată, dar uiți că tu ești singura responsabilă !

— Ai fi putut să-i spui !

Rea-credință sau durere oarbă ? Oricum, era prea mult. M-am întors și am plecat, fără un cuvânt, cu un gust amar, cu impresia că o veche prietenie se destrămase.

Îi promisesem lui Antoine că voi trece, după-amiază, pe la magazin. Dar nu mai aveam chef ; mi-a acceptat scuzele, chit că erau destul de confuze.

M-am întors acasă, cu nervii zdrobiți, moartă de somn. M-am prăbușit pe canapeaua din salon.

Soneria telefonului m-a scos din amorțeală. Am ridicat receptorul și am spus cu greutate un alo.

— Te-am trezit, Béatrice ?

Inima-mi bătea cu furie. Era vocea pe care o așteptam, o speram, o doream. Am spus, fără să gândesc ; „Nu, nu, Fabio, unde ești ?"

Trezită din somn, fără apărare, mă dădusem de gol. Mă trădasem prosteste, dându-i să înțeleagă că nu eram supărată pe el, nu cum ar fi trebuit să fiu. Profita, legănându-mă cu vocea lui caldă și profundă.

— Sunt acasă, dragostea mea... de zeci de ori am vrut să te sun. Mi-era cumplit de teamă că vei închide. Mă simt atât de vinovat, dar vreau nespus de mult să te revăd. Sunt în stare să îndur orice, numai să mă ierți. Te iubesc. Te așteptam de atâta vreme...

Nu pricepeam nimic din acest monolog, simpla lui melodie mă vrăjea. Încercam o inefabilă bucurie la auzul acestor declarații atât de tandre. Continua, inhibându-mi orice rezistență. Ura-mi pălea, luneca, mai întâi, spre resentiment, apoi doar spre reproșuri, ca, în final, să-mi uit complet ranchiuna când, cu vocea vibrândă, termină :

— Te doresc !...

— Da, Fabio.

Mă desfătam rostind cu glas tare acest nume iubit, pe care, fără să îndrăznesc să mi-o mărturisesc, îl repetasem de atâtea ori în gând.

Mă așteptam. Acceptasem întâlnirea și îmi dădeam dintr-o dată seama că, ducându-mă la el, deveneam, pentru totdeauna, vinovată față de soțul meu. Trișasem adesea cu Marc Olivier, dar o făcusem marginal, numai de suprafață. A-l înșela devenea un lucru grav, o trădare.

Pe de altă parte, a nu-l revedea pe Fabio însemna să nu-i pot cunoaște adevăratele sentimente. M-am hotărât, deci, să mă duc și să nu-l las să se atingă de mine. Voi aștepta să se scuze, dacă va găsi cuvintele potrivite. Îmi făurisem o personalitate apropiată de a eroinelor lui Stendhal, care-mi legănaseră adolescența, femei care sfârșeau prin a muri din cauza unor pasiuni nebune, rămânând, în același timp, neprihănite.

Ușa era întredeschisă, ceea ce mă enervă ; îmi reamintea prea mult de prima întâlnire. Fabio era așezat pe canapea. Fuma nemișcat, pândindu-mă. Mă lăsă să mă apropi, ca sălbăticiunea ce-și hipnotizează prada. Privirea lui mă pătrundea, dorința creștea în mine, arzătoare, topindu-mi hotărârile stendhaliene.

Am vrut să-i pronunț numele. Mi-a făcut semn să tac. Îmi mângâie coapsele, degetele îi urcau pe fese. A

trăs, ușurel, fermoarul *jeans*-ului cu care mă blindasem crezând că mă va apăra. Și-a așezat capul pe pântecul meu. Respirația lui fierbinte mă electriza. Eram din nou fără apărare, sexul nu mă mai asculta. El se ridică, și buzele i se îmbinară cu ale mele. Am schimbat un sărut lung, pătimaș. Mă ridică și mă duse în pat. Mă dezbrăcă fără menajamente, apoi mă mângâie, mă mușcă, mă zgârie. Mă trăta ca pe o prințesă, ca pe o cățea. Eram nebună de dorință. Când limba-i mi-atinse sexul, i-a dăruit o juisare imediată. Mă ofeream lui fără nici o reținere. Își smulse cămașa, își scoase pantalonii și veni lângă mine. I-am admirat nuditatea. Mă voia, dar l-am împiedicat. L-am atins. N-avea pic de grăsime, parcă era o sculptură. N-avusesem niciodată până atunci un bărbat atât de frumos în patul meu, dar, bineînțeles, cunoscusem atât de puțini ! Corpul îi era făcut pentru dragoste, i-am absorbit falusul cu gura ; mirosul lui mă îmbăta. Doream să-l descopăr, să-l pipăi, să-l gust... Mă trase de păr, obligându-mă să-i dau drumul. M-am simțit mândră de mine, fusese cât pe ce să-mi explodeze în gură. Se întinse deasupra-mi și, în sfârșit, mă pătrunse. Din clipa aia nu am mai fost decât unul. Răgăseam acea sfârșeală și acea căldură în pântecul meu. Făcea dragoste violent și tandru, năvalnic și delicat, cu finețe și cu impetuozitate, uneori sublim, alteori brutal. Eram fericită, peste măsură de fericită. Așa ne-am iubit, fără reținere și, pentru el, renunțasem la orice pudoare.

Timpul se scurgea. Eram întinși, cu trupurile brobonite de sudoare ; de-abia schimbasem câteva vorbe de dragoste. Soneria ne trezi din beatitudine. Se ridică, înfășurându-și un prosop în jurul șalelor.

Pluteam pe un nor ; am închis ochii, am scos un suspin de satisfacție. În secunda următoare am încremenit, trăgând cu urechea. Recunoscusem, la ușă, vocea Sandrei, al cărei ton se ridica. Îl agresa pe Fabio, îl insulta, îl trata de „târâtură". Nu am reușit să aud ce-i spunea. Mă temeam. Mi-i imaginam îmbrățișați și asta era ceva insuportabil. Îl doream numai pentru mine, pentru mine singură. M-am ridicat, să văd. Sandra era în genunchi pe prag, la picioarele lui, și se ruga.

— Te iubesc, lasă-mă să intru.

Obrazul îi trăda suferința. Mi-era milă de ea. Fabio nu ceda și începea să-și piardă răbdarea. Ea insista.

— Știu că ești cu o femeie, dar sunt gata să te iert.

Se agăță de coapsele lui, și prosopul căzu. Ea încercă să-i acapareze sexul. El o respinse, ea se cramponă. O aruncă, brutal, pe dușumea.

— Sunt cu Béatrice, șterge-o !

— Fricoasa aia, ce-ți poate oferi ?

O ridică, zgâlțâind-o. Era palidă, descompusă. O repezi.

— Sărmană idioată ! Dacă am avut de-a face cu tine, n-a fost decât ca să mă pot apropia de ea, așa că acum lasă-ne, dracului, în pace ! Șterge-o !

— Nu... Nu se va termina așa ! strigă ea cu disperare.

Îi trânti ușa în nas. M-am aruncat în așternut. Veni lângă mine, aparent deloc tulburat. Îl observasem, îi așteptam reacția. Se mulțumi cu :

— Era Sandra, este la curent.

Și mă luă în brațe.

— Mi-e frică, ce vom face ?

Mă sărută, înainte de a-mi răspunde.

— Ne vom iubi !

Omul ăsta poseda uluitoarea capacitate de a trece, într-o singură clipă, de la tandrețea infinită, la duritatea extremă. Am făcut și iar am făcut dragoste, am cunoscut fericirea fără să-mi mai pun întrebări.

Spre sfârșitul după-amiezii, am crăpat un ochi. Cu trupul amorțit, m-am ridicat, de-a dreptul ghiftuită. L-am privit. Dormea adânc, și trăsăturile, relaxate, erau și mai frumoase. Aveam poftă să-l mângâi. Îi învățam pe dinafară obrazul, ca să mi-l amintesc ori de câte ori voi dori. Mi-am făcut un duș, în goană, m-am îmbrăcat. Eram pe picior de plecare, când s-a trezit.

— Rămâi cu mine !

— Nu pot, trebuie să mă duc acasă !

— Când te voi revedea ?

— Nu știu, dragostea mea. Totul este atât de nou pentru mine... Lasă-mă să mă gândesc. Nu este chiar atât de simplu ! Sărută-mă !

— Viața este scurtă, Béatrice, trebuie să știi să profiți. Fericirea este rară, nu o rata !

12

Când Patrick dădea explicații, obrazul i se însenina, nu-i mai vedeai nici cicatricea, nici urâțenia. Ținea în mână niște hârtiuțe, întinzându-și arătătorul pe harta cerului în momentul nașterii, comenta, una după alta, poziția și semnificația fiecărei planete, a fiecărei case, insista asupra importanței ascendentului : Scorpion în conjuncție cu Taurul.

Până atunci, astrologia se limitase pentru mine la semnul solar și acum înțelegeam de ce mi se păruse artificial. Cu Patrick descopeream un univers complex. Îl ascultam dezvoltându-mi tema și-mi vedeam propria personalitate în transparență. Îmi vorbea despre mine ca și cum m-ar fi cunoscut de multă, foarte multă vreme. După el, această cercetare putea să mă ajute să-mi înțeleg subconștientul, să devin mai puțin sclava destinului. Mi se părea că, acum ori niciodată, era momentul.

I-am mărturisit aventura mea cu alt bărbat, a surâs, nu părea defel surprins. Îmi explică, amănunțit, că traversam o perioadă de mari frământări, în special în viața mea sentimentală, perturbație datorată, fără îndoială, lui Pluton. Patrick mă fascina și i-am cerut sfatul.

— Pot să te învăț să devii înțeleaptă, adică să-ți stăpânești Eul interior. În acest fel, în loc să faci cum te taie capul, vei lua, în deplină cunoștință de cauză, deciziile care se impun. Dar nu pot în nici un caz să-ți ordon

ce ai de făcut. Liberul nostru arbitru ne aparține numai și numai nouă, este pedeapsa capitală a condiției umane.

Patrick îmi vorbise atât de mult, încât pentru mine totul rămăsese destul de confuz. Îmi oferi cele două cărți pe care le adusese, sfătuindu-mă să le citesc cât mai curând posibil. Mă întrebă, apoi, despre Sandra. I-am povestit de cearta noastră, explicându-i, pe scurt, motivele și, mai ales, neliniștea mea în ceea ce privește urmările, știind-o cât este de impulsivă. Încercă să mă liniștească.

— Las-o câteva zile. Probabil că este nenorocită, dar te adoră, totul se va lămuri.

Credeam fără s-o cred. Dar, mai ales, n-aveam nici un chef să i-l cedez pe Fabio, și mă rodea gândul că o astfel de seducătoare de profesie ar fi în stare să mi-l ia.

Spre ora șapte seara, eram înapoi în Saint-Cloud, închisă în camera mea, cu o oră bună în față, pentru a reciti însemnările lui Patrick și să consult cărțile.

Răgazul nu a fost lung. L-am auzit pe Marc Olivier venind, mai devreme ca de obicei. Am coborât să-l întâmpin, cu presentimentul unei drame. Niciodată nu-l văzusem astfel ; figura crispată, maxilarul încleștat, alb ca varul. Fără să-mi spună bună seara, m-a atacat, furios :

— Am să-ți vorbesc, stai jos.

M-am supus, plecând, vinovată, capul. Eram convinsă că descoperise adevărul, pentru că nu mi se adresase niciodată cu duritate. Își turnă un pahar de whisky sec, pe care-l înghiți înainte de a-și da drumul :

— Sandra mi-a telefonat la birou azi după-amiază.

Își dusese la îndeplinire amenințarea... M-am înroșit, inima-mi bătea să-mi spargă pieptul.

— Și ce ți-a spus ? Suntem certate, știi ?

Mă măsură de sus în jos, înfricoșător la vedere, rămânând în picioare dinadins, pentru a mă domina mai bine.

— Bineînțeles ! Mi-a fost greu să o cred când mi-a dezvăluit că ai un amant. Aveam atâta încredere în tine. Te simțeam absentă, dar nu mi-aș fi imaginat niciodată că era vorba de un altul... Dacă nu s-ar fi jurat pe ce are mai sfânt că i-ai suflat iubitul, n-aș fi crezut. A insistat, cu lux de amănunte. A pus și de la ea, fără îndoială, ca să te ardă că i l-ai luat, făcându-mă să sufăr cu o plă-

cere sadică. Ai fi putut, cel puțin, să eviți să-i relatezi despre „performanțele" mele sexuale. Dacă nu erai fericită, trebuia să vorbești cu mine.

Am amuțit, bestia ne distruse pe amândoi !

— Ascultă-mă. Nu vreau nici o explicație. Îți dau două zile de gândire. Ori îmi juri că nu-l vei mai vedea, ori pleci din casă.

Vocea îi tremura, ochii îi înotau în lacrimi. Era profund îndurerată. Mă detestam fiindcă-i făcusem atât de mult rău. M-am aruncat în brațele lui și am vrut să-l sărut. M-a îndepărtat ușurel. Am șoptit de mai multe ori :

— Iartă-mă, dragul meu, iartă-mă...

M-a apucat de umeri. Se controla mai bine decât mine. În loc să tac, i-am spus prostește :

— Lasă-mă să-ți explic...

— A, nu ! Mai ales asta nu ! mă întrerupse. Nu vreau să aud genul de fraze care-ți rămân înfipte în amintire. Îți las o șansă și, dacă îmi promiți că nu-l vei mai vedea, îți dau cuvântul că nu-ți voi mai vorbi niciodată de acest... incident.

A ezitat asupra ultimului cuvânt și îl folosise ca să-mi demonstreze că s-ar putea să nu fie prea grav. N-aveam nici o posibilitate să lupt cu el în ceea ce excela : manipularea vorbelor și a argumentelor. Era mai bine să tac, o dată pentru totdeauna.

— Promite-mi, reluă, că te vei gândi și că nu-l vei revedea în aceste două zile. Promiți !

Am dat din cap, în semn de aprobare.

— Nu, Beatrice, vreau să mi-o spui dis-tinct !

— Da, îți promit !

— Bine... voi reveni peste două zile. Dacă ești aici, viața noastră va continua ca și până acum. Vom merge să cinăm undeva. Dacă nu, fii amabilă, adună-ți lucrurile și părăsește Saint-Cloud. Nu vei avea decât să-i comunici secretarei mele noua adresă.

Se îndreptă spre ușă, fără o privire pentru mine. Mi s-a făcut rău. Nu suportăm să-l văd plecând astfel. Am strigat.

— Te iubesc ! Te implor, rămâi cu mine !

Nici nu s-a clintit și a dispărut fără să-mi arunce o privire. Când am auzit mașina demarând, am urlat de durere. Sufeream pentru durerea pe care i-o provocasem. În seara asta, dacă ar mai fi rămas un moment, aș fi putut să-l jur că nu-mi voi revedea amantul. Trebuie să recunosc, în orice caz, că atitudinea lui era ieșită din comun. A evitat să-mi facă o scenă. Era chiar de acord să mă ierte. Pentru ce mă părăsea ? Mă punea la încercare ? De ce n-aveam dreptul să-mi consolez soțul ? Dar dacă plecase s-o întâlnească pe Sylvie, secretara ? Nu mi-l închipuiam mergând la un hotel. Descopeream că mă rodea gelozia, și asta era intolerabil.

A sunat telefonul. M-am repezit, sigură că-l voi auzi vocea. Era Fabio. Am închis imediat. Soneria a răsunat din nou și, ca să evit orice tentație, am scos telefonul din priză.

Am bântuit prin casa goală o parte din noapte, înainte de a mă hotărî să înghit niște pastile ca să mă afund mai repede în uitare.

A doua zi, m-am târât din cameră în baie, din baie în salon... Am înghițit filme la video, am rontăit ce s-a nimerit. Am rămas în trening, nepieptănată. A treia zi, n-am mai suportat această singurătate impusă. Simțeam nevoia să văd pe cineva. La începutul după-amiezii, m-am dus să-i fac lui Antoine vizita promisă.

Era acolo, în fața mea, fericit să mă vadă, ascultându-mă. M-a lăsat să-mi termin povestea.

— Îmi pare rău că te văd numai ca să-mi vorbești de Fabio, spuse, dar e mai bine decât nimic... Ar trebui să te instalezi la mine, vei învăța meseria, asta ți-ar putea fi de folos dacă va trebui să te întreții.

Se îndoia de mine ? Îi spusesem, totuși, că intenția mea fermă era să rămân cu soțul meu.

— Momentul ar fi prost ales să-i anunț lui Marc Olivier dorința mea de a lucra.

— Nu, dimpotrivă. Te înșeli, va accepta, prea fericit să te păstreze !

Mi-am petrecut după-amiaza în magazin. Am admirat maniera în care-și primea vizitatorii. Găsea formula potrivită pentru fiecare, vorbele necesare. Le schimba în

funcție de sex, vârstă, presupusele posibilități financiare ale persoanei. Între venirea și plecarea a doi clienți, îmi destăinui regulile sucesului în acest comerț : să fii capabil să intuiești bugetul și gradul de cultură al fiecărui cumpărător.

La un moment dat, când mă așteptam mai puțin, Antoine și-a permis un gest, acela de a-și pune mâna peste a mea. Îl lăsai să se joace cu degetele mele. Ale lui erau lungi, fine. În acest moment mi-era foarte apropiat. Mi-am regăsit respirația calmă și liniștea care-mi lipsiseră de câteva zile. Dar iată că îmi duse mâna la buze și mi-o sărută cu fervoare.

Farmecul se rupsese ; răsuflarea îi devenise sacadată, vedeam născându-i-se în ochi dorința. Prietenia lui nu era chiar atât de pură pe cât voia să pară.

Din fericire, o doamnă intră tocmai atunci în magazin. Era trecut de ora șase, trebuia să mă duc acasă.

— Am plecat, îi spusei. Pot să vin mâine ?

— Bineînțeles, aici ești ca acasă.

Am surâs obosită și i-am răspuns :

— Îmi pare rău că am prea multe „acasă".

Îmi făcu, complice, cu ochiul și mă părăsi, ca să se ocupe de clientă.

Momentul crucial se apropia. Voiam să rămân cu Marc Olivier ; aveam atâta afecțiune, atâta tandrețe, atâta admirație pentru el. Dar aceste sentimente mi se păreau prea neînsemnate față de dragoste, de pasiune, de sex. Va ști să mă facă să-mi uit pulsațiile ? Va putea să mă facă să simt din nou plăcerea ? Nu aveam, oare, dreptul să dispun de tinerețe și să-mi refac viața ?

Am sucit și am răsucit în cap de sute de ori aceste argumente. Totuși, ajungând acasă, nu-mi schimbasem hotărârea. Mă așteptam, cu toate luminile aprinse. După figură, nu prea dormise. Ne-am aruncat unul în brațele celuilalt, m-a strâns tare, tare, îndelung. Buzele ni s-au unit și, masinal, am regăsit gesturile obișnuite.

— Am rezervat la *Fouquet's* [1], îți place localul, nu ? spuse, cu o voce ușor forțată.

[1] Unul din cele mai luxoase și rafinate restaurante pariziene *(n.t.)*.

— Da, iubitule, ai făcut bine. Mă duc să mă schimb.

— Nu, ești foarte bine așa. Nu te mai las. Mi-a fost teamă că nu te vei mai întoarce !

Modul în care a spus-o, intensitatea privirii mă impresionară.

Am șoptit :

— Hai să mergem !

Obținuse una din cele mai bune mese. Comandă șampanie rosé. Am băut mult încă de la începutul cinei. Simțeam nevoia să fiu veselă. Când am ajuns la desert, îmi puse în farfurie un pachețel. Mă așteptam la orice, în afară unui dar.

— Ești nebun ! i-am spus veselă.

Răspunsul lui fu plin de seriozitate.

— Da, nebun după tine. Te iubesc, Béatrice.

Cadoul mă făcu să evit răspunsul. Nu reușesc niciodată să desfac pachețelele și mă enervez. S-a amuzat și a desfăcut cutiuța. Era o verighetă bătută cu diamante, sclipând la fel de tare ca și ochii mei. Am pus-o, ostentativ, pe mâna stângă și mi-am sărutat inelarul. Această manifestare de fericire calmă mă liniștea. Dar Marc Olivier era prea prevenitor, parcă mult mai mult ca de obicei. Ajunși acasă, mă înlănțui încă din hol. Era momentul de care mă temeam !

Mă mângâia cu o ardoare neîndemânatică. Îmi dorea mult prea mult trupul ca să știe să-l facă să vibreze la unison cu al său. Mi-ar fi plăcut să simt și eu aceeași voluptate, însă atingerile lui febrile mă împiedicau. Asaltul era mult prea rapid. Cu toate astea, am jucat jocul și nu cred că și-a dat seama. Ca să scap mai repede, am simulat juisarea cu chițcăieli de șoricel. Puse capăt acestei penibile scene, convins că, în sfârșit, m-a recucerit. Nu m-a scutit de nimic, pentru că, după aceea, a încercat să se și asigure, chestionându-mă asupra acuplării noastre.

Ca multe alte femei, l-am mințit, i-am jurat că a fost superb, că m-a transportat departe, departe, foarte departe. Probabil că am fost convingătoare, pentru că a adormit asupra acestor cuvinte. Eu plângeam și-mi reprosam lacrimile. Oare cele mai multe neveste nu m-ar invidia pentru calitățile bărbatului meu ? Atunci ? Ca să mă conving, am făcut să scânteieze, în întuneric, inelul.

13

Îmi rontăiam cornul, înghițeam, din timp în timp, o gură de cafea, nu-mi era nici foame, nici sete. Adoram, de obicei, să prelungesc aceste momente când, în așternutul încă fierbinte, savuram, pe sărite, micul dejun, dar, în această dimineață, nu reușeam să trăiesc — ca o epicuriană — clipa.

Scenele din ajun mă tulburau chiar și acum, după somn. Aș fi dorit să păstrez acest soț, căruia, totodată, îi reprosam că mi-a impus o crudă alegere, o detestam pe Sandra, responsabila acestei situații conflictuale. Telefonul sună. Am ridicat, furioasă, receptorul. Era Fabio.

— Dragostea mea, de trei zile încerc să dau de tine. De ce nu m-ai sunat ? Era cât pe ce să vin, dar Antoine n-a vrut să mă întovărășească. Se pare că, pentru moment, am provocat suficient destule probleme.

Ce ușurare ! Aveam eu suflet romantic, dar nici chiar așa, să văd, față în față, soțul și amantul. Vocea lui Fabio acționa ca o puternică vrajă erotică, mă schimba într-un automat ascultător. La auzul vorbelor sale, ființa mi se transforma, trupul tânjea după el. Sensul lor îmi scăpa, nu mă mai gândeam la urmări, nu mai eram decât o femeie îndrăgostită.

— Iartă-mă, iubitule... Mi-e dor de tine.

— Vino repede !

Am înșfăcat o geantă de voiaj, am îndesat în ea câteva haine și trusa mea de toaletă. Fără să mă mai gândesc, fugeam, nestiind dacă mă voi mai reîntoarce vreodată la domiciliul conjugal.

De-abia pusesem mâna pe clanța de la intrare, când soneria m-a făcut să tresar, ca prinsă în flagrant delict. Ezitam să deschid ; până la urmă, m-am decis, cu greu, s-o fac. Sandra tropăia, nerăbdătoare.

— Era să plec, credeam că nu e nimeni.

— Dacă-l cauți pe Marc Olivier, du-te la el la birou.

— Te implor, iartă-mă. N-am vrut să provoc toate nenorocirile astea. Îmi pare rău. Lasă-mă să intru.

— Dacă ții neapărat ! Dar doar un moment ! Crezi, într-adevăr, că am mai avea ceva să ne spunem ?

Fuma nervoasă, în picioare, în hol.

— Cum a luat-o ?

— Cine ? Soțul meu ? Ți-ar place să știi, dar n-am timp. Mă duc la Fabio.

Căutasem cuvinte otrăvite, s-o fac să sufere, să mă răzbun pentru ce-mi făcuse. Doream o ceartă violentă, ca să ne încheiem socotelile. Ea, dimpotrivă, vorbea cât se poate de calm.

— Nu te duce... Nu face asta. Ai să regreți. E un personaj malefic.

Terenul nu-mi convenea. Am provocat-o din nou, exagerând :

— De ce te amesteci ? Ajunge, de-acum... Lasă-mă să-mi trăiesc viața așa cum înțeleg eu, cu cei ce mi-o vor umple de lumină ! Este un artist magnific...

De astă dată nu mai izbuti să-și păstreze calmul și explodă :

— El, un mare artist ? Cu eleve ? Pe dracu' ! Împresurat de modele ? Ie-te ciuciu ! Șmecherii, ca să racolezе clientelă. Una sau două ședințe de f... zdravăn, în schimbul achiziționării unui tablou la pielea goală. Artistul ăsta al tău trăiește din ce-i atârnă între picioare. Și-acum te las, idioato ! Telefonează-mi, totuși, când vei avea nevoie de mine.

Mi-a luat-o înainte, smulgându-mi ușa din mână și trântind-o în locul meu.

Ultimele ei cuvinte mă lăsară perplexă, dar, în definitiv, să te desparți de o prietenă mi se părea mai puțin dificil decât să părăsești un soț.

M-am dus pentru o ultimă dată în camera mea, cu strângere de inimă, adunând două-trei lucruri înainte de a închide ușa. Mai târziu voi avea timp să mă întorc să mi le iau pe toate. Nu-mi păräseam domiciliul conjugal. N-aveam de gând să mă mut. Sigur, plecam, dar în mod onorabil; ceea ce presupunea că ar trebui să las o scrisoare. Am început să scriu, să tai; cuvintele mi se învălmășeau în cap. De fapt, mă justificam și nu-l ajutam pe soțul meu, în nici un fel, să-mi accepte plecarea. Am terminat prin a mâzgăli, cu ochii în lacrimi, aceste câteva vorbe pe o carte de vizită:

„Plec, nu trebuia să-mi ceri să aleg. Sunt tristă, te iubesc. Soția ta".

Mă apucase înduioșarea de mine însămi. Era timpul s-o iau din loc, altminteri, cine știe dacă voi mai reuși. Mi-am șters ochii, nerăbdătoare să-mi găsesc consolarea în brațele celuilalt.

Traseul mă supunea unor încercări cumplite, la fiecare stop îmi venea să fac cale-n toamnă.

Dar, totul a dispărut ca prin miracol, când, urcând etajele, dorința creștea în mine treaptă cu treaptă. Ușa se deschise după câteva secunde, ce-mi părură foarte lungi, și, în sfârșit, eram în brațele lui.

În liniște — privilegiul amanților cărora le sunt suficiente sărutările ca să se înțeleagă — ne-am aruncat în patul cu așternutul nestrâns. Am făcut dragoste, iar și iar. Fabio îmi readuse liniștea și puse capăt remușcărilor mele devastatoare.

Dacă cumva ațineam sau nu mai eram atentă, era suficient să-mi șoptească la ureche ca să-mi redea tonusul:

— Cât ești de frumoasă, prințes-o!

Îmi întindeam degetele spre el, unghiile mele fosneau pe trupul lui într-o atingere subtilă, care-mi dădea senzația că șifonez o blană mătăsoasă, o piele satinată, perfect întinsă.

Îi luam sexul, îl plimbam peste tot, pe la încheietura umerilor, în lungul gâtului, îl lipeam de bărbie, de obraji.

Când mi-a atins nasul și când i-am respirat mirosul de mosc, îmi oferii o prelungă plăcere solitară.

Era minunat. Porneam mereu de la prima pătrățică, la fel ca în jocul de șotron al copilăriei, la fel ca și cum ar fi fost prima oară.

Buzele îmi înlocuiau degetele. Finețea lor îmi aducea o mulțime de noutăți asupra tensiunii acestui tegument fierbinte, brun, acoperit de peri negri. Pulsațiile venei care se zbătea sub limba mea mă vrăjeau. O umezeam pe toată lungimea, reveneam de unde plecasem, îi găseam, la prima atingere a limbii, vârful zemos acrișor ca o tartă cu măcrișe. Îmi lingeam buzele și îi ghiceam privirea amuzată. Urmăream conturul buzelor. Ele se desfăceau sub apăsarea falusului, după care îl respingeau ca pe un sâmbure supt.

Mișcarea făcea ca sânii să-mi tresalte, plini, ispititori. Îi apăsa, murmurând:

— Ader sânii tăi, prințesa! Sunt mătăsoși ca pielea unui heruvim.

— Sunt ai tăi, iubitule. Vino între ei.

Îi luam sexul, îl ghidam, apoi i-l striveam, făcând să țâșnească printre sânii mei această bărbăție care acum era a mea. Plecând capul, izbuteam totodată să-mi lipesc gura de conul impetuos, să-l aspir, să regăsesc gustul acela dulce-acrișor care mă făcea să mor de poftă. Propria-mi salivă se scurgea pe gâtlej în jos, îmi părea precum mierea topită în lapte și-mi oferea o doua plăcere la gândul că, în curând, va fi el, bărbatul meu, cel pe care-l voi înghiți. Pătimașă, mă năpusteam asupra acestui superb mădular, înălțat pentru mine, cu o asemenea ardoare, încât Fabio trebuia să mă rețină, apucându-mă de umeri, ca să nu mă sufoc.

Fabio, artistul, îmi contempla spatele, rotunjimile lui, această tălăzuire de mușchi, acest seism de emoții care se modula și ondula după bunul plac al improvizațiilor mele pofticioase.

Nu mă mai săturam să admir acest magnific membru, al cărui stăpân pierise cu totul, cufundat în propria-i uitare. Era „membrul" elementul primordial, care se lăsa posedat, breloc unic, fetiș al trupurilor îngemănate. Înainte de a-l aspira, i-am aruncat o ultimă privire. L-am înfundat adânc și m-am lăsat îmbătată de țâșnirea lui, ținând de surescitare și încântare.

Am încremenit, cambrată, deasupra lui. Visam la magice grădini și la făpturi din altă lume, superbe în goliciunea lor. Pesemne că, în acele vremuri bucolice cântate de Vergiliu, trebuie să fi fost minunat să faci dragoste, fără constrângeri, în mijlocul naturii, în nări cu mireasma ierburilor și parfumul pădurii. Visam la frumosul meu atlet grec cântându-mi din nai, modulând sunetele pentru a mă seduce și pătrunzându-mă la nesfârșit în ritmul vorbelor șoptite. Mii de fiori mă furnicau între coapse. Simțeam, pe la spate, atingerea bărbăției nesătulului meu amant. Am închis ochii, concentrându-mă asupra imaginii voluptății pe care o va stârni.

— Îți place, zii, să te simți călărită?

Nu mai eram prințesa lui, devenisem drăguța lui târfuliță. Cu plăcere reînnoită, am substituit personajele.

Instinctiv, am ferecat între coapse acest divinizat mădular. Furnicături îmi parcurgeau pielea, cotropeau pântecul și șoldurile, pulsau dinspre talie spre pubis, cucereau labiile sexului meu în ebuliție. Așteptarea devenea insuportabilă. Cu cât strângeam mai mult ploapele, cu atât simțeam crescându-i consistența, devenind și mai dur, croindu-și calea prin vâlcea, către partea dorințelor care, umedă, îl aștepta.

Am știut atunci că va fi de-adevăratelea, că voi urca pe acel pisc. O bucurie de nedescris îmi înnoda măruntaiele. Lucrul mi se părea firesc, în orânduirea simplă a fericirii carnale, a împlinirii trupului meu, ea concretiza o realitate care, cu o clipă mai înainte, nu fusese decât un vis. Atât de nădăjduita plăcere rustică se materializa acum într-o virilitate agresivă. În mine fremăta femeia cum nu mai fremătase niciodată, o femeie fericită de a fi putut împlini una din fantasmele sale secrete. Cu capătul sexului său, impetuosul bărbat o împingea către culmile iubirii, într-o definitivă ei sacralizare.

— Spune-mi că-ți place să te lași călărită, spune-mi.

— Îmi place, vreau să mă călărești...

Mă făcea să juisez doar cu vorbele sale. Eram lac de sudoare, pierită, sclavă. Mă dăruiam trup și suflet celui care mă ducea în al nouălea cer al niciodată bănuitului extaz. Fiorii îmi măcinau pielea coapselor, boltind peste floarea cu toate petalele desfăcute, fremătând ca o holdă aurie.

Mâinile lui mi-au imobilizat pentru o clipă coapsele fremătânde; exact cât să se frece de clitorisul meu, scurt, dar ferm. Am juisat pe loc, am juisat prin toți porii, în imensa bucurie a dăruirii.

Dar, în timp ce-mi regăseam suflul și-mi adunam mințile, mi-am dat seama că nu se scursese în mine, mă posedase reținându-și explozia. Și chiar dacă aș fi avut oarecare îndoieli, mi le-a risipit cu tonul persiflant cu care mi-a spus:

— O vrei, p... asta lungă, o vrei până la fund, da sau nu?

— O vreau, da, vreau frumoasa ta p..., o vreau!

Din clipa aceea, o turbare îmi cuprinse măruntaiele.

Fabio îmi menținea viguros coapsele și-și făcea drum printre fesele mele care plescăiau sub asaltul lui. Se știa mai puternic, mai dur, mai rezistent decât mine. Se simțea mai capabil decât oricare alt bărbat să mă posede total și să mă facă să mor de plăcere; simțea în el tăria unui zeu ce devastează frumoasa muritoare prosternată la picioarele sale. Se dezlănțuise într-un du-te-vino fulgurant, până când vulcanul și-a revărsat lava fierbinte în cele mai tăinuite unghere ale ființei mele.

Mantia voluptuoasă a plăcerii mă acoperi îndelung. O lume îndepărtată mi se revelase — mi se părea — pe care o părăseam cu dificultate.

Am clipit, înainte de a deschide ochii, dându-mi seama că mă observa.

— Ești a mea, acum ești, într-adevăr, a mea, a spus.

Avea dreptate. Toate inhibițiile mele pieriseră una după alta. Acum mi se părea normal să juisez de-atâtea ori și, mai ales, atât de iute. Când mă privea de aproape, intens, nu mai eram stânjenită. Îmi admira sexul și eu îi îneurajam privirile. Putea spune că mă poseda total și asta mă umplea de fericire pentru prima oară. Cea mai dificilă din mărturisiri s-a născut pe buzele mele:

— Te iubesc.

În acel moment eram convinsă. Îmi putea cere totul. Corpul meu îi era oferit în întregime.

Pleacă, spre seară, stomacul îşi cere drepturile. Ne-am hotărât să rămânem acolo; nici unul şi nici celălalt nu aveam chef să vedem pe cineva — îndrăgostiţii sunt sinceri pe lume.

L-am surprins când punea din nou, discret, telefonul în priză, cu reflex de hoţ. La fel făcea şi Sandra, ca fel şi el, indicând numeroaselor sale amante că nu dorea să fie deranjat. Mi se cam strânse inima, dar am avut curajul să nu-i pun întrebări. Comandă la un restaurant o grămadă de bunătăţi, vizibil fericit. Protestai contra cantităţii, mă întrerupse, surâzându-mi:

— Trebuie să-ţi recuperezi forţele, noaptea este de-abia la început.

Am mâncat, ne-am gâdilat, ca doi porumbei, era sursa fericirii. Apoi am adormit, cu trupurile împletite. M-am trezit peste noapte, surprinsă că-l eram alături. Dormea adânc. Îl observam, îl descopeream, atingându-i ceafa, părul, punându-mi arătătorul pe gura lui cărnoasă, irezistibilă, airăgătoare. Pentru a o închide? Pentru a o întredeschide? Pentru a-mi grava în memorie căldura şi frumuseţea ei? Se răsuci în somn, mormăind. Mi-a fost teamă că-i tulbur tihna şi nu m-am mai mişcat. Am rămas neclintită lângă el, totul era nou pentru mine. Resturile cinei erau pe covor. Eu, care dusesem o viaţă atât de ordonată... m-a bufnit chiar râsul imaginându-mi-l pe Marc-Olivier mâncând pe un taburet.

M-am cuibărit în căldura acestui trup, cu pielea palpitând la contactul cu el. De obicei, nu-mi plăcea să dorm cu un bărbat, dar el mă liniştea, îmi reîncărca bateriile. Am adormit din nou, în beatitudine.

M-a trezit mirosul cafelei care fierbea. Am deschis ochii ca să mă familiarizez cu acest univers necunoscut, reinstalându-mă, încet-încet, că trăiam prima dimineaţă în ateliérul lui. Fabio stătea gol şi mă sorbea:

— Bună dimineaţa, iubito!

L-am sărutat la rându-mi, surâzându-i tandru. Era îmbrăcat, pregătit cu siguranţă de mai bine de o oră.

— Te-ai sculat de mult?

— O, sigur, lucrez de vreo două ore. Am nevoie de lumină. Vrei să-mi pozezi?

Am răspuns, fără să-mi ascund surprinderea:

— Adică?

A îngenunchiat, mi-a luat mâinile ca să mă liniştească.

— Am mii de idei... Am chef să te pictez, să te desenez, să te sculptez, ca să nu-mi mai poţi scăpa niciodată, dragostea mea, ca să fii nemuritoare... Vreau să-ţi fur trupul, chipul, şi poate, sufletul.

Răspunsul la aceste erupţii lirice a fost maliţios:

— Dacă-l găseşti!

— Sufletul tău va fi vizibil în tablourile mele!

Mă neliniştea propunerea lui, convingerea lui. Nu se purta aşa cum mi-l descriseseră Sandra şi Antoine. L-am dat la o parte, cu drăgălăşenie, ca să mă scol.

— Aî răbdare, lasă-mi dimineaţa; apoi voi fi a ta... în fine, ca model, am adăugat, râzând, că să-i obţin aprobarea.

Mi-am înfulecat tartina, bine dispusă. Mi-am făcut duşul în baia atât de mică, încât nu era loc de căzut. Şi tare mi-ar mai fi plăcut să mă desfăt într-o apă plină de spumă, să-mi înmoi trupul sătul. M-am fardat cu grijă, mi-am periat părul încăleit după această lungă noapte de dragoste, care mă făcuse a lui. Mi-am privit corpul. Îl doream perfect şi luptam cu toate forţele contra ghearei nemiloase a timpului. Nu mai aveam pântecul la fel de plat ca la optsprezece ani, sânii erau mai grei. Dacă, în faţa oglinzii, îmi bombam torsul şi îmi cambram fesele, era acceptabil, dar dacă voiam mai mult, trebuia să mă străduiesc. M-am hotărât pe loc să mă apuc de sport pentru a mi-l menţine cât mai bine; simţeam că dacă voiam să-l păstrez pentru totdeauna pe Fabio, va trebui să-l recuceresc în fiece moment, să rămân identică acelei imagini despre mine pe care o va imortaliza.

M-am încălţat cu ciorapi negri cu dungă, mi-am pus cel mai frumos portjartier din dantelă neagră. Pe tocuri, m-am îndreptat spre el, legănându-mi, provocator, şoldurile.

M-a privit cu ochii săi pătrunzători. Mi-am plecat privirea, nesuportându-le intensitatea. Mi-am lipit umbilicul de gura lui. A lăsat pensulele, m-a mângâiat, apoi mi-a luat mâna şi mă-a pus-o pe pantalon, ca să justifice ce-mi va spune.

— Dacă te adresezi bărbatului, ţinuta este mai mult decât perfectă; ca pictor, însă, îţi vreau trupul gol, aşa cum l-a făcut natura.

N-am ştiut ce să răspund. Eram decepţionată că m-am înşelat astfel. Mi-am scos, încet, ciorapii, privindu-l nedumerită.

Mi-ar fi plăcut să se arunce peste mine în graba de a-şi potoli dorinţa. A rămas însă de piatră, absorbit numai de munca lui. Goală, aşa cum mă voia, deveneam mai puţin puternică. În faţa altor bărbaţi mă simţeam superioară, conştientă de erotismul ce emana din corpul meu; indiferenţa manifestată de el mă făcea să mă îndoiesc de pasiunea lui pentru mine. Dacă se plictisea în câteva zile, părăsisem totul pentru nimic. L-am întrebat, urmărea aceste gânduri:

— Mă iubeşti?

Dacă ar fi plecat din lună nu mi-ar fi răspuns cu mai multă surprindere şi iritare.

— Beatrice, nu-i momentul, lucrez!

Mi-am pierdut şi restul de siguranţă. Era conştient de slăbiciunea mea, căci îmi ordonă, ca unui simplu manechin:

— Du-te pe pat şi mişcă-te cât mai natural cu putinţă.

Am ascultat, m-am întins pe burtă şi mi-am cambrat spatele, dezvăluindu-i blonzii mei cârlionţi. Glasul i-a răsunat dur, metalic:

— Ţi-am spus, natural. Te rog, nu mai încerca să mă exciţi, pozează!

Eram jignită. Învăţasem meseria singură şi ştiam pe dinafară toate poziţiile care mă puneau în valoare, cele în care influxul erotic devenea incandescent. M-am întins şi m-am ghemuit pe pat, cu capul băgat sub braţul stâng, pentru a-mi ascunde supărarea. Spre marea mea surpriză, mi se adresă, tandru:

— Vezi, e cu mult mai bine; destinde-te şi poartă-te ca şi cum ai fi singură.

Nu sunt răzbunătoare. M-am lăsat în voia lui. Din moment ce era mulţumit, nimic nu mai conta. Făcea fotografii, mă încuraja. Totuşi, lipsa de iniţiativă mă obosi. Mi-şi dădu seama, continua să mă fotografieze, preocupat numai de el, iar starea mea de amorţeală făcea ca reflexele mele să fie şi mai moleşite, şi mai la voia întâmplării.

Mă usturau pleoapele, aşa că l-am întrerupt:

— Gata, nu mai pot.

M-am ridicat, hotărâtă să mă îmbrac. S-a apropiat de mine şi m-a dezmierdat ca să mă îmbune, să mă facă să reiau poza. M-am desprins de el, aş fi preferat să-l stiu în aşternut. Eram frustrată de încăpăţânarea cu care voia ca în această dimineaţă să fie doar pictor. Refuzam să-l las să se simtă stăpân, indiferent care i-ar fi fost dorinţa. Era prima noastră înfruntare şi sufeream că putea fi atât de indiferent.

Se reîntoarse la şevalet, fără să ţină seama de incident. Reacţiona cu totul altfel decât soţul meu. Era exigent, în loc să fie prevenitor. Aşteptai câteva minute, nemişcată, o reacţie care nu veni. Era absorbit de tablou, izolat în arta lui. Mi-am luat o haină, gândindu-mă că va face vreun gest şi m-am îndreptat spre uşă. Mi-a zis la revedere, fără să se întoarcă de la şevalet.

— Pe diseară, plimbare plăcută.

N-am avut curajul să-i răspund. Era sigur de întoarcerea mea, doar eram a lui. Mă găseam, pentru prima oară în viaţă, confruntată cu specimentul uman cel mai egocentric posibil, artistul. Avusesem un tată mieunat, un soţ generos. Pricepeam că nu trebuie să mă port cu Fabio aşa cum mă purtasem cu ei. Mă iubea, într-un anume fel, sau cel puţin mă dorea lângă el. Eu eram cea care trebuia să se adapteze vieţii sale, obiceiurilor, aspiraţiilor, pentru că îl voiam. Şi el mă voia, dar îmi pretindea supunere.

Timpul era răcoros, se simţea, de departe, furtuna. Am pornit cu paşi repezi de-a lungul canalului Ourcq. Asta m-a liniştit. În forul meu interior, am recunoscut că petrecusem cu Fabio cele mai minunate ceasuri ale vieţii mele. Şi, de data asta, eram gata să plătesc.

14

Zilele se scurgeau ca un vis. Am pozat, a pictat, nopțile erau ale noastre. După-amiaza ieșeam. M-a făcut să descopăr un Paris necunoscut. Trecusem pe lângă frumoșeți monumentale fără să le văd. Pe el îl emoționau perspectivele, arhitectura, bogăția de sculpturi care împodobesc Capitala. M-a dus prin muzee, oprindu-se în fața tablourilor pe care le prefera, explicându-mi pentru ce, făcându-mă să-i împărtășesc pasiunea pentru pictură. Pe scurt, „resimțeam, pentru prima oară, dragostea cu o extremă tinerețe", cum scrie unul din autorii mei preferați.

Câteodată Fabio mă lăsa singură în atelier ; așteptându-l, strângeam și făceam curățenie. Într-o noapte a venit la ora unu, fără să mă fi anunțat. N-am spus nimic. Când ne-am regăsit, îmbrățișați, am realizat adevărate recorduri sexuale. Ajunsese acum să mă facă să juisez numai cu vorba, înainte chiar de a mă pătrunde. După aceea, eu eram cea care, prin știința pozițiilor, îl făceam să trăiască momente de exaltare.

Nu ne-am mai certat niciodată. Eram așa cum mă dorea. Când îmi cerea să pozez, mă abandonam, învățând să mă simt bine, uitând de prezența celuilalt. Fotografiile pe care mi le făcea reprezentau o imagine de-a mea mai naturală, care nu-mi displăcea. Fabio mă ajuta să mă iubesc așa cum sunt și nu ca femeie-obiect, imagine fabricată pentru a-mi ocroti pudoarea. Grație dragostei lui, intolerante, deveneam eu însămi. Îmi aruncam măștile și

asta mă făcea fericită. Nu mai eram tânăra zăpăcită, răsfățată și capricioasă, ci o femeie cu responsabilități, iar el mă trata ca atare.

I se întâmpla uneori să-mi ceară părerea despre una din pânze și, cu toată dificultatea de a găsi cuvintele potrivite, eram încântată să-i spun că mă aflam în fața unei opere de artă.

Trăiam departe de alții, fără să știu nimic de nimeni, în afara lui Antoine, căruia îi dădusem un telefon de genul : „Totul e în ordine, te sărut". Îmi ceruse să trec pe la magazin, dar nu găsisem încă timp pentru așa ceva. Eram mult prea invadată de pasiunea pe care o trăiam.

Totuși, astăzi voiam să mă întorc la Saint-Cloud ca să-mi iau câteva lucruri personale. Era o vineri, zi în care Marc Olivier rămânea, de obicei, până târziu la birou, foarte ocupat să facă bilanțul săptămânii. Nu riscam, deci, să dau nas în nas cu el. La începutul legăturii cu Fabio eram obsedată de ideea că dacă voi ridica receptorul va trebui să-i răspund soțului meu. Nu mai sunase, lăsându-mă cu dragostea mea. Știam, însă, că, într-o zi sau alta, va trebui să-l întâlnesc, fie și numai pentru a stabili detaliile separării, dar, din lașitate, evitam să mă gândesc.

Am parcat mașina pe alee și am ajuns jos în fața porții. Am băgat cheia în broască : a rezistat. Am forțat, dar am fost nevoită să constat că nu se deschidea. Am rămas cu gura căscată până să mă lămuresc că fusese instalat un sistem electronic cu telecomandă, proiect pe care Marc Olivier îl avea de mult în cap. Ca să intru, a trebuit să sar peste grilaj ; mi-am julit genunchii și mi-am agățat ciorapii în ramurile gardului viu.

Scenariul s-a repetat și dincolo de gard. Broasca de la intrare fusese schimbată. Eram descumpănită, cu cheile în mână, atârnând inutile. A fost cât pe ce să sparg un geam, dar e mai bine să nu provoci o efracție când ai de-a face cu un as al baroului de talia lui Marc Olivier. Mașinal, am băgat cheile la loc în poșetă, deși, tot atât de bine, puteam să le și arunc.

Îmi rămâsese soluția înfruntării : oricum, eram încă în casa mea și purtarea lui de soț înșelat mă enerva. M-am întors, am refăcut dificila escaladare și am intrat într-o cafenea. Am comandat un gin tonic ca să-mi fac

curaj. În fond, soțul meu se purta astfel pentru că se simțise în nesiguranță ; dacă-i voi cere scuze, îmi va restitui îmbrăcămintea, obiectele personale, blănurile și bijuteriile, cu acea generozitate de care, față de mine, dăduse întotdeauna dovadă.

Îmi tremura mâna, când, în cabina barului, am format numărul de telefon. Era ora patru și aveam foarte mari șanse să-l găsesc. Mi-a răspuns imediat vocea ascuțită a Sylviei, credincioasă și vigilentă ca întotdeauna. Am luat cel mai sigur ton posibil.

— Bună ziua, Sylvie. Dă-mi-l, te rog, pe soțul meu.

— Din partea cui ?

Întrebarea impersonală, impertinentă, mă irită îngrozitor.

— Din câte știu, nu are decât o nevastă !

Nu răspunse decât după o pauză — voluntară — de câteva secunde.

— Oh, sunt, într-adevăr, dezolată, doamnă. Este aici, dar am dispoziții foarte stricte, nu dorește să vă mai vorbească.

Tonul triumfător cu care-și debita fraza mă scoase din fire. Am închis imediat și am plecat în viteză spre birou. Era timpul să avem acea discuție. Sigur, mă simțeam ușor debusolată, dar nu puteam fi de acord ca fata asta să-și închipuie că mă poate duce de nas. Eram sigură că voi obține ce doream dacă-l întâlnesc.

Am sunat și mi-a deschis, zâmbitoare, așteptându-se, vizibil, la venirea mea. Am ignorat-o, ocolind-o, îndreptându-mă direct spre cabinet. Nu s-a opus și am priceput de ce : încăperea era goală. Ironică, mi-a spus :

— Bineînțeles că l-am anunțat de telefonul dumneavoastră, dar avea o întâlnire importantă și a trebuit să plece imediat.

Am întrebat :

— Și ce-a spus ?

— Trebuie să vă informez că lucrurile dumneavoastră nu mai sunt la Saint-Cloud. Așteaptă scrisoarea dumneavoastră pentru a porni procedura de divorț.

M-am așezat, cu picioarele tăiate.

— Soțul dumneavoastră suferă cumplit. Dacă ați dori, ați putea din nou să trăiți împreună. Nu ține decât de dumneavoastră.

O privii uluită, dar părea sinceră și am întrebat-o :

— Pentru ce-mi spui asta ?

— Pentru că îl iubesc mult și că l-aș prefera fericit cu dumneavoastră, decât nefericit cu mine.

Am rămas uluită de atâta măreție sufletească și am înțeles atunci de ce Marc Olivier o aprecia atât de mult. Am simțit nevoia să aflu dacă a fost ceva între ei : fraza putea să fie interpretată în diferite moduri. Îmi răspunse, tot atât de simplu :

— L-am consolat după plecarea dumneavoastră, cu toate că nu cred că, pentru moment, simte nevoia unei alte femei. Vă iubește prea mult... Eu nu sunt așa...

Șovăise asupra unor cuvinte și privea cam într-o parte, nu o credeam în totalitate. În orice caz, pleda bine cauza patronului, căci mă făcuse aproape să doresc să mă întorc în brațele lui.

Îmi regretai sinceritatea. Ar fi trebuit să-i promit lui Marc Olivier că nu-l voi revedea pe Fabio. S-ar fi obișnuit. La urma urmelor, câte femei nu au și soț și amant ? Acum știam că poți iubi în același timp doi bărbați când unul nu-ți oferă tot ce ai nevoie.

— Îmi dați noua adresă ?

Profesionalistă, Sylvie, mă aducea cu picioarele pe pământ. I-am lăsat adresa lui Fabio și am însărcinat-o să-l înbuneze pe Marc Olivier ca să-mi dea măcar lucrurile personale. Îmi promise că va interveni pentru mine. Nu mă judeca și nici nu mai insistă ca să mă convingă să mă întorc la el.

Am plecat de la birou, încărcată de păreri de rău, mai tristă încă decât la plecarea de acasă. Aveam un sumbru presentiment că nu voi mai reveni în Avenue Wagram decât, în cel mai bun caz, pentru discuțiile de conciliere. De ciudă, am umblat de colo până colo prin cartier, am intrat în prăvălii, am cumpărat câteva fleacuri. Nu-mi rămăseseră decât trei cecuri și, dintr-o dată, mi s-a făcut frică. Niciodată banii n-au fost o problemă pentru mine, soțul meu aproviziona cu regularitate contul meu din bancă. Nu trebuia să-i spun nimic, verifica soldul și făcea viramentul. Din contra, amantul meu își câștiga viața de o manieră mai curând neregulată și, în orice caz, n-aș fi suportat să-i cer ceva, indiferent ce. Nu-mi rămânea

decât o soluție, să lucrez, să accept propunerea lui Antoine.

Într-un târziu, m-am întors în acest atelier, unde nu reușeam să mă simt ca la mine acasă. Mă aștepta o surpriză imensă. Una din sacoșele mele de voiaj „Vuitton" era așezată în prag. Așadar, Marc Olivier făcuse gestul ! Probabil că a trimis-o cu un comisionar. Aveam obrajii roșii de plăcere. M-am repezit, nerăbdătoare, să văd ce mi-a trimis, înainte de venirea lui Fabio.

Mi-a picat cerul în cap când am început să despachetez : corsete, sutiene, cămășuțe, chiloți, portjartiere, ciorapi sexy, tot echipamentul meu de curvă, mototolit, strivit, îndesat. Tragedia era însă la fund : un sac de plastic rupt, pe care-l recunoscui imediat, cel în care crezusem că-mi ascund rămășițele vieții mele trecute, transformate în confeti. O demonstrație că în seara asta trecutul fusese definitiv îngropat.

M-am prăbușit, în lacrimi, cu coatele pe masă, zgâltâită de plâns. Paharul se umpluse. Ferocea răzbunare a lui Marc Olivier îl făcuse să dea pe dinafară. Doar dacă vipera asta de Sylvie... Ce mai contează ! Eram acolo, singură și înlăcrimată, o epavă care nu mai avea pe nimeni și nimic de ce să se agațe !

Cici Fabio nu mai venea. Era aproape nouă seara și nu dădea nici un semn de viață. Îl așteptam ca pe Mesia, în fiece secundă, și el ar fi trebuit s-o simtă, el, atât de persnicace și de intuitiv !

Pentru frumosul meu iubit, am reacționat spălându-mi ochii, descongestionându-mi pleoapele, dezumflându-mi obrazul cu diverse loțiuni, unguente și creme aplicate cu frenezie.

Cu frumusețea astfel refăcută, am pregătit o cină cu lumânări, o adevărată masă de îndrăgostiți, pe o față de masă albă, cu un candelabru de argint, punând o cupă cu fructe drept pată de culoare.

Apoi l-am așteptat, încrezătoare, convinsă că-n brațele lui îmi voi uita necazurile, că-mi voi recăpăta pacea interioară într-un arzător corp la corp.

Programele de televiziune erau mai stupide ca oricând. Am închis aparatul și m-am adâncit în cărțile lui Patrick. Degeaba ! Cu tot interesul crescând pe care-l

găseam în această lectură, nu mă puteam împiedica să fixez acele deșteptătorului.

Nu mai puteam. După ora zece, n-am mai rezistat. Am strâns masa, am stins lumânările. Am rontăit o felie de șuncă, mai mult de plictiseală decât de foame. Pe urmă am deschis televizorul, în cursul serii emisiunile deveniind ceva mai bune. Dar n-am fost în stare să urmăresc „Caractere". Puțin înainte de miezul nopții spaima a devenit atât de mare încât i-am telefonat lui Antoine. M-a mai liniștit, spunându-mi că Fabio ieșea, adesea, pe neașteptate, bizuindu-se pe întâmplare. După ce am închis telefonul, neliniștea mă cuprinse și mai și : dacă acum mă înșela cu o alta ? Cuvintele Sandrei îmi răsunară în urechi. Se purta atât de golănește cu mine, că mă puteam aștepta la orice.

La ora unu m-am culcat, furioasă pe el. Nu puteam, însă, s-adorm. Am luat un roman polițist, și am nimerit-o bine : m-a captivat o bună bucată de vreme.

Spre ora trei am auzit zgomot. Imediat am stins lumina și m-am prefăcut că dorm. Cheia se răsuci în ușă, în sfârșit, se întorcea.

A venit să mă sărute fără pic de menajament. Am răspuns printr-un mormăit. A șoptit :

— Scuză-mă... te-am trezit.

S-a dus liniștit să-și facă un duș. Am lăsat lacrimile să-mi curgă pe obraji fără să mai încerc să le opresc. Nu m-am mai clintit. Când s-a apropiat de mine, am simțit nevoia să mă ghemuiesc în brațele lui puternice. Și totuși, am reușit să mă stăpânesc, să rămân nemișcată, să-mi domin respirația.

Văzându-mă atât de calmă, a adormit imediat. Îi ascultam răsuflarea, îi aspiram mirosul, încercând să identific un parfum suspect. N-am găsit nici un indiciu. I-am întors spatele și m-am refugiat la celălalt capăt al patului, ca nu cumva să am vreun contact cu acest individ mârșav. Cred că, pentru prima oară, l-am detestat cu adevărat și, ca să-mi fac încă și mai rău, mi-l-am imaginat în brațele altor femei, Sandra, Corinne, diverse necunoscute... O plăcere perversă mă împingea să mi-l închipui cu ele în pozițiile noastre favorite. Până la urmă, extenuată, am adormit, scăpând, în sfârșit, de această tortură.

15

Aroma cafelei fierbinți m-a făcut să deschid ochii. Atelierul era gol ; am intrat în chicinetă. Fabio nu era nici acolo, baia era și ea pustie. Pasărea zburase. Nu mă știam ce să cred, când sosi pe neașteptate, cu câteva cornuri în mână. Eram fericită să-l regăsesc, și, după toate aparențele, și el.

— Bună dimineața, iubito, culcă-te la loc, îți aduc micul tău dejun de prințesă.

M-am băgat în pat cu voluptate. Când mă răsfăța astfel, îi iertam totul. Îmi supraveghea reacțiile ; în momentul în care trupul meu dădu semne de abandon, profită ca să intre în mine. M-a durut puțin, probabil pentru el, pur și simplu, nu se dovedise suficient de prevenitor, fusese prea sigur de ascendentul său asupra mea. M-am încordat la pătrundere. A simțit-o și s-a retras imediat.

— Îmi faci mutre ?

Am ridicat din umeri și mi-am înfundat capul în perne. Refuzam orice confruntare. Nu insistă, pregăti tava cu cafea și mi-o aduse. Se arătă tandru, dar avea grijă să evite orice contact fizic. Îmi vorbi despre tot soiul de fleacuri, uitându-se la mine cum mâncam, și uitarăm incidentul.

La sfârșitul dimineții îmi ceru, cu aerul cel mai senin din lume, să-i pozez. L-am refuzat. Aceste ședințe nu

mă mai amuzau. Mă plictiseam de moarte și, pe deasupra mai aveam și impresia că ele strică raporturile noastre amoroase. Arătându-mă goală, pozând „pentru artist", mă făceam din ce în ce mai nesigură de puterea mea de atracție, iar el, descoperindu-mi corpul în acest fel, se elibera pulic câte puțin. Deveneam tot mai mult obiectul său, și bărbatul dorește mai puțin ceea ce capătă prea ușor. Trebuie să păstrezi un voal de mister, și tocmai acest voal mi-l smulgea cu arta lui.

Orbit de complexul de artist neînțeles, înghițì cu greu refuzul a ceea ce considera că-i este cuvenit. Mă califică drept burgheză, sfătuindu-mă chiar să mă reîntorc la soțul meu. Și eu am fost la fel de dură și, pentru prima oară, i-am spus tot ce gândeam despre el. Ne-am sfâșiat. Tensiunea creștea, am ciocnit. Când mi-a văzut lacrimile pe obraji (oare de furie sau de supărare ?) mi s-a aruncat la picioare, frecându-și capul de pântecul meu, rugându-mă să-l iert.

— Te iubesc, te iubesc !

M-am supus din nou, am făcut dragoste de-adevăratelea, m-a „călărit de m-a făcut clăbuci" și am urlat de plăcere.

Furtuna însă izbucnise și făcuse ravagii. Ceva era distrus pentru totdeauna. O părticică de fericire mi se scursese printre degete. Orgasmul nu schimba nimic.

El ne credea împăcați. Bărbații își închipuie că e destul să ne facă să juisăm ca să le și iertăm totul. Din nefericire pentru ei, reacționăm cu totul altfel. Dimpotrivă, îi purtam pică pentru că-și afișa astfel mulțumirea de sine și asta făcea să nască în mine gânduri de răzbunare.

Dintr-o dată m-am hotărât să pozez pentru o ședință adevărată, ca înainte, să redevin, ca altădată, un obiect sexual, să excit un tip, să-l citesc în ochi flacăra dorinței. Nici n-am mai stat să mă gândesc și — făcându-mi târguielile — l-am și sunat pe Bernard. L-am ales anume pe el, fiindcă era cel mai vechi client al meu ; între noi era aproape o relație de amiciție. Fără să ezite, mi-a dat întâlnire în studioul pe care-l cunoșteam atât de bine, cu divanul său de catifea neagră.

M-am pregătit ca în timpurile bune. Mi-am spălat părul aurliu, l-am ondulat, puțin mai mult ca de obicei. Mi-am parfumat toate cotloanele corpului, ca să-l în-

vălui într-o mireasmă ameţitoare. M-am îmbrăcat ca pentru o recepţie. Eram hotărâtă să obţin „Cezarul“ [1] exhibiţionismului.

Fabio era concentrat asupra hârtiei şi cărbunelui lui. Ca orice *macho* [2] care se respectă, nu-şi putea închipui „obiectul“ său zburând spre un alt mascul. M-a sărutat, fără să-şi ia ochii de pe desen.

— Pe diseară, iubito, mi-a spus pe un ton distrat, fără să mă întrebe absolut nimic.

Atât de des mă plânsesem de sumedenia de întrebări puse de soţul meu şi de curiozitatea lui nemăsurată, încât aş fi dat dovadă de rea-voinţă să mă plâng de contrariu acum, când amantul nu-mi acorda decât o atenţie superficială când plecam.

Afară mă simţii mai bine, recăpătându-mi încrederea. Privirile bărbaţilor se întorceau după mine : existam !

Eram emoţionată sunând la uşă. Bernard mă strânse tare în braţe, nebun de bucurie.

— Am adus şampanie rece, ca de obicei.

Izbucnii în râs. Îmi regăseam nepăsarea. Băurăm aproape toată sticla, trăncănind. Îmi povesti despre ultimele lui întâlniri cu „colegele“, cum îi plăcea să spună. Exagera cu laudele, dar îmi făcea plăcere să aud că eram incomparabilă, de neîntrecut. Îi povestii, pe scurt, cele câteva evenimente survenite în viaţa mea. I se aprinseră ochii când a aflat că-mi părăsisem bărbatul. Mă simţea mai ... disponibilă. Trebuie să mărturisesc că nu i-am creionat un portret idilic al amantului meu. Ba chiar îmi făcea plăcere să-l vorbesc de rău, astfel încât se liniştii :

— Dar, atunci, pentru ce stai cu el ?

Într-adevăr, pentru ce ? L-am privit, uluită, adăugând :

— E ciudat, m-am purtat ca o puştoaică ... Hai să începem.

Simţeam nevoia să mă defulez. Mi-am scos rochia dintr-o singură mişcare şi am început să mă unduiesc pe muzică. Mă observa, amuzat de transformările din mine, de libertatea de ... să spunem, inspiraţie !

— Te-ai schimbat mult, Béatrice !

[1] Cel mai mare premiu anual al cinematografiei franceze *(n.t.)*
[2] Mascul (sp.) *(n.t.)*.

— Şi cum o găseşti pe cea nouă ?

— Îmi place, este chiar mai sexy şi mai puţin în defensivă.

Începu să facă poze. Îmi supravegheam poziţiile privind, galeş, aparatul. Se apropie de mine. Mi-am scos sutienul şi mi-am mângâiat sânii cu sărguinţa insinuantă a unei lesbiene.

— Întinde-te pe mochetă, m-a rugat.

Pe spate, mi-am îndepărtat coapsele. Continua să apese pe declanşator ; cu cât deveneam mai impudică, cu atât eram mai excitată. Îmi ţineam gleznele cu mâna, cu fesele rotunjite, încordate.

Era atât de aproape de pântecul meu, că-i simţeam răsuflarea fierbinte. Declicul aparatului se rări. Ţineam ochii închişi şi dorinţa lui mă năpădea. Uşurel, a pus mâna pe coapsă, urcând încet spre firişoarele mele blonde şi umede. N-am reacţionat, a pus gura. Am rămas pasivă şi am acceptat plăcerea. Mă lingea, delicat, cută cu cută, de la clitoris la orificiu şi pântecul îmi explodă cu iuţeală. Îmi înghiţi sucul trăsnit din fântâna voluptăţilor. Pe urmă, mereu fără un cuvânt, se sui pe mine şi mă pătrunse fără menajamente. Sexul lui mi se păru cam moale, iar contactul torsului său transpirat pe pieptul meu gol, neplăcut. Îmi căuta buzele, am întors capul, oferindu-i gâtul. Gâfâia şi-mi sufla în urechi. Abia aşteptam să scap de acest amant neprevăzut. Egoistă, nu voiam să aibă parte de plăcerea pe care mi-o oferise. N-am zis nimic, n-am făcut nimic, i-am suportat doar îmbrăţişarea. Nu-şi dădea seama de pasivitatea mea ; cumplit de excitat la gândul că, în sfârşit, mă poseda, termină la iuţeală şi se prăvăli peste mine, suspinând :

— Ce bine-a fost, ce bine-a fost ...

L-am dat la o parte şi m-am eclipsat în baie. Eram scârbită, mă simţeam maculată, dar nu puteam învinui pe nimeni în afară de mine. Mă hotărâi, totuşi, să fac faţă situaţiei şi am reapărut zâmbitoare.

Am discutat câteva clipe. Nu mai păstra distanţele. Mă atingea, îmi vorbea altfel. Oferindu-mă cu atâta uşurinţă, îi pierdusem respectul. Voia să stabilim o altă întâlnire, pentru o nouă „şedinţă particulară“ ; i-am promis că-l voi suna, exact în momentul în care hotărâsem

să nu-l mai văd niciodată. Speram să pot astfel uita, cu mai multă uşurinţă, acest degradant episod.

La plecare, îmi strecură dublul sumei stabilite. Am acceptat, mulţumindu-i, dar m-am simţit şi mai umilită. Mă trata ca pe o prostituată.

Mă gândeam la Sandra, la toţi bărbaţii care o mânjiseră pentru câteva bancnote atât de repede cheltuite. Încercam să pricep mecanismul care-i dădea posibilitatea să nu se simtă rănită. Acum pricepeam mult mai bine dispreţul ei pentru bărbaţi şi imensa nevoie de tandreţe. Să faci dragoste este un act minunat, comuniunea supremă între două fiinţe. Ceea ce se petrecuse azi era un exerciţiu fizic, cu nimic mai bun decât să regulezi o păpuşă de cauciuc, un act vid de orice semnificaţie.

Ca întotdeauna după un soc emoţional, am simţit nevoia să-l vizitez pe dragul meu Antoine. În ziua aceea, magazinul nu i se mai golea. Mă puse la treabă. Îmi plăcea, să i-am fost alături până la închidere. Am rămas împreună încă un ceas. Şi unul şi celălalt am evitat să vorbim despre Fabio, dar înţelesese că nu mai eram atât de fericită. Îmi propuse, din nou, să lucrez pentru el, şi i-am acceptat condiţiile, altă alegere nu mai aveam. Escapada de după-amiază îmi dovedise că nu eram aptă să-mi câştig viaţa folosindu-mi farmecele. Când eram pe picior de plecare, m-a îmbrăţişat şi mi-a şoptit :

— Te iubesc, pe curând.

L-am privit cu asprime.

— De ce dracu' spui asta ?

— Fiindcă-i adevărat. Trebuie s-o ştii. Sunt aici pentru tine, pentru a te ajuta să-ţi înfrunţi noua viaţă ; dar, fii convinsă, nu-ţi cer nimic. Mai ales, nu vreau ca între noi să se petreacă ceva. Ţin prea mult la prietenia noastră.

— Mulţumesc, mulţumesc, am răspuns, emoţionată la culme.

Am întins-o. Intuise exact. E-adevărat că această dragoste nu va putea fi niciodată reciprocă. Dar cât de bine este să ai un prieten credincios !

Seara, regăsindu-l pe Fabio, eram mai liniştită ; am făcut din nou dragoste, iar plăcerea adevărată, sinceră, a înlăturat-o pe cealaltă.

Viaţa se scurgea din nou, normal. Lucrurile se schimbaseră, dar era mai bine aşa. În continuare nu ştiam nimic despre soţul meu, dar preferam să-l las în pace. Încerca să mă uite şi ar fi fost urât din partea mea să-l împiedic. Pierdusem orice speranţă de a-mi recăpăta lucrurile la care ţineam. Făceau parte dintr-o existenţă anterioară. Nu mai eram păpuşa de atunci. Descoperisem bucuriile femeii care munceşte.

Antoine avea încredere în mine, învăţam o meserie care mă atrăgea din ce în ce mai mult. Concomitent, descopeream pictura, şi Fabio mă încuraja. Era mulţumit să mă vadă lucrând. Patronul mă plătea bine şi îmi lăsa toată libertatea în ce priveşte programul. Adesea puteam să lenevesc în pat, dimineaţa. Eram conştientă de avantajele pe care le aveam şi încercam, pe cât posibil, să nu abuzez. Dacă Fabio picta la sfârşitul săptămânii, puneam ordine în hârtiile magazinului. Antoine n-a mai făcut nicicând aluzie la dragostea lui pentru mine, însă atitudinea lui o trăda. De altfel, şi Fabio observase. Într-o zi deschise discuţia, dar am negat din răsputeri. Dezbaterile s-au încheiat cu un peremptoriu :

— Prea puţin îmi pasă, oricum, ştiu că nu-ţi place, aşa că ...

M-a enervat această orbească siguranţă. Nu şi-ar fi putut închipui că l-am înşelat, special, ca să mă conving. Ţipetele de plăcere pe care mi le smulgea sădiseră în el o exasperantă îngâmfare.

Expoziţia îi adusese comenzi, aşa că picta mult. Era în cei mai buni termeni cu Corinne, mâncam adeseori împreună. Nu o agream deloc, dar, în contact cu clientela constituită din amatorii de antichităţi, învăţasem să mă prefac. Îi înţelegeam manevrele, care mă făceau neîncrezătoare. Dacă Fabio ar avea chef, i-ar ceda, o ştiam. Evitam să pun întrebări. Mi-era prea teamă că aş putea suferi, îl iubeam visceral şi doar ideea de a-l şti în braţele altei mi se părea de nesuportat.

Îl vedeam, bineînţeles, pe Patrick ; şi el mă ajuta să mă dezvolt. Aranjase un prânz cu Sandra şi ne revăzusem cu emoţie. Cu toate astea, ceva nu mai mergea. Şi ea şi eu iertaserăm. Acum era îndrăgostită de un tânăr

actor la modă și doar ce spunea el era bine. Continua să pozeze, dar ce altceva putea face? Nu mai eram pe aceeași lungime de undă și întâlnirile noastre s-au rărit de la sine.

Singura pată rămâneau certurile astea stupide dintre mine și Fabio, iscate dintr-o dată. După un schimb de replici acerbe, îl regretam câteodată pe Marc Olivier, tandrețea lui, solicitudinea lui, darurile — dar, a doua zi nostalgia se evapora.

Un moment de nebunie, un moment de înțelepciune... Oare toată viața voi oscila între pasiune și siguranța calmă a căminului? Oare voi continua să doresc, simultan, un lucru și, imediat, contrariul său?

16

Antoine mă iniția cu seriozitate în tainele meseriei. Când îl întovărășeam la o licitație, pentru mine era sărbătoare. Îmi plăcea atmosfera de la „Casa Drouot"[1], mă amețea, mă exalta. Dimpotrivă, el mă învăța să rămân calmă, să ridic licitația în funcție de necesități și de posibilitățile financiare, să renunț dacă trebuie și, mai ales, să mă feresc de impetuoasele mele subiectivisme. Treptat, mă prezentase altor confrați, la fel de buni vânzători ca și cumpărători. Mă mișcam cu ușurință în acest anturaj, pentru că nu mă lăsam ușor impresionată. Ei mă considerau profesionistă; eram asistenta unuia dintre ei și nu doar simpla nevastă a unui bărbat respectabil. Antoine părea foarte apreciat de această lume închisă a sălilor de vânzare; i se cerea părerea fără reținere, iar eu profitam. Asociația noastră funcționa de minune, era suficentă o privire ca să ne înțelegem. Datorită unui scenariu bine pus la punct, reușeam să facem să crească prețurile obiectelor pe care le vindea. După vânzare, rămâneam cu toții să comentăm rezultatele, să schițăm tranzacții, eventual să facem schimburi. Așa că nu ajungeam niciodată la atelier decât la căderea serii, mai mult ca sigur și fiindcă nu mă simțeam „acasă".

[1] „Hotel Drouot", celebră firmă pariziană de licitații pentru obiectele de artă și colecție *(n.t.)*.

Încercasem să-l transform într-un locșor mai plăcut, dar degeaba, Fabio refuzând orice cooperare. Trebuie să mărturisesc, avea, într-adevăr, nevoie de tot spațiul disponibil pentru a picta. Aș fi vrut să ne mutăm, să ne instalăm într-un cuibușor undeva în afara Parisului. Nu-mi plăcea acest cartier, prea zgomotos, unde era imposibil să găsești un loc de parcare, să hoinărești. Nici nu voia s-audă. Se temea că în altă parte, schimbându-și obiceiurile, îi va seca inspirația. Personal, cred, mai ales, că era prea egocentric ca să accepte o hotărâre importantă care nu venea de la el. Mi se întâmpla, uneori, să constat că preferam compania lui Antoine celei a amantului meu. Universul lucrurilor este un izvor inepuizabil de descoperiri. Găseam întotdeauna ce să discutăm, pe când Fabio putea rămâne ceasuri întregi tăcut, claustrat în arta lui. Mă simțeam exclusă din viața sa interioară și asta mă înspăimânta.

Într-o seară mai plicticoasă, fiind și puțin obosită, mi-am părăsit patronul și magazinul mai devreme, să mă duc să mă odihnesc. Cu gândul la dușul fierbinte care mă va destinde, am deschis ușa atelierului și... am rămas încremenită. O siluetă feminină fugea, goală, spre baia pe care o răvneam. Fabio își îmbrăca în grabă pantalonii. M-am apropiat de el, uluită. Nu-mi venea să-mi cred ochilor, deși trăisem ce văzusem. Simțeam cum încep să turbez și l-am întrebat cu vocea schimbată:

— Cine e?

Fără să-și piardă cumpătul, mi-a răspuns, pe tonul cel mai firesc:

— Un nou model, n-o cunoști.

Aplombul lui îmi făcea încă și mai rău. Nici măcar nu avea bunul-simț de a mă menaja, de a se scuza.

Am deschis ușa de la baie. Fata avusese timp să se îmbrace. Era o metisă, destul de înaltă. Sub îmbrăcămintea mulată, se ghicea un trup ferm și forme generoase. Fața n-avea nimic deosebit, trăsăturile erau destul de grosolane, părul prea scurt. Tocmai trăgea pe ea un bluzon, care ascundea cu greu un bust opulent. Pictorul se pricepea să-și aleagă corpuri expresive, masculul, să și le ofere!

I-am întins poșeta pe care o uitase pe masă și, cu un gest, am alungat-o. I-a făcut un semn de bun rămas lui Fabio, care i-a răspuns, surâzându-i. Clocoteam! Își lega fesele când pășea, și am găsit-o cumplit de vulgară în genul ei de parașută. Fabio veni către mine, mă luă în brațe. Rezistam, încordată. Mă mângâie, tandru, pe ceafă. Mă simțeam slabă, atât de slabă, mi-era scârbă de mine: mă pregăteam să trântesc o scenă de pomină și, uite, a fost suficient să mă atingă ca eu să-l iert! Am fost furioasă pe mine mai mult chiar decât în ziua în care m-a violat.

Mă strângea în brațe și mă cuibăream la pieptul lui. Aș fi vrut să intru în el, să rămân lipită definitiv de acest îndivid adorat, încât nici o altă să nu se poată nici măcar apropia de el. Mi-am ridicat buzele spre el. I-am cerșit gura, l-am implorat:

— Iubește-mă!

S-a supus imediat și am făcut dragoste cu toată violența de care era capabil și pe care i-o ceream. Am juisat, dar tot soiul de imagini suprapuse îmi tulburau plăcerea. Lacrimile îmi șiroiau pe obraz. Mi le lingea, jură că mă iubește. Îl credeam, știind totodată că va trebui, întotdeauna, să-l împart. M-am desprins din această îmbrățișare și cu trupul și cu sufletul zdrobite.

Mai târziu, îmi propuse să mergem la restaurant; așa ceva se întâmpla atât de rar, încât probabil se simțea al dracului de vinovat. Resemnată, am acceptat. Era tandru, prea tandru, nu-l mai recunoșteam.

M-a dus într-un bistro de pe malul stâng și, ca de obicei el și-a ales locul cel mai bun. M-am trezit cu spatele la ușă. Niciodată nu-mi plăcuse să stau așa, iar în seara aceea mai puțin ca oricând. Privea fără nici un fel de jenă femeile care intrau, întovărășite sau nu. Privirea mi s-a încrucișat cu a vecinei de masă, așezată pe banchetă, la adevăratul ei loc, și mi s-a făcut rușine că eu am fost astfel umilită. Așa că, în momentul în care el și-a turnat din nou vin, mie lăsându-mi paharul gol, nu m-am putut abține și i-am trântit-o:

— Și eu, eu pot să crăp?

M-a privit, surprins de violența tonului, decis să evite, cu orice preț, o scenă. Îmi turnă de băut, cerându-și scuze. Încercă să destindă atmosfera, întrebându-mă cum mi-am petrecut ziua ; încercările lui erau neinde-mânatice și proasta mea dispoziție se accentua, în loc să se împrăștie. Chelnerița ne aduse cafeaua și Fabio îi ceru nota, făcând-o pe șugubățul. M-am revoltat.

— Poftim, nici măcar nu mai pot vorbi cu o altă femeie ... protestă el.

De data asta depășea măsura, se umpluse paharul...

— Deci tu vorbeai adineauri cu modelul, da ? Când o regulezi pe Corinne, sau pe Maggie, conversezi ? sau te f ... ?

Mă privi uluit. Fără să vreau, descoperisem ceea ce voiam să nu știu. Am insistat, făcându-mi rău, cu o plăcere de-a dreptul morbidă :

— Te excită că un amărât ca tine-și poate oferi o doamnă din lumea bună ?

— Antoine ți-a spus asta ?

Era culmea ! Nu încerca să se dezvinovățească, ci să afle cine vânduse pontul. Faptul că-l acuza pe prietenul nostru m-a scos din sărite. Am explodat :

— Nu, și iarăși nu ! Antoine continuă să te apere, și mă întreb de ce ! Nu, o știu fiindcă te culci cu orice mișcă, ești un stricat și eu sunt o idioată că rămân lângă tine !

Ultimele vorbe aproape că le-am țipat. M-am ridicat, hotărâtă să plec. M-a apucat de braț, m-a strâns atât de tare, încât cu cealaltă mână l-am zgâriat. Drept răspuns, m-a pălmuit de față cu toată lumea. Gestul îi fusese instinctiv, dar durerea nu era nimic față de ofensă. Tremuram. A încercat să mă potolească, apucându-mă de umeri. Am urlat :

— Nu mă atinge ! Lepădătură !

Întregul restaurant era cu ochii pe noi. Mi-am cerut haina, cât mai demn cu putință. Am ieșit cu capul plecat și părul vâlvoi. A aruncat câteva bancnote casieriței, ajungându-mă imediat din urmă. Mergeam ca scăpată din pușcă. Mi-a barat drumul.

— Haide, vino, te duc acasă.

Cu ochii plini de lacrimi, i-am spus :

— Nu Fabio, gata, s-a terminat ...

Vocea mi s-a frânt pronunțând cuvintele fatidice. M-a obligat să mă opresc și mi-a jurat că nu se va mai repeta niciodată. Nici măcar nu-mi venea să-l iau peste picior și să-l întreb dacă se referea la palmă sau la înșelătorii ! În sfârșit, mă simțeam suficient de tare ca să-l las. Neapărat trebuia să plec chiar în seara asta, căci, altădată, nu voi mai avea curajul. I-am spus, cu o voce mult mai hotărâtă :

— S-a terminat, Fabio, s-a terminat, nu te mai iubesc.

Nu mă credea, încerca să mă ia în brațe, să mă înduioșeze, să mă ademenească iarăși. Am rămas de piatră.

— Hai acasă, n-ai să dormi în stradă, îmi spuse, la capătul tuturor argumentelor.

Exact atunci a trecut un taxi. I-am făcut semn, s-a oprit. Fabio a încercat o ultimă oară să-mi schimbe părerea, a urlat că mă iubește, m-a implorat, în plină stradă, mi-a mărturisit lucruri care mi-ar fi plăcut să le aud mai înainte, în intimitate.

I-am spus șoferului să mă scape de nebunul ăsta, și a pornit. Nu m-am uitat înapoi. Inima îmi era sfâșiată, eram cotropită de senzația de dezastru. În momentul în care mă pierdea definitiv, îmi mărturisea, în sfârșit, adevărata lui dragoste.

De ce oare oamenii nu se iubesc niciodată în același timp ?

Aș fi vrut să-l iert, să șterg ziua asta din viața mea, dar nu eram capabilă, toate amănuntele îmi reveneau în memorie. Eram încă îndrăgostită de el. Îl doream. Numai cu câteva ore în urmă mă făcuse să freamăt cum nici un alt bărbat n-a mai știut s-o facă. Înțelesesem că dragostea fizică nu este suficientă ca să pecetluiască un cuplu. În schimbul câtorva minute de fericire pe zi, nu voiam să fiu permanent umilită. Am crezut că nu-mi sunt necesare atențiile, tandrețea, mă dorisem independentă, dar acum îmi dădeam seama câtă nevoie aveam de afecțiune, de căldură, tot ce Marc Olivier îmi oferise cu atâta generozitate ; fiecare lucru și contrariul lui...

„Nu voi putea trăi fără tine ...“ Fraza asta răcnită de Fabio în mijlocul străzii, atât de des repetată și de sotul meu, îmi răsuna în urechi. În felul lor, fiecare fusese sincer, dar adevărurile lor rămâneau numai ale lor.

Se întreabă, oare, ei, dacă eu voi putea trăi fără generozitatea reconfortantă a unuia și fără pasiunea extravagantă a celuilalt ? Oare-mi voi putea regăsi liniștea de odinioară ?

— Drăguță doamnă, o țin în continuare tot înainte ? Șoferul taxiului mi-a întrerupt gândurile la țanc.

I-am surâs și, cât se poate de firesc, i-am dat adresa lui Antoine, deși era aproape miezul nopții. Nu mă invitase niciodată la el, și înțelegeam prea bine motivul. Apartamentul lui era în arondismentul al XVII-lea, aproape de Place Pereire. Un imobil de la începutul secolului, cu multă personalitate. Am apăsat pe interfon, ușor neliniștită. Cum va aprecia, oare, vizita mea nocturnă ?

În pofida orei, Antoine răspunse cu voce limpede. N-a fost surprins când i-am spus cine sunt. Mi-a indicat etajul. Mă aștepta pe palier, în fața liftului, într-un luxos halat de casă, din mătase, peste pantaloni. Rămânea elegant chiar și în intimitate. M-a instalat în salon și mi-a oferit de băut. Nervozitatea nu mă părăsise. Cu toate astea, am privit de jur-împrejur micul templu de artă decorativă pe care-l crease cu dragoste. Încăperea era înaltă și dormitorul, sau, cel puțin, patul, se aflau la mezanin. Mobile și diverse piese decorau un spațiu în care a știut să evite etalarea, păcatul celor mai mulți confrați.

Antoine a revenit cu paharul de suc de portocale pe care i-l cerusem și s-a așezat în fața mea, pe un fotoliu. Mă întrebă simplu :

— Vrei să dormi aici ?

Am încuviințat. Îi eram recunoscător pentru primire. Evita să-mi pună întrebări. I-am spus, fără să am curajul să-l privesc :

— L-am părăsit.

— Știu, m-a sunat. Ascultă, poți să te mai gândești. Mâine o să vezi lucrurile mai limpede.

Curioasă la maximum, am vrut să știu ce-au vorbit. Mi-a spus, fără să se lase rugat. Fabio nu-l minție. Îi părea foarte rău că mă pălmuise, lucru de care Antoine era scandalizat. Într-adevăr, nu mi-l puteam închipui lovind o femeie.

I-am pus o singură întrebare, cea care-mi ardea buzele de la bun început.

— Spune-mi cinstit — oricum asta nu mai are importanță — de când mă înșală ?

— Habar n-am, la fel ca și tine. (Eram sigură că nu minte). Este mai presus de el. Știi, a fost părăsit de mamă-sa la cinci ani, tatăl nu s-a ocupat deloc de el, prefera tovărășia femeilor. N-a avut o copilărie fericită, bineînțeles, nu-i o scuză, dar, cu temperamentul său de artist, a suferit, cu siguranță, mai mult decât un altul de acest abandon și de singurătate.

De când îl cunosc, l-am văzut întotdeauna cucerind femeile ca apoi să le părăsească, parcă din răzbunare. La început am crezut că ai putea să-l schimbi, fiindcă te-a iubit cu adevărat. Nenorocirea ta a fost că n-ai vrut să te aperi : i-ai căzut în brațe. Cu cât îi rezistai mai puțin, cu atât îți dădea mai puțină importanță. Cred că, de la un moment dat, ar fi trebuit să nu mai cedezi capriciilor sale. Cu el nu se poate discuta decât de pe poziții de forță. Același lucru se petrece și cu mine, cu toate că îl ador. Sunt obligat, câteodată, să-l chem la ordine, dacă nu, profită. M-ar călca în picioare dacă nu i-aș da câte una peste bot. Singura pe care o respectă, cât de cât, este Corinne.

Această ultimă frază m-a ulcerat mai mult decât tot restul.

— Adevărat ? mă îndoiesc, pentru că au ieșit împreună.

— Da, dar ea nu i-a căzut în brațe, a știut să-l țină la respect. De altfel, îi face o plăcere perversă în a continua să nu-l tutuiască.

Eram decepționată să aflu că știa, și i-am reproșat că nu mi-a atras atenția.

— De ce ? Tu erai cea pe care o iubea. De ce să vă stric fericirea ? Aș fi făcut orice pentru ca legătura

voastră să dureze, voi, care sunteți cei doi oameni pe care-i iubesc cel mai mult pe lume. Erai fericită, nu ?

Avea dreptate. Trăiesm zilele cele mai intense din întreaga-mi existență. Acum începeau nopțile dezastruoase, care mă înspăimântau de pe acum. Ca un copil, am întins brațele și i-am cerut :

— Vino lângă mine, am nevoie de tine.

S-a ridicat și m-a luat de după umeri. M-am cuibărit la pieptul lui și am izbucnit în plâns ; îmi usca lacrimile, așteptând să mă liniștesc.

— Am să pregătesc canapeaua, mi-a spus la un moment dat. Ai să dormi în patul meu. Te vei simți mai bine.

— Nu vreau să dorm singură. Rămâi cu mine, altfel voi nouri de frică.

— Dacă vrei, dar îmi ceri un lucru foarte dificil.

I-am răspuns, gemând, ceva de neînțeles. N-am îndrăznit să-i spun că doream. Nu voiam să mă respecte, disperată, în noaptea asta voiam să fac dragoste cu mine. Blândețea și pasiunea lui îmi vor putea trezi simțurile.

Mi-a împrumutat o pijama. M-am dezbrăcat într-o baie de spumă, și l-am regăsit, cu trupul și cu sufletul înmuiate.

A stins lumina, m-am cuibărit lângă el. M-a strâns în brațe. I-am simțit membrul dur pe coapsă. N-am avut puterea să-i spun deși o doream. Somnul m-a cuprins fulgerător.

A doua zi de dimineață, am fost prima care a deschis ochii. Dormea adânc, la celălalt capăt al patului. Atunci mi-am dat seama la ce supliciu l-am supus. L-am admirat mai mult ca pe oricare alt bărbat. Văzându-l astfel, constatam că mi-ar fi fost neplăcut să-i fiu amantă. Îl găseam banal, urât chiar. Prietenia noastră n-ar mai fi fost aceeași. Probabil, mă iubea într-adevăr pentru mine, nu pentru el.

Presupun că asta este adevărata dragoste. Mă cunoștea mai bine decât eu însămi și, fără îndoială, a înțeles că eram gata să mă ofer, dar că n-ar fi avut niciodată altceva decât trupul meu.

Ce n-aș fi dat să-l iubesc pe el ! Înțelegeam diferența dintre dragoste și prietenie. Nu iubești decât atunci când ești atras de celălalt, ca un magnet. Îmi era milă de cupluriile căsătorite din alte motive decât dragostea.

M-am sculat din pat cât mai încet posibil și am pregătit gustarea. Era ușor, fiecare lucru fiind la rostul său. Am tresărit când a apărut, pe neașteptate, la spatele meu.

— Ești o muieruscă perfectă, oprește-te, astfel te voi cere de nevastă !

— Alurea !

— Ba, pardon ! Am devenit un holtei convins și biata mamă-mea n-ar suporta asta !

Am râs ! Făcea haz, era fericit. Am evitat orice aluzie la noaptea pe care o petrecusem. Îmi anunță proiectele în privința mea ; probabil că le concepuse înainte de a adormi.

— Béatrice, îți voi împrumuta ceva bani. Vei pleca la niște prieteni, care au un soi de hotel cu grajduri în Normandia. Ai nevoie de câteva zile de vacanță. Trec astăzi după-amiază pe la Fabio să-ți iau lucrurile. Tu te vei duce să faci cumpărături, ca să te distrezi.

Am vrut să discut, dar a ripostat :

— Sunt patronul tău, nu ? Dar, te previn, astă-seară vom dormi în camere separate !

A spus-o glumind. M-am scuzat :

— Am fost o idioată, iartă-mă.

— Da, ai fi putut strica totul. Să nu mai vorbim.

L-am întrebat dacă avea legături feminine.

— Da, și când le mângâi mă gândesc la tine !

Nu am fost în stare să pricep dacă spunea adevărul sau ocolea răspunsul. În orice caz, punerea la punct era elegantă. Mi-a dat un teanc de bancnote.

— Mi le vei restitui, însutit, cu sudoarea frunții.

I-am mulțumit, destul de stânjenită. S-a îmbrăcat la iuțeală și a șters-o, promițându-mi că se va întoarce la sfârșitul zilei, să mă scoată din Capitală.

Am ieșit, puțin după aceea. Mi-a făcut plăcere să hoinărească pe străzi, făcând cumpărături inutile. De două trei ori m-a încercat dorința să-l regăsesc pe Fabio, dar usturătoarea gelmă pe care mi-o administrase m-a făcut să renunț. Am avut chef să-l sun și pe soțul meu ; dar și de data asta un pic de judecată plus sfaturile înțelepte ale lui Antoine se împuneau : câteva zile de vacanță nu-mi vor putea face decât bine. Tovărășia cailor, viața la aer liber, îmi vor fi de folos. Eram gribită să vină ziua de mâine, să mă trezesc în cirișarul pădurilor.

II

Ușa era încă albă de spumă când am trecut pragul grajdului. Un tânăr blond s-a repezit la mine, cu o mutră destul de enervată.

— Cine v-a permis s-o luați pe Léontine ?

— Binevoiți-vă, doamna Sedille, l-am răspuns, privindu-l de sus.

Agresivarea venea de la proprietara hotelului, o prietenă a lui Antoine. Asta nu l-a liniștit pe monșișorul tânăr.

— Mira-m-aș... Bine, o s-o bușmez.

Încercă să pună mâna pe hățuri ; m-am opus. Avu un gest brusc, mânza se împotrivi. O liniști, vorbindu-i, și din nou se legă de mine.

— Este încă tânără. Puteați s-o răniți sau să-i faceți rău. Pe deasupra, mi-o aduceți într-un hal ! —

I-am cedat dârlogii, observându-l. Léontine îl cunoștea. Își șterse capul de pieptul lui cu o mișcare afectuoasă, el râdea și o mângâia. Cu multă delicatețe, îl scoase sașa, îl șterse membrele, o uscă de spumă. Ea se lăsa în voia lui. O iubea mult, cu siguranță, pentru că la început făcuse năzuri.

Bălatul era mărunțel, bine legat, destul de drăguț. Părul blond și scurt îl făcea să arate de cel mult douăzeci de ani ; era neras, pentru a părea mai matur, sau mai de ani ; era neras, pentru a părea mai matur, sau mai de ani; era neras, pentru a părea mai matur, sau mai viril. Față de sinceritatea lui, mi-am dat seama că am făcut o prostie și m-am scuzat.

— Ai dreptate. Am alergat-o prea repede și prea mult. Simțeam nevoia să-mi schimb gândurile.

Mă privea, și mi-a plăcut franchețea privirii și naivitatea ochilor săi albaștri. Ar fi putut să-mi răspundă că, pentru a-mi răcori mintea, am fost cât pe ce să omor animalul, dar se mulțumi cu o remarcă dezarmantă :

— Nu-i grav, voi, parizienii, sunteți toți la fel. O să-i fac un pansaj zdravăn, ca să-i relaxez mușchii.

M-am oferit să-l fac eu. Apoi, a înșeuat un murg înalt și puternic. L-am privit, câteva minute, făcându-și meseria. Evolua cu ușurință. În șa părea încă și mai mic.

— Am o repriză de obstacole la ora trei. Dacă vrei, vino, îmi spuse, revenind în padoc.

— Da, mulțumesc.

— De fapt, cum te cheamă ?

— Béatrice, dar pe tine ?

— Eu sunt Thierry.

M-am întors la hotel. Antoine era pe terasă, la un aperitiv, zâmbi când mă văzu.

— Ești radioasă, s-ar zice că e mai bine !

— Da, mă simt departe de toate... Ar trebui să te-apuci de călărie în loc de whisky, este formidabil. Viteza animalului îți dă o nemaipomenită senzație de libertate.

— Vrei să mă omori ? nu prea mă am bine cu sportul.

— În schimb, te ai bine cu băutura !

— Deja reprosuri ? Ce vrei, este punctul meu slab. Hakle, du-te și fă-ți un duș, mergem la masă. Trebuie să plec, de-abia vei avea timpul să mănânc.

De la fereastra camerei mele, auzeam ciripitul păsărelelor, vedeam cum pe o pajiște... Antoine găsise locul ideal pentru a mă îndepărta de Fabio, și a-mi redobândi liniștea.

Prânzul a fost agreabil, cu toate că ideea plecării apropiate a lui Antoine mă întrista. Mi-era frică să rămân singură. Mă îmbărbătă :

— Vin să te iau când vei dori.

L-am condus până la mașină. L-am privit dispărând sub frunziș. Era mai mult de ora trei, și m-am îndreptat spre grajduri. Lecția se terminase, elevii își aduceau înapoi animalele. I-am făcut lui Thierry un semn amical, dar nu mi-a răspuns. Atitudinea lui mă agasa și l-am abordat cu o oarecare agresivitate.

— Am fost reținută.

— Da, am văzut, luai masa cu soțul dumitale. Sper că este foarte bogat, pentru că, fizic, nu face multe parale.

Mi-a venit să-l pălmuiesc pentru aroganța gratuită.

— Ești stupid, nu-i decât un prieten și, pe urmă, nici nu te privește. În orice caz, m-am înscris la lecția de la ora șase.

— Cum doriți ! Aici clientul este rege.

Relua distanțele ca să mă facă să înțeleg disprețul pe care-l nutrea pentru persoanele de genul meu. Reacționa ca un puști și asta mă amuza.

Am vizitat boxele și am vorbit cu fiecare animal în parte. M-am îndrăgostit de un roib mare, al cărui aer trufaș și eleganță mă impresionaseră.

La ora cursului eram cinci, și profesorul ne repartiză animalele. Mă aștepta o surpriză neplăcută. Îl bănuiesc pe Thierry că mi-a ales special un cal ce nu corespunde nici firii mele și nici modului meu de a călări. Era un trăpaș mare și molâu, fără energie, nu reuseam să-l trec la galop. Puștiul găsea o plăcere parșivă în a mă critica și umili față de ceilalți. Cu toate astea, îi ascultam sfaturile și, încetul cu încetul, am găsit resorturile : calul devenea mai ușor de condus, mai prompt în răspunsuri, așa încât, la sfârșitul lecției, monitorul m-a lăsat în pace.

Următoarele trei zile mi le-am petrecut între plimbările pe alee, recitirea clasicelor romane ale lui Stendhal și lungile ore de călărie. Făceam progrese. Treptat, începeam să-l uit pe Fabio. Seara eram frântă de activitatea fizică și adormeam liniștită. N-aș putea pretinde că mă simțeam vindecată, dar sufeream mai puțin și eram sigură că alesesem calea cea bună. Antoine îmi telefona în fiecare seară, să afle cum mă simt, și timpul se scurgea în liniște.

Înserarea se lăsa peste manej. Focurile de iarbă, aprinse de grădinari în parc, se stingeau. Lecția lui Thierry tocmai se terminase Mi-o încredințase pe Léontine. Grație sfaturilor sale, descopeream finețea acestei iepe. Era ca un fulg. Mă găseam în boxă, îndopând-o cu bunătăți și am profitat de ocazie ca să-i mulțumesc lui Thierry.

— Ai foarte multă dragoste pentru cai, îmi răspunse, trebuie să perseverezi.

Cuvintelor sale mă încântă. Începuse să hrănească animalele și-l ajutai. Terminarăm după ora opt. Îmi propuse să vindem împreună și mă conduse la o pizzerie. Tot timpul mesei îmi implicitisă pasiunea lui pentru cai, într-o franceză adesea aproximativă, pe care o corectam, mental, cu îndulcoșare.

M-a condus în vechiul său „Renault 5". Era foarte stânjenit, în parcare, când mi-a mulțumit pentru seara pe care i-o dăruisem. N-aveam chef să plec, prelungeam discuția. Nu îndrăznea să mă atingă, deși eram aproape de el. În sfârșit, nemairezistând, degetele mi-au atins ușoara, mi-am pus mâna peste a lui, cu un gest ferm, obligându-l să-mi apese pielea. Aștepta un semn din partea mea.

— Te vreau, urcă...

— N-am voie, vino la mine.

Deci, asta era. Am tresărit de plăcere. Ne-am întors la grajduri. Avea o odăiță deasupra boxelor. N-a îndrăznit să aprindă lumina.

Obrazul lui veni în întâmpinarea obrazului meu și buzele mele le întâlnirăm pe ale sale.

Nu ne spuneam nimic, de-abia respirând, mirându-mă de armonia acestui sărut, de ușurința lui : descopeream, din instinct, dragostea.

Buzele noastre nu mai isprăveau să se caute, să se exploreze, să se recunoască, să se guste, ca și cum ar fi vrut să răscumpere o prea lungă așteptare înainte de a se fi regăsit, în sfârșit. Era, în același timp, ireal și prezent, dulce și minunat. Timpul nu mai conta. Obiectele înconjurătoare se topiseră. Eram catapultați în spațiu, închiși într-o bulă din cel mai pur cristal, arși de un imens soare roitor.

Nu mai rămăsese nimic pe lume decât buzele noastre nesățioase, treze, în așteptarea fericirii.

Limba mea, la început mesageră lascivă, apoi mai întreprinzătoare, porni în căutarea limbii lui, care, consimțind, se lăsa învăluită. Limba femelă devenea limbă mascul, și era absolut amețitor să te lași astfel mângâiat, fre-

mătând ca o pasăre sub atingerile acestei limbi surori, cu vârful delicat sau înflăcărat, pe cerul gurii.

Aveam în fața noastră nesfârșitul, noaptea, viața ca să ne iubim și, cu toate acestea, mâinile noastre, într-un elan, într-o perfectă comunicare, săvârșeau primele gesturi ale unei savuroase nerăbdări.

Plecate de la gât, palmele lui Thierry coborâră ușurel spre pântecul meu, liniștite și sigure, acolo unde îmi vor desface cordonul fustei.

Ale mele, mai nerăbdătoare, îi descheiaseră deja toți nasturii de la cămașă, și, când îi dezgolirâ pieptul, torsul ca de fildeș, îi mângâiară, îndrăgostite, mușchii puternici și fin cizelați.

Mi-a desfăcut, fără grabă, șiretul bluzei, mi-a descheiat gulerul, a făcut să sară capsele, mi-a dezgolit umerii, totul încet, ca atunci când descojești o portocală, amânând plăcerea de a mușca din miezul proaspăt.

Îmi sărută umărul gol cu delicatețe, ca un amant cu buze experimentate, pentru care carnea, prin simpla ei existență, simboliza ofranda, o carne palpitând și gata de dăruire, mărturie pe care o avu mușcându-mă ușor : tot trupul meu răspunsese acestei mângâieri masculine printr-un fior asemănător unei descărcări electrice. Mi-au scăpat câteva vorbe :

— Ei bine... Te iubesc.

Thierry, amețit, mă prinse de umeri, mă îndepărtă cu gingășie, apoi își scoase pantalonii și slipul. Era gol și n-avea nici o jenă. Sexul îi era în totală erecție și nu era un fleac. Îmi dădeam seama de intensitatea dorinței lui și îl simțeam la fel de mândru ca și cum ar fi povestit o izbândă, știindu-mă nerăbdătoare să mă culc cu el.

Atitudinea și gesturile noastre, care ar fi putut aluneca în vulgarul anumitor fotografii pe care le distrusesem, erau fără nici o strădanie, din partea noastră, firești, izvorâte atunci din aceeași matcă.

Thierry a făcut un pas spre mine, dar, din priviri, l-am cerut să rămână pe loc. Încetul, la rândul meu, m-am dezbrăcat sub razele argintii ale lunii, care cădeau pe mine, avide, ca un reflector pe scena unui teatru pustiu. Mirosul corpurilor noastre se amesteca cu cel exalat de

dorințele acestor trupuri ce se ofereau. Mi-l detalia pe al meu, revenind, fără încetare, la sâni, aceste ademeniri ce-l fascinau; suficient de tineri ca să rămână sus plasați, suficient de grei ca să facă la bază acele pliuri, în formă de semilună, atât de senzuale. Mamelonul roz-închis se confunda cu bronzul pielii, iar sfârcurile, dure, proeminente, atestau capacitatea de a se supune mângâierii voluptuoase sau sălbatice, alintării degetelor sau gurii.

Aproape insensibil, privirea coborâ spre pubis, de culoarea halviței coapte, pufos ca mușchiul pădurii. N-aveam nevoie de poziții exhibiționiste, îl admira în toată splendoarea lui, îl diviniza, știind că în acest sipet se ascunde floarea tăinuită, floarea plină de nectar și mireasme. Nu-i rămânea decât să descopere comoara și tremura de nerăbdare.

Cu brațele întinse, am chemat bărbatul; el s-a înfiorat din nou, fulgerat de fericire.

— Cred că și eu te iubesc, șopti el.

M-a sărutat, de data asta pătimaș, investigându-mi partea sensibilă a boltei palatine. Mă strângea cu o violență nemaipomenită, ca și cum nu ar fi vrut să mă îndepărteze nici măcar cu un milimetru, ca și cum i-ar fi fost frică să nu dispar. În același timp, imprima solduri-o mișcare de balans, punând sigiliul fierbinte al sexului pe pielea delicată a pântecului meu.

Buzele s-au desprins, dar a rămas lipit de mine, și, pe când mâna stângă urca spre sâni, cea dreaptă îmi strângea în continuare mijlocul.

— Te iubesc, murmură din nou, te iubesc.

M-am lăsat în genunchi și, într-un avânt de nestăpânit, l-am prins în palme testiculele, ca o vestală ce aduce ofrandă zeilor și i-am sărutat cu tandrețe sexul. Nu i-am răspuns, dar privirea mea glăsuia: „Uite cum te iubesc".

L-a răndu-i, s-a lăsat în genunchi, m-a răsturnat cu delicatețe pe covor, mi-a desfăcut, cu și mai multă delicatețe, coapsele și și-a apropiat buzele de sexul meu pentru a-mi răspunde la sărut.

Thierry a rămas mult timp așa, sărutând și sorbind cu dragoste din calicul acestei flori trandafirii și înmiresmate, palpitând de dorință sub blonzii cârlionți. De-

getele mi-erau înfipte în părul său. Capul mi se răsucea într-o parte și alta. Gemeam de fericire și lăcomie.

— Vino, dragostea mea... vino acum, îa-mă ușurel, cu tandrețe, iubește-mă, te rog. Uite, mă ofer toată, mă las în voia ta. Sunt a ta, te vreau!

A venit peste mine surâzând, m-a mângâiat pe obraz cu dosul palmei, aplecându-se și sărutându-mă pe gât. Cu toate cele zece degete mi-a parcurs trupul, sânii, solduri-le, pântecul, ca și cum ar fi însemnat ceea ce era, de-acum înainte, proprietatea sa.

Petrecându-și brațele pe sub genunchi, m-a desfăcut larg de tot și m-a pătruns, privindu-mă în ochi, să se adape din încuviințarea mea, alunecând în mine cu tandrețea pe care o dorisem și mișcându-se în mine cu suavitatea pe care o așteptam de o veșnicie.

Către ora șapte dimineața, l-am auzit sculându-se. M-a mișcat, m-a sărutat pe pleoape, spunându-mi:

— Dormi, iubito, mă duc să mă ocup de ceai.

Noaptea pe care o petrecusem mă istovise, așa că n-am așteptat să mi-o spună de două ori. S-a întors mai târziu, mirosind plăcut a transpirație și a cal. Mă simțeam bine; m-a dezmierdat și ne-am hârjonit ca doi copii. Apoi el s-a întors la treabă, iar eu am plecat la hotel. Antoine lăsase mai multe mesaje înnebunit. L-am chemat și i-am povestit aventura mea. Escapada nu-i plăcea câtuși-de puțin. Acceptase legătura cu Fabio, dar nu suporta ideea unei pasiuni pentru altul, ca și cum înșelându-i cel mai bun prieten (care, în paranteză, își bătuse joc de mine) l-aș fi înșelat și pe el. Am înțeles toate astea din tonul cu care mi-a spus, cu o vioiciune neobișnuită:

— Bun, trebuie însă să te întorci, avem multe treburi restante. Vin mâine să te iau.

Nu-mi lăsa libera alegere și i-am răspuns ceea ce se aștepta să audă.

Am coborât imediat să-l întâlnesc pe Thierry. În curte m-am întâlnit cu doamna Sedille, care mi-a aruncat o privire dezaprobatoare. Hotărât lucru, oamenilor nu le place să simtă în jurul lor că cineva e fericit.

Am mers până la manej și mi-am admirat tânărul iubit la lucru. Era foarte concentrat, dar, imediat ce mă zări, se întreţupse și duse calul în boxa lui.

— Cred că te iubesc foarte mult, îmi spuse, cu un aer grav și fără ocolișuri.

Am fost uimită de intensitatea și spontaneitatea declarației sale, așa că mi-am luat o groază de precauțiuni ca să-l anunț cu menajamente că plec a doua zi. Obrazul i s-a întunecat.

— Înțeleg, nu reprezint cine știe ce pentru tine.

Și-a plecat ochii, gata să plângă. L-am strâns în brațe. Îmi venea să-i spun o mie de lucruri, să-i explic viața, dar, la urma urmelor, o va descoperi și singur, destul de curând.

Datorită lui am reușit să depășesc un moment greu și ar fi putut, cu siguranță, să-mi aducă pacea după care tânjeam. Inima mea era departe de a fi vindecată. Firește, nu eram cu adevărat îndrăgostită de el, era prea devreme ca să pot iubi din nou.

Cele douăzeci și patru de ore pe care le-am petrecut împreună s-au scurs foarte repede. M-a făcut să descopăr alte plăceri ale echitației, punându-mă să lucrez pe cele mai bune animale ale manejului. Înțelegerea dintre noi nu trecuse neobservată, unii erau geloși de atenția pe care mi-o acorda, toți însă erau contrariați de diferența socială.

— Este indecent, mă atacă directoarea.

Ne ceru să fim, cel puțin, discreți. N-am ținut cont de mustrarea ei, el — nici atât.

Seara mi-a oferit roibul său, un cadou mult prea costisitor, pe care l-am refuzat. Fanfare era un cârlan pe care-l cumpărase mânz, îl antrena și, dacă totul mergea bine, având în vedere calitățile lui de săritor la obstacole, la sfârșitul sezonului de concursuri l-ar putea vinde cu cinzeci de mii de franci. I-am replicat că, la câtă călărie știu, aș fi mai mult pe jos decât în șa.

Toată noaptea am făcut dragoste. Câteodată închideam ochii, dar mă scutura, să rămân trează. A fost și mai blând ca în ajun, îi savuram îmbrățișările, pielea mătăsoasă, și degetele mele nu se săturau să lunece pe acest corp tânăr și musculos. Perspectiva despărțirii după câ-

teva ore făcea fiecare din îmbrățișările noastre mai intense, mai pasionate.

Dimineața, îmi plângea în brațe, jurându-mi că nu va putea trăi fără mine. I-am promis că voi reveni. Voia să-și schimbe postul, să se apropie de Paris. Atunci l-am mințit:

— Sunt măritată și-mi va fi imposibil să te văd prea des.

Nu voiam să-și rateze pentru mine cariera, căci nu aveam cine știe ce mare lucru să-i ofer în schimb. Tristețea ochilor săi cinstiți m-a răscolit. Îmi părea atât de rău, că-mi venea să dau dracului și pe Antoine și magazinul de antichități și toate celelalte. Desigur, era cu totul altceva decât ceea ce îmi doream, de aici încolo, ca să-mi schimb viața; dar asta nu mă va împiedica să-i păstrez un loc important în sufletul meu.

În momentul plecării, mi-a strecurat un pachețel, rugându-mă să nu-l desfac imediat.

Am plecat în goană, ca să evit un rămas bun și mai sfâșietor. Antoine mă aștepta la hotel. Mi-ar fi plăcut să mă destăinui, dar avea o atitudine prea distantă. Mi-a pus lucrurile în portbagaj, fără nici un cuvânt. Doamna Sedille de-abia mi-a răspuns la salut. M-am rugat cu fervoare ca bietul Thierry să nu aibă de pătimit de pe urma dragostei noastre.

În mașină am izbucnit în plâns. Antoine continua să tacă. Călătoria de întoarcere a fost cumplită. Tot timpul drumului am strâns la piept lănțișorul de aur, singurul obiect de preț al frumosului meu amant, și pe care el mi-l dăruise.

18

Antoine conducea repede, nervos. Am ajuns la podul Saint-Cloud fără să fi deschis gura. Doar când a oprit mașina în fața casei lui, mi-a spus :

— Câtva timp, poți să dormi la mine.

— Categoric nu, mă voi duce la un hotel.

— Nu fii ridicolă, ce Dumnezeu !

— Tu ești ridicol. Te credeam un prieten sincer și adevărat. Când colo, ești gelos pe o rază de soare care care mi-a înfrumusețat orizontul întunecat.

— Nu te știam așa poetică.

Trebuie să recunosc, această figură de stil mă surprindea și pe mine. Mă privea amuzat, regăseam luminița aceea sălbatică din privirea lui, și i-am surâs.

— Ai dreptate, îmi spuse, am fost ridicol. Dar nu era un bărbat pentru tine.

— Crezi că nu o știam ? Mă simțeam bine cu el, asta-i tot.

— Vezi, tocmai de asta sunt invidios. I te-ai oferit, iar eu sufăr că sunt urât și că nu-ți plac. Mi-ai dăruit o prietenie prețioasă... numai că e greu, oricum...

Avea dreptate, lui îi revenea rolul ingrat și, o dată în plus, fusesem egoistă și nedreaptă. Mi-am cerut scuze și am acceptat să rămân la el câteva zile, timpul necesar să-mi găsesc o garsonieră.

Antoine a plecat să deschidă magazinul ; am lucrat de una singură tot restul zilei. Aveam multe dosare în întârziere și eram mulțumită să fiu ocupată. Nu mă simțeam în largul meu aici la Paris. Cu toate astea eram hotărâtă să rămân și să mă instalez.

Chiar de a doua zi m-am apucat să mătur ce era de măturat și să-mi rezolv detaliile noii mele vieți.

Pentru început, l-am sunat pe Fabio. Voiam neapărat să-l văd, să știu dacă voi fi capabilă, în sfârșit, să întorc pagina. Când mi-a auzit vocea, a fost convins că voi reveni. Mai cu seamă când i-am răspuns :

— De acord, voi fi la tine într-un ceas.

După ce am închis telefonul, mi s-a făcut frică să-l văd, față în față. Bineînțeles, mi-era teamă de reacțiile lui, fiind, totuși, hotărâtă să mă comport ca un adult, considerând că fusesem suficient de lașă în alte împrejurări. Urcând cele patru etaje, inima-mi bătea îngrozitor, copleșită de o puzderie de amintiri minunate. Am păsit pragul clătinându-mă. L-am găsit, și acum, tot pe vechea canapea jerpelită, cu un pahar de coniac în mână. De data asta s-a deranjat și mi-a venit în întâmpinare. M-a luat în brațe, strângându-mă cât pe ce să mă sufoce.

— Revino, dragostea mea, te iubesc, te iubesc, îmi repeta între două sărutări.

În mod ciudat, pântecul mi-era indiferent, nu mai simțeam chemarea masculului. Sigur, nu eram total indiferentă la atingerea pielii sau la mirosul lui, dar nu mă mai înflăcăra.

Mă dezbrăca, mă împingea spre pat. Nu i-am rezistat, pentru că mi se părea mai ușor să mă las în voia lui. Nu era cea mai bună soluție ca să știu dacă eram îndrăgostită de el ? Dat fiindcă își manifesta atât de viu nevoia de mine...

M-a pătruns pentru ultima oară. Am regăsit senzațiile anterioare, cu mai puțină intensitate, totuși. Era ceva mecanic. Fabio, un mare senzitiv, un hipersensibil, și-a dat seamă.

— Nu mă mai iubești, spuse, totul s-a sfârșit cu adevărat.

I-am răspuns printr-un semn din cap.

S-a ridicat brusc.

— Atunci, întinde-o !

Omul cavernelor pe care-l iubisem reapăruse în două vorbe. Am râs în sinea mea, destul de mândră de mine ; în sfârșit, câștigasem, capul își redobândise stăpânirea asupra corpului.

Fabio mă ignora, instalat în fața șevaletului. Modul în care-și maltrata pensulele mă lăsa să ghicesc că scena îl făcea să sufere. Nu mai aveam nici un pic de milă pentru acest om care-și bătuse joc de viața mea. Cu cât mai mult, cu cât se va refugia în artă, exorcizându-și durerea în pânze violente de care va profita Corinne.

Aș fi vrut să plec cu câteva cuvinte amabile, cu un la revedere mai curând decât cu un adio. Numai că este imposibil să vorbești cu o stâncă ce se preface că nu te cunoaște și care s-a zidit în lumea sa proprie. Așa că, am ieșit, lăsând deschisă ușa aceea pe care nu o încuia niciodată. Coborând scara, mă gândeam la toate cele care o vor împinge. Câte altele îl vor iubi ? Câte vor suferi ? Fără pizmă, le doream să reușească.

Mai târziu, spre seară, am trecut de poarta fostei mele case. Scena cu Marc Olivier va fi, probabil, ceva mai dificil de jucat decât cea din strada Simon-Bolivar. Fusese destul de distant la telefon, chiar surprins să mă vadă reapărând în viața lui.

Mi s-a părut ciudat să mă aflu la Saint-Cloud, sunând la această ușă. Dar, lucrul cel mai ciudat mă aștepta abia în spatele ei : am fost primită de o încântătoare tânără cuconiță. Îmi deschise și mă conduse în salon. Marc Olivier părea absolut în formă, mi s-a părut chiar că se îngrășase, semn că totul era în ordine.

Se ridică și mă îmbrățișă afectuos. Pare-se că nu-mi purta pică, purtându-se cât se poate de degajat.

— Béatrice, ți-o prezint pe Anne, prietena mea.

M-am prăvălit pe canapea. M-a văzut palidă și mi-a propus să beau ceva. I-am cerut un gin, aveam nevoie de ceva tare, ca să pot încasa șocul.

Anne dacă avea douăzeci de ani, o siluetă suplă, un obraz luminat de doi ochi mari, albaștri, o gură cărnoasă și, mai ales, respira cumsăcădenie, drăgălășenie. Mișcările ei aveau multă grație și feminitate. Se așeză lângă el. Se tinseau de mână, păreau fericiți ; mă simțeam în plus. Mă rodea faptul că fusesem atât de repede înlocuită, și nici măcar nu mă puteam consola criticând-o : o găseam mai reușită decât mine. Puterea mea de seducție era atât de călcată în picioare încât mi-era greu să-mi revin. Dealtfel, Marc Olivier îmi dădu lovitura de grație, spunându-mi :

— Béatrice, va trebui să grăbim divorțul, fiindcă Anne așteaptă un copil, copilul meu. Aș vrea să ne căsătorim cât mai curând posibil, știu că mă înțelegi.

Să înțeleg ? Nu ! Mă umilea. Nu, nu puteam, era mai presus de puterile mele ! Mă simțeam încă în casa mea și-mi dădeam seama că nu toate punțile spre el erau rupte. Mi se învârtea capul și am bâiguit :

— Da, da, sigur, mâine, dacă vrei... Felicitările mele ! Plutea într-o asemenea beatitudine, încât nici nu și-a dat seama cât eram de descumpănită. L-am lăsat să pună la punct detaliile și am plecat din casă aproape fugind.

Am vomat în primul boschet. Era cât pe ce să leșin în stradă ; am rămas minute în șir în mașină, cu ochii închiși. Mi-am revenit, puțin câte puțin, și m-am întors la Antoine. N-am avut curajul să-i vorbesc. Ziua asta m-a zdrobit. Mă simțeam trădată, nu de cei pe care-i părăsisem din proprie inițiativă, ci de evenimente, de scurgerea vieții. Îmi reaminteam de un festival unde asistasem împreună cu Marc Olivier, la o reprezentație cu *Cavalerul Rozelor*, de Richard Strauss. Mă identificam ca Mareșala, care credea că și-a pierdut tinerețea fiindcă are treizeci de ani.

Antoine, remarcându-mi melancolia, a făcut tot ce i-a stat cu putință ca să-mi fie agreabil. Începea să mă enerveze. Nu puteam face un gest fără să-mi devanseze dorința. Mă sufoca. Îmi lipsea îngrozitor prospețimea lui Thierry.

A doua zi, cum a plecat, am sunat în Normandia. Îmi răspunse o femeie. Am rugat-o să mi-l dea pe Thierry. Mi-a răspuns :

— Nu mai lucrează aici.

Am încercat să aflu amănunte, dar degeaba. Nu puteam să rămân fără vești de la el. Am pornit la drum și, trei ore mai târziu, doamna Sedille, venită în întâmpinarea mea, îmi confirmă temerile. Demisionase după plecarea mea și se întorsese în Belgia, de unde era originar.

Am pornit-o pe urmele lui în Franța, apoi, timp de câteva zile, la Malines și la Bruges, dar nici acolo nu am căpătat nici cea mai mică indicație. Ar fi fost mult prea stupid să nu fi știut să împac propriile sentimente cu libertatea proaspăt câștigată.

Spre sfârșitul toamnei, într-o bună zi, am primit la magazin un telefon de la un necunoscut, destul de încurcat, un prieten al lui Thierry, monitor de călărie ca și el. Căpătase numărul de telefon de la hotelul din Normandia. Thierry îl pusese să jure, înainte de a muri, că mă va suna. Deci, de ce mă temusem tot timpul, în sinea mea, se întâmplase.

Se accidentase mortal, sărind, la un concurs, cu Fanfare. Cunoscuții lui erau de părere că își asumase, deliberat, niște riscuri excesive.

Lunile care au urmat le-am trăit într-un permanent gol, într-un vid cumplit. Antoine nu mi-a pus nici o întrebare. N-am vorbit decât despre muncă și, cel puțin acolo, toate merg bine, îmi câștig din ce în ce mai confortabil existența, nu mai am grija banilor.

Am avut puterea să mă înscriu într-un club hipic, și mi-a prins bine, pentru că nu mă regăsesc pe mine însămi decât călare, de preferință pe roibi mari. Sunt singurele mele momente de liniște sufletească.

Apoi viața mi s-a umplut din nou, pe nesimțite, superficial. Am întâlnit prieteni noi, am avut alți amanți. Unii m-au satisfăcut, alții m-au lăsat nemulțumită. Pentru nici unul însă n-am simțit o adevărată vibrație, inima nu mai reacționează, sunt o femeie singură.

Iată ! Am un trup eliberat, o sexualitate împlinită, nu mai am soț, nu mai am iubit, n-o mai am pe Sandra ; în schimb, am o meserie și, pare-se, o experiență.

Am dorit să-mi zgândăr soarta, dar, mai degrabă, mi-am bătut joc de ea ; dar, cel puțin, cunosc prețul speranței. Seara, când sunt pe punctul de-a adormi, mă rog ca dragostea vieții mele să nu mai întârzie să-mi iasă în întâmpinare. De data asta n-o voi mai lăsa să fugă. O voi recunoaște de la prima privire, nu ne vom mai despărți, iar primul nostru copil va fi băiat și-l voi boteza Thierry.